GAYLE KASPER

îndrăgostită de patron

Traducerea şi adaptarea în limba română de

Brânduşa Carmen Borza..

ALCRIS

Capitolul 1

Justine îşi şterse nervos palmele transpirate de fustă si încercă să-şi înghită nodul din gât, care-i tăia respiraţia. Stătea lângă bătrâna dar devotata ei maşină şi privea restaurantul impunător. O reclamă discretă pe fond albastru atârna deasupra intrării - “La Wyatt”. Justine respiră adânc şi-şi spuse:

- Hai, nu te mai prosti şi intră. E prima ta zi în noua funcţie de bucătar şef.

Gândindu-se că cineva ar fi putut s-o vadă legănându-se de pe un picior pe altul ca un om beat, începu să râdă de una singură. Râsul o descătuşă de stres şi o ajută să iasă din inerţie. îşi luă inima-n dinţi şi păşi pe treptele de piatră ale intrării. înainte să pună mâna pe clanţă, mai ezită câteva momente. Apoi, cu o mişcare hotărâtă, deschise uşa şi intră în holul lambrisat cu lemn de stejar, care strălucea de curăţenie. Justine privi în jur cu admiraţie nedisimulată.

Localul era decorat în diverse nuanţe de albastru. Un covor lung ducea spre capătul holului, în dreptul unei scări maiestuoase. Un alt covor, mai îngust, ducea prin dreapta scării, într-un colţ întunecat.

Acolo trebuia să fie garderoba. Nu era plăcut să lucrezi în locul acela. Se înfioră la gândul ăsta, dar îşi aminti că de azi încolo avea să ocupe postul de bucătar şef şi chicoti.

Zgomotul făcut de ea fu imediat înghiţit de covoarele groase de pe pardoseală.

- Cine e acolo? se auzi din dreapta ei o voce tăioasă.

Justine se întoarse speriată spre o arcadă care ducea către
un salon intim. In faţa ei stătea un bărbat înalt, ale cărui trăsături umbrite nu le putea distinge. Prima ei impresie era că se întâlnise cu un violator.

- Bună dimineaţa, spuse ea încercând să pară stăpână pe sine. Il caut e domnul Wyatt Burns.

- L-ai găsit, replică el rece.

- Eu sunt Justine Ryan, domnule Burns, spuse ea tremurând de emoţie.

- Şi ce vrei de la mine? întrebă el după o scurtă tăcere.

- Sunt noul dumneavoastră bucătar şef, spuse ea.

- Pe naiba eşti! replică el violent apropiindu-se de ea cu paşi de felină, ceea ce o făcu pe Justine să se dea doi paşi înapoi.

Apoi îşi ridică bărbia şi-l privi cu îndrăzneală în ochi pe bărbatul arogant din faţa ei.

- Aşa cum aţi spus, pe naiba, dar chiar sunt! Sincer, mă aşteptam la o primire mai politicoasă din partea dumneavoastră, dacă nu călduroasă. După scrisoarea pe care mi-aţi trimis-o, păreaţi nerăbdător să mă vedeţi. Sau sunteţi un patron mai dur?

- Patron! pufni el.

Justine se simţi dezavantajată. Wyatt Burns o putea vedea, în timp ce ea nu reuşea să-i desluşească nici măcar trăsăturile.

- Ar fi bine să mergem la mine în birou, mormăi el întor- cându-se şi pornind spre scări.

Justine ezită câteva momente până ce bărbatul se întoarse spre ea şi exclamă indignat:

- Acum, dacă se poate!

Justine se trezi din buimăceală şi-l urmă pe bărbatul cu umeri largi care părea foarte grăbit. Când ajunseră la primul etaj, bărbatul o luă la stânga, deschise o uşă masivă şi intră uitând de bunele

maniere.

Justine îl urmă ridicând din umeri. încăperea mirosea a beţişoare aromate arse, era puternic luminată, avea tavanul foarte înalt şi în mijloc trona un birou imens de nuc.

Wyatt Burns se aşezase pe fotoliul din spatele biroului şi o privea rece, fără s-o invite şi pe ea să ia loc. Trăsăturile lui se potriveau cu atitudinea arogantă pe care o afişa nonşalant. Avea ochi negri, păr negru şi tenul măsliniu. Figura lui aducea cu cea a unui animal de pradă. Era de o masculinitate feroce.

Justine nu mai aşteptă nimic de la el şi se trânti pe scaunul de piele din faţa biroului, îşi încrucişă picioarele şi-l înfruntă cu o privire rece.

La primul contact, ochii lui Wyatt Burns părură profunzi şi calzi, apoi începură să rătăcească nestingherit pe pieptul şi picioarele ei lungi, plini de curiozitate detaşată.

O sprânceană i se arcui şi Justine se întrebă dacă în semn de aprobare sau nemulţumire. încercă să nu-şi dezvăluie sentimentele. Cu toate astea mânia i se citea în privirile verzi. Ochii ei îşi schimbau culoarea în funcţie de trăiri. Când era fericită, deveneau

albaştri, când era tristă, deveneau gri, iar când era furioasă, se făceau verzi. Ochii bărbatului din faţa ei nu erau atât de versatili. Fiind negri, nu-ţi dădeai seama dacă exprimau furie sau pasiune.

Afundată în gândurile ei, îşi dădu seama că Wyatt Burns spusese ceva. Dar ea nu prinsese decât ultimele cuvinte: „pretenţii false”.

- Ce pretenţii false? strigă ea sărind în picioare. Ce spuneţi acolo?

- Pretenţii false ale angajaţilor ca să pună mâna pe un post, deşi toată lumea ştie că eu nu angajez femei în funcţii de conducere, spuse el bătând cu pumnul în masă.

Justine rămase cu gura căscată.

- Ţi-a pierit graiul, domnişoară Ryan?

- Nu ştiam că aveţi ceva împotriva femeilor, spuse ea recăpătându-şi stăpânirea de sine. Dacă ştiam, probabil că nu acceptam propunerea dumneavoastră. Dar dacă aveţi ceva împotriva femeilor, de ce m-aţi angajat totuşi? {tiu că n-am specificat sexul în scrisoarea de intenţie, dar credeam că nu-i necesar, din moment ce mă numesc Justine.

- Mda, inteligentă explicaţie. Dar ştii bine de ce nu

mi-am dat seama care e sexul tău, spuse el aruncându-i o foaie de hârtie peste birou, care zbură prin aer şi ateriză la picioarele ei.

Justine se repezi s-o prindă şi văzu că era vorba de scrisoarea ei de intenţie.

- Nu înţeleg, spuse ea.

Tăcere.

- Ei? făcu ea uimită aştepând o explicaţie.

- Ei? Priveşte ce-ai scris cu mâna ta. Sau poate nu ştiai că numele tău nu se scrie J-U-S-T-I-N, spuse el răspicat.

Ochii ei coborâră spre foaia de hârtie pe care o aşezase în poală şi ochii i se rotunjiră de groază. Într-adevăr. Scrisese din greşeală Justin, care era un nume de bărbat. Obrajii i se aprinseră de ruşine.

- Credeam că angajez un bărbat. Şi cu ce m-am ales? Cu o blondă ruşinoasă!

- Mă pricep la restaurante, nu la maşini de scris! explodă ea înfuriată de tonul lui acid. Ar fi trebuit să vă bucuraţi că am catadicsit să scriu la maşină şi nu de mână, că atunci n-aţi mai fi înţeles nimic! Nu v-aţi gândit să-mi verificaţi referinţele? Foştii mei patroni v-ar fi spus că e vorba de o femeie. Şi încă una foarte bună în meseria ei!

- Bineînţeles că ţi-am verificat referinţele, spuse el rece. Dar fraNcezul care ţi-a fost patron vorbea o engleză îngrozitoare. Iar sexul tău n-a intrat în discuţie pentru că nu mă interesa şi cred că nici pe el nu l-a interesat vreodată.

- Asta-i adevărat. Dar credeţi-mă că n-am vrut să vă înşel. Ei, dar dacă aşa se pune problema, nu-i nimic, eu pot să plec aşa cum am venit. Puteţi să vă luaţi postul şi să vi-l băgaţi în...

Fără să-şi mai termine înjurătura, Justine îşi luă geanta de pe spătarul scaunului şi zbură practic spre uşă.

- Hei, vino înapoi şi ia loc! strigă el amuzat.

- Nu cred, spuse ea oprindu-se totuşi în faţa uşii. Cred că am ascultat destule prostii misogine pe ziua de azi.
Dacă plec acum, pot să ajung la timp la Sidney să-mi caut altă slujbă. Noi doi nu mai avem nimic de discutat.

-Nu cred, spuse el ridicându-se de pe scun şi apropiindu-se de ea.

Justine îşi lăsă capul pe spate ca să-l privească în ochi.

- Cât de înaltă eşti? întrebă el pe neaşteptate.

Fără să-şi dea seama care era relevanţa întrebării, Justine răspunse:

- Un metru optzeci.

Apoi îl privi provocator, cu un zâmbet pe buze.

- Eu am un metru nouăzeci şi şase, spuse el sobru. Da, ţi-am citit gândurile. N-a fost prea greu.

Apoi o luă uşor de braţ şi o conduse spre birou.

- Ia loc. Vrei ceva de băut?

Justine scutură din cap în semn de refuz. Ultimul lucru de care avea nevoie în acel moment era o băutură care s-o ameţească şi mai tare.

- Eu o să beau ceva, spuse el.

Wyatt Burns îşi turnă câteva degete de whisky scump într-un pahar de cristal, peste câteva cuburi de gheaţă. Justine bănuia că bărbatul acela n-ar fi băut niciodată un cocteil.

Era înalt, întunecat, cu un gât puternic, umeri masivi şi şolduri incredibil de înguste. Nu părea neterminat, gigantic sau deşirat ca cei de înălţimea lui. Era foarte bine proporţionat. Arăta ca o pisică imensă, avea mişcări de felină, era agil.

- Acum, Justine, spuse el pe un ton dulce, aşezându-se lângă ea, de ce te-ai hotărât că nu mai vrei să lucrezi pentru mine?

Justine se încruntă uimită. Nu se aşteptase la o asemenea întrebare.

- Credeam că e invers. Eu am vrut să lucrez pentru dumneavoastră şi mi-aţi spus că nu corespund.

Işi coborî privirea admirând degetele lungi şi fine care ţineau paharul de cristal. Cum el nu răspunse, ea continuă:

- Şi dacă v-aţi spus părerea atât de clar - prea clar - nu înţeleg de ce-mi mai puneţi întrebarea asta.

Wyatt Burns nu se grăbi. Luă o gură de băutură şi se uită la ea intens până-i întâlni ochii.

- Poate că m-am răzgândit, spuse el umezindu-şi buzele. Ştii, asta nu-i o caracteristică exclusiv feminină.

Amuzamentul din privirile lui îi schimbă total înfăţişarea. Acum arăta ca un băieţel.

- Scrisoarea ta de intenţie a fost cea mai bună, continuă el. Am nevoie urgent de un bucătar şef. Mâine am toate locurile rezervate, o să fie o zi foarte aglomerată. Aşa că aş putea să-ţi dau o lună de probă. Asta mă va lămuri care dintre noi doi are dreptate. Şi-mi va da timp să găsesc pe altcineva în caz că te răzgândeşti. Bine?

Ar fi fost prea uşor. Justine îşi luă geanta de pe fotoliu şi se ridică în picioare.

- Mulţumesc frumos! strigă ea. Adică vă folosiţi de mine până găsiţi pe altcineva care să mă înlocuiască. N-am nevoie de aşa ceva. Am venit aici dornică să muncesc, angajată pe merit, şi dumneavoastră vă bateţi joc de mine? Orice patron ar fi fericit să mă aibă. Nu sunt atât de proastă încât să mă las lucrată pe la spate!

Spunând acestea, Justine se întoarse pe călcâie şi se îndreptă spre uşă cu paşi hotărâţi. Dar Wyatt Burns o ajunse din urmă şi o prinse de braţ răsucind-o cu faţa spre el.

- Ascultă, spuse el, nu te lucrez pe la spate, cum spui tu. {i nu vreau să te înlocuiesc cu nimeni. Ţi-am oferit o lună de probă cum i-aş fi oferit oricărui bărbat pe care l-aş fi angajat în locul tău. {i dacă te-ai tempera şi ai avea răbdare, ţi-ai da seama că toţi angajaţii mei au trecut printr-o perioadă de probă.

Apoi îi dădu drumul la braţ cu dezgust şi intră în birou trântind uşa în urma lui.

Justine rămase singură, tremurând la capătul scărilor, mai mult speriată decât înfuriată. Se purtase prosteşte. Avea douăzeci şi şase de ani şi încă nu

învăţase să se abţină. Wyatt Burns avea dreptate. Aşa proceda orice patron normal. Când angaja pe cineva nou, îi dădea mai întâi o lună de probă.

Acum se simţea vinovată. îl judecase greşit pe Wyatt Burns. {i poate că era normal ca el să se înfurie constatând că în loc de un bărbat, aşa cum credea, angajase o femeie.

Şi ea chiar voia să lucreze la Wyatt. Aşa că, înainte să se răzgândească, bătu timid la uşa biroului lui. Nu mai aşteptă invitaţia şi intră forţându-se să nu râdă.

- Bună ziua, domnule Burns. Sunt Justine Ryan, noul dumneavoastră bucătar şef. Ideea cu angajarea de probă mi se pare excelentă şi sunt gata să vă accept termenii.

Spunând acestea îi întinse mâna dreaptă peste birou, aşteptând cu încordare ca el să-i accepte scuzele. Wyatt Burns se ridică de pe fotoliu şi-i apucă mâna scuturând-o ferm.

- Mă bucur să te întâlnesc din nou, domnişoară Ryan. De asemenea mă bucur să am de-a face cu o persoană care înţelege şi reacţionează prompt.

Fără să-i dea drumul la mână ocoli biroul şi o conduse spre canapea.

- Te rog, ia loc. Vrei să bei ceva?

- Brandy şi o limonadă, mulţumesc, acceptă ea de data asta.

După câteva momente, el reveni cu paharele în mână şi se aşeză lângă ea.

- Buuun. Acum putem discuta liniştit. Noroc.

- Noroc.

- Mai întâi vreau să-ţi spun că am fost impresionat de scrisoarea ta de intenţie şi de referinţe. Sunt cele mai bune pe care le-am întâlnit de ani de zile de când lucrez în domeniu. Exceptând punctuaţia şi ortografia, zâmbi el. Ce te-a făcut să pleci de la fostul tău post şi de ce vrei să lucrezi la Wyatt?

Justine tuşi uşor, încântată că discuţia o luase pe un făgaş bun. După ce luă o gură de băutură, îşi umezi buzele şi spuse fără teamă:

- Am învăţat tot ce am putut. Am considerat că e timpul să schimb peisajul. Postul acesta îl visam de mult şi m-am considerat pregătită să-l iau în primire. Am ales „La Wyatt” pentru că e un local distins şi retras, liniştit, departe de agitaţia din oraş. Pur şi simplu am simţit nevoia să schimb ceva în viaţa mea.

- Asta-i tot? întrebă el ridicând o sprânceană, parcă cerând mai multe detalii.

Brusc, Justine se îngrijoră. Ce aştepta Wyatt Burns să-i răspundă? Oricum, pentru nimic în lume n-ar fi dezvăluit adevăratele motive pentru care plecase de la fostul ei patron.

Auzise din întâmplare discuţia dintre patronul ei francez şi unul dintre cei mai importanţi editori de ziar din Sidney.

La început fusese încântată de complimentele la adresa ei, dar ceea ce auzise după aceea nu i se mai păruse deloc încântător.

- Desigur, e doar o femeie, spusese francezul, dovedin- du-se misogin. Poate să devină un bucătar şef *magnifique,* dar mă îndoiesc. Ea e pur şi simplu... decorativă.

Editorul izbucnise în râs, dovedind că ar fi preferat s-o vadă pe Justine în patul lui decât servind într-un restaurant.

- Cred că o să cedeze destul de repede, mai spusese francezul. N-are încredere în ea şi e atât de... înaltă. *Mon Dieu*!Picioarele alea... Cred că-mi vin până aici. Şi cred că în curând îi voi evalua şi celelalte talente. Cred că o să accepte. Îi place prea mult să lucreze pentru mine, şi cum o ştiu discretă şi supusă...

Auzind acestea, Justine se înfiorase de indignare. Puţin lipsise să nu comită greşeala de a ieşi din cămară, unde se afla, şi să-l ia la bătaie pe francezul acela pitic şi impertinent. Dintr-un singur punct de vedere avusese dreptate fotul ei patron. Ii plăcuse sincer slujba aceea. Şi poate chiar prea mult.

Plecase fără să se mai uite înapoi, şi, desigur, fără să uite să-şi ia referinţele, motivând oboseala. Apoi încercase să lucreze şi-n alte restaurante, dar se părea că majoritatea patronilor erau interesaţi de sexul ei şi nu de abilităţile profesionale. Se mira şi acum că francezul rezistase atâta timp fără să-i facă avansuri. Oricum, între timp câştigase experienţă în a se comporta cu bărbaţii insistenţi.

Apoi, într-o dimineaţă, citind pagina de oferte de muncă, îi căzuseră ochii pe anunţul lui Wyatt. Ii trimisese imediat o scrisoare de intenţie şi primise răspuns prompt.

{i acum? Dăduse peste un alt misogin. Avea să fie altfel ca până atunci? Puţin probabil.

- Da, asta-i tot, repetă ea ferm.

- {i... prietenul tău? întrebă el ridicând o sprânceană. N-o să ai probleme cu el?

- De ce?

- Restaurantul e cam departe de oraş. S-ar putea să ajungi acasă destul de târziu. Sau, în unele seri, deloc.

- N-o să am probleme, spuse ea evaziv.

De fapt nu exista nici un prieten, pentru că până atunci n-o interesase nimic altceva decât munca ei. Probabil tenacitatea asta o moştenise de la tatăl ei, care acum nu mai era. Deşi avusese permanent contact cu tot felul de oameni, până atunci nu i se întâmplase niciodată să fie atrasă de vreun bărbat în mod special.

- Hmmm, murmură el schimbând subiectul conversaţiei. {i ce mai ştii despre Wyatt în afară de ce scrie în reclame?

- Nu prea multe, răspunse ea sincer. {tiu că meniul casei este specializat în mâncare tradiţională englezească. {i că dumneavoastră aveţi o reputaţie de bărbat corect.

- {i misogin? adăugă el zâmbind răutăcios. Poate c-ar fi mai bine să discutăm despre asta, ca să te lămuresc cum stau lucrurile.

Justine se înnegură. începuseră să se înţeleagă mai bine. Acum ce mai voia de la ea? Chiar dorea să-i strice dispoziţia?

- Motivul principal pentru care prefer să angajez bărbaţi în postul ăsta nu e misoginismul, cum crezi tu, ci locuinţa.

Justine rămase cu gura căscată. La asta nu se aşteptase.

- Sincer. Majoritatea angajaţilor mei locuiesc în dependinţele restaurantului. O să ţi le arăt mai târziu. Sunt mândru de ele şi angajaţii mei sunt foarte mulţumiţi. Dar arhitectul a considerat căbucătarul şef trebuie să fie un bărbat. Aici e greşeala mea că n-am sesizat asta de la început. Mai vrei un pahar?

- Da, mulţumesc, spuse ea ezitând câteva secunde.

- Dar cred că vom remedia problema într-un fel. O să mă gândesc ce-o să am de făcut. In spatele restaurantului sunt o serie de apartamente destinate angajaţilor. Sunt de fapt două aripi. O aripă e rezervată ospătarilor, ajutorilor de bucătar şi femeilor de serviciu, şi cealaltă aripă mie, ospătarilor şefi, casieriţei şi asistentului meu.

- Cred că ne învârtim în jurul cozii. Nu văd care ar fi problema.

- Problema e că apartamentul tău se află lângă al meu, la ultimul etaj, chicoti el.

Justine se simţi ca şi cum cineva i-ar fi tras un pumn între ochi.

- Inţeleg, spuse ea încercând să pară detaşată. Dar totuşi, care-i problema? Sau sugeraţi că...?

- Nu fi ridicolă. Nici dacă aş fi somnambul, ceea ce nu e cazul...

- Nu sunt ridicolă, pur şi simplu nu înţeleg care-i problema. Suntem în secolul douăzeci. {i după cum aţi spus, e vorba de apartamente separate. Aşa că în ce fel ne-am deranja reciproc?

- Nu ne-am deranja, dar... n-aş vrea să iasă vorbe cum că... în fine.

- Ce vorbe?

Justine era din ce în ce mai năucită. Ce credea bărbatul ăsta? Că avea să-i bată noaptea la uşă, în cămaşă de noapte, ca să-l compromită?

- Nu de la tine... Câteodată suntem obligaţi să culcăm anumiţi clienţi, care beau prea mult, în camerele de oaspeţi, care sunt lângă ale noastre. {i aceştia şi-ar putea pune întrebări, ce cauţi tu lângă apartamentul meu...

- Nu-i nici o problemă. Uşa apartamentului meu are cheie, nu? Nu cred că într-un restaurant cu o reputaţie atât de bună pot ieşi vorbe. Vă asigur că nu

vă voi da motive.

- Mulţumesc, spuse el sec. Ai dreptate, n-am de ce să-mi fac probleme.

- {i eu vă mulţumesc. {i acum, că am lămurit problema, îmi puteţi arăta apartamentul? Sau v-aţi răzgândit?

- Nu m-am răzgândit. Ba chiar m-am lămurit că în afara faptului că ai un temperament exploziv, eşti o profesionistă. Dacă ştii să găteşti la fel de bine, ceea ce sper din tot sufletul, o să rămâi.

- Şi eu sper.

- Bun. Acum hai să-ţi arăt unde o să locuieşti, înainte să-ţi pun talentele la încercare.

- Dar cum o să-mi... încercaţi talentele azi? Nu e închis?

- Restaurantul e închis, dar stomacul lui Wyatt nu ştie asta.

- Desigur, râse Justine.

- Aşa că... te voi ruga să-mi găteşti cina. Te înspăimântă ideea?

- Nu, minţi ea, dar... n-am văzut încă bucătăria şi... trebuie să mă obişnuiesc cu ea. Şi acum e abia... amiaza.

- Cu atât mai bine. O să ai timp să te obişnuieşti

cu bucătăria şi să te gândeşti ce să-mi prepari. Acum hai să-ţi arăt împrejurimile.

Localul era împărţit în două. Intr-o parte era amenajat un bar tradiţional englezesc, lambrisat cu lemn închis la culoare şi ferestre mici cu vitralii, şi o sală de mese intimă, iar în cealaltă parte era amenajat restaurantul modern, cu barul lui, care după spusele lui Wyatt era „pentru clienţi care se cred nobili - sau şi-au uitat trecutul şi acum cred şi ei propriile lor minciuni”.

Justine îl privise cu uimire, aşteptând să vadă pe faţa lui o privire cinică. Dar Wyatt vorbise serios. Asta era constatatrea lui sinceră. Restaurantul tradiţional era decorat cu mobilier stil care dădea senzaţia de confort şi bun-gust.

Wyatt trecu pe sub o arcadă - aici îşi aminti Justine că-l cunoscuse prima dată - şi se îndreptă spre o altă sală de mese, decorată în stil modern, cu mult crom şi familiarul albastru pe care Justine îl întâlnise încă de la intrare.

- Personalul numeşte sala decorată în stil tradiţional „Pendulul Londrei”, îi explică Wyatt. Iar sala aceasta, cea modernă, „Casa senioriei”.

- Minunat, râse Justine. Mă bucur că mai există

cineva pe aici care are simţul umorului.

Imediat după ce rosti aceste cuvinte îşi dădu seama că a făcut o gafă. Asta presupunea că Wyatt n-avea simţul umorului. Apoi schimbă repede subiectul, spunând că ea prefera partea veche a restaurantului.

Trecând prin barul decorat în stil modern, cu scaune din piele albastră şi crom, Justine exclamă fără prea mult entuziasm:

- Foarte interesant!

Ajungând în bucătăria imensă, curată şi complet utilată, Justine nu se mai abţinu şi spuse sincer:

- Dumnezeule! Ăsta e raiul unui adevărat bucătar.

Justine uită de Wyatt Burns şi de supărare. Ca o dansatoare se învârti prin bucătărie atingând totul, admirând cu plăcere nedisimulată decorul. Deja mintea i se umpluse de idei. Abia aştepta să gătească în bucătăria aceea, care era de acum domeniul ei personal.

- Minunat! E minunat! strigă ea învârtindu-se fericită, privind ochii lui Wyatt care o analizau cu indulgenţă.

Cu siguranţă o credea naivă. Dar asta nu mai conta. Bucătăria aceea merita toate aprecierile, nu

numai pentru că era complet utilată, ci şi datorită căldurii şi confortului de care deborda.

Wyatt îi mai arătă şi rafturile cu condimente şi mirodenii, cele două frigidere imense şi cămările.

In privinţa cămărilor, Justine avea un cuvânt de spus. Incepu să enumere toate articolele de care mai avea nevoie şi să le sorteze pe cele care existau deja.

- Inţeleg că-ţi place, spuse Wyatt rece.

Dar Justine era atât de entuziasmată, încât nu observă indiferenţa lui.

- Oh, da! E magnific! Uluitor! strigă ea sarindu-i lui Wyatt în braţe. Două mâini mari o cuprinseră ca să evite o apropiere
prea intimă. O clipă, Justinei i se păru că vede în ochii lui tandreţe. Dar aşa ceva era imposibil.

Atingerea lui îi arse braţele. în faţa ochilor ei, la câţiva centimetri, era gura lui fermă şi bărbia hotărâtă, masculină. Mirosul de after-shave o năuci.

- Mă bucur, spuse el eliberând-o atât de brusc încât ea aproape căzu. Hai să-ţi arăt şi apartamentul, ca după aceea să poţi să te apuci e treabă.

Wyatt se întoarse pe călcâie şi-i ordonă scurt Justinei să-l urmeze. Era mai bine aşa. în spatele lui era mult mai relaxată, decât în faţa acelor ochi

scrutători.

O scară de serviciu ducea la etajul trei, acolo unde erau apartamentele. Wyatt mergea atât de repede încât Justine abia se mai putea ţine după el. Bine că nu făcuse nici un comentariu referitor la ieşirea ei exagerată.

Se opri în faţa unei uşi masive, scoase din buzunar o cheie mare, o introduse în broască şi spuse:

- Cred c-ar fi bine să te avertizez din capul locului. Apartamentul acesta n-a fost niciodată modificat. S-ar putea să ţi se pară ciudat la început, dar o să te obişnuieşti.

- Cu siguranţă, spuse ea, fără să ia prea mult în seamă vorbele lui.

Toţi anii în care se pregătise pentru a deveni bucătăreasă, şi în special la Paris, locuise în fel de fel de camere, una mai ciudată decât cealaltă. N-o mai impresiona nimic. Sau cel puţin aşa credea.

- In timp ce tu arunci o privire, eu o să mă duc să-ţi aduc bagajele din maşină, bine?

Justine rămase cu cheia în mână în faţa apartamentului. Cu o mişcare uşoară împinse uşa şi când privi înăuntru, cheia îi scăpă din mână şi

rămase cu gura căscată.

Decorul era... incredibil! Toată camera era decorată cu mobilier stil, patul era imens, cu baldachin, covoarele, draperiile, tapetul erau toate roşii ca focul, iar pe pereţi şi tavane erau incredibil de multe oglinzi. Justine intră cu sfială, atingând mobilierul şi tapetul de mătase. Intră în baia imensă, care avea chiar şi un... bideu.

Se întoarse în cameră şi se trânti pe pat, cu un oftat. Doamne! Unde se trezise?

Auzind paşi pe hol, sări în picioare.

- Ei, cum ţi se pare? întrebă Wyatt zâmbind, punându-i bagajele la capul patului.

- Toţi bucătarii şefi au locuit aici?

- Ei, da, au dormit... Dar cred că toţi au fost nişte... non- conformişti, nu ca tine, domnişoară Ryan.

- Nonconformişti? Dar e evident pentru oricine că acest apartament e un...

- Un apartament frumos? Da, sunt de acord, zâmbi el cu subînţeles.

Capitolul 2

- E un *bordel!* ţipă ea strident cuvântul infam.

- Serios? Vai, domnişoară Ryan, credeam că n-aveţi experienţa necesară ca să recunoaşteţi un asemenea stabiliment, replică cu candoare Wyatt.

- Nu fiţi obscen!

- Nu sunt obscen, cum nici acesta nu-i un bordel, spuse el calm. Bine, a fost... odată. Dacă-mi amintesc bine, se spune că aici era şi unul dintre cele mai mari magazine ilegale de băuturi alcoolice.

- Nu-mi pasă ce-a fost. Contează ce e acum.

- E... ce vrei tu să fie. Credeam că ai o impresie bună despre reputaţia restaurantului meu. Nu mă aşteptam să-l judeci după aparenţe. Nu eşti genul...

- Oh, mulţumesc mult, spuse ea ironic. Cred că ăsta a fost un compliment.

- Mai degrabă o constatare, zâmbi el. Poate-mi spui ce să fac cu bagajele astea, ca să te pot lăsa să te schimbi înainte să începi demonstraţia?

- Puteţi să le duceţi înapoi, în maşină, spuse ea hotărât.

- Doamne! gemu el cu exasperare exagerată. Asta a fost cea mai scurtă lună de probă din câte am cunoscut. Oricum, faci ce vrei...

- N-am spus că renunţ la post. Doar că n-am de gând să stau aici, în... camera asta.

- In bordel. Ai mai spus o dată cuvântul ăsta, nu trebuie să te ruşinezi. Atunci, unde o să locuieşti? Nu pot să-mi las bucătarul şef să doarmă în maşină, în parcare, iar camera mea e cam neîncăpătoare pentru amândoi...

- Incetaţi! ţipă ea. N-o să vă las să mă umiliţi întruna.

- Vai, dar cum să fac aşa ceva?! Vino să-ţi arăt ceva, spuse el şi apucând-o de mână deschise o uşă care ascundea o chicinetă utilată modern. Uită-te şi aici, continuă el deschizând altă uşă în spatele căreia se aflau un televizor şi o combină stereo. Vezi, domnişoară Ryan! Am montat chiar şi un sistem modern de securitate. Ce vrei mai mult? Am făcut tot ce am putut ca să asigur confortul angajaţilor mei. N-o să-mi cer acum iertare pentru ce a fost localul înainte. Eu mi-am făcut datoria. Ai putea şi tu să treci peste istoria lui şi, pentru binele tău, să nu-ţi mai imaginezi tot felul de prostii!

Apoi îi eliberă mâna şi inspiră adânc, trăgându-şi sufletul.

- Ei, continuă el, asta a fost ultima ta ocazie să

alegi. Ori pleci, ori te îmbraci şi cobori să pregăteşti masa de prânz.

Justine nu mai apucă să replice, că Wyatt se întoarse cu spatele şi trânti uşa în urma lui, lăsând-o cu gura căscată.

Justine privi în jur văzându-şi imaginea reflectată în oglinzile generoase de pe pereţi. Era furioasă şi asta i se citea pe chip. Ochii îi căpătaseră o nuanţă incredibilă de verde.

Brusc, o pufni râsul. Se trânti pe pat şi se tăvăli ţinându-se cu mâinile de burtă. O dată cu plecarea lui Wyattt Burns, toată timiditatea şi stânjeneala îi pieriseră. Acum situaţia i se părea teribil de amuzantă.

După ce se potoli respiră adânc şi analiză la rece situaţia. La post nu voia să renunţe. Cu Wyatt Burns nu se punea problema să doarmă. în parcare? în nici un caz! Şi, în fond, camera aceea avea un aer senzual, romantic chiar. Trebuia să coboare ca să pregătească dejunul.

în drum spre bucătărie luă cu ea o valiză de lemn în care-şi ţinea ustensilele ei de care nu se putea lipsi - cuţite, o tigaie pentru omletă, o tigaie pentru sosuri şi alte ustenile pe care le păstra cu sfinţenie, încă de

pe vremea când era elevă.

Ajungând în bucătărie privi câteva momente în jur obişnuindu-se cu felul în care erau aranjate ariile de preparare. Apoi dădu din cap cu satisfacţie, întrebându-se cine era autorul proiectului. Probabil Wyatt Burns angajase un arhitect strălucit. Nu părea genul de om care să se mulţumească cu calitatea a doua.

- Ceea ce ar fi demn de reţinut şi-n cazul meu, murmură ea luând un meniu legat în piele şi aşezându-se pe un scaun în biroul bucătarului şef, poziţionat strategic într-un colţ al bucătăriei.

Meniul conţinea feluri de mâncare tradiţională englezească - supe Cheshire, Ballymoney, budinci cu carne Yorkshire, Lancaster... Justine răsuflă uşurată. Ştia foarte bine să gătească felurile acelea de mâncare, ba chiar ar fi putut îmbunătăţi lista. Meniul retaurantului „La Wyatt” conţinea doar reţetele de bază.

Se ridică în picioare şi se îndreptă spre cămări ca să vadă ce ingrediente avea la dispoziţie. Nefiind sigură dacă Wyatt dorea un dejun săţios sau unul uşor, alese calea de mijloc. Avea să prepare două feluri de mâncare uşoară şi un desert.

Desert, dar ce desert? Căută în lista cu meniuri şi găsi un jeleu de portocale Boodle. Perfect. Era un desert uşor de preparat şi foarte bun.

Alese ca fel principal de mâncare păstrăvul. In timp ce jeleul se răcea, pregăti sosul pentru păstrăv, îl aşeză într-o tavă şi-l puse la cuptorul încins.

Vasele avea să le spele mai târziu. Acum trebuia să se gândească la primul fel de mâncare. Se uită în frigider şi văzu o supă gata preparată, dar respinse ideea. Trebuia să pregătească ceva personal.

îşi aminti că văzuse în cămară nişte ciuperci proaspete şi se învioră. Felul de mâncare pe care voia să-l pregătească nu se afla în meniu, dar era o mâncare tradiţională englezească şi cel mai important era că se făcea foarte repede şi era deosebit de gustoasă.

în timp ce tăia, mărunţea şi amesteca în mâncare emoţiile începură s-o copleşească. Dacă lui Wyatt Burns nu-i plăcea mâncarea? Goni gândurile pesimiste şi aşeză platourile pe o tavă.

Nu ieşi bine pe uşile batante, că se ciocni de un bărbat înalt. Wyatt Burns o prinse la timp, înainte să cadă grămadă peste tava plină cu sosuri şi mâncare.

- Uşurel, spuse el bătând-o pe umăr. Vino după

mine. Vom dejuna în „Casa Senioriei”. Vezi dacă am aranjat bine masa, spuse el luându-i tava din mână.

Justine se supuse în tăcere, zâmbind cu plăcere la vederea mesei acoperite cu o pânză de damasc bleu pe care erau aşezate farfurii de porţelan bleumarin cu alb şi tacâmuri cu design modern, argintii. Debarasă tacâmurile, farfuriile şi paharele care erau în plus şi-l chemă pe Wyatt.

- Vă rog, luaţi loc, spuse Justine, în timp ce el îi ţinea galant scaunul ajutând-o să se aşeze.

Muşcându-şi buzele cu nervozitate, aşeză mâncarea în farfurii cât mai artistic şi-l servi mai întâi pe Wyatt.

Wyatt desfăcu o sticlă cu Riesling pe care o aşezase din timp în frapiera cu gheaţă de lângă masă.

- Nu ştiu ce ai pregătit, dar sunt convins că vinul ăsta merge perfect cu orice.

Justine aşteptă ca Wyatt să înceapă să guste din mâncare primul, apoi se apucă şi ea de mâncat, e drept, mai mult cu noduri. Toată atenţia îi era îndreptată spre faţa lui Wyatt, încercând să-i ghicească reacţiile.

Dar el nu făcu nici un comentariu privitor la

mâncare. Incepu să discute diverse aspecte ale vieţii urbane, care curând o relaxară pe Justine. După primul fel, el nu făcu nici un gest s-o ajute pe Justine. Aşa că ea duse singură farfuriile la bucătărie şi se întoarse cu felul doi. Şi de data asta Wyatt o ajută să se aşeze pe scaun. Era un bărbat educat şi Justine nu se aştepta ca el să se poarte altfel.

Era mulţumitor să-l vadă curăţând practic farfuria de toate resturile de mâncare. Dar asta nu spunea nimic. Poate că el era pur şi simplu flămând.

După ce terminară de mâncat şi desertul, Justine aduse cafelele pe care le băură în bar, pe o canapea, lângă fereastră. Când Wyatt îi oferi o ţigară, ea nu refuză. Nu obişnuia să fumeze, dar de data asta simţea nevoia s-o facă.

Nu se mai simţise atât de nesigură pe ea de când îşi dăduse examenul de bucătar la Paris.

Trase câteva fumuri, luă o gură de cafea constatând că e groaznică, şi se întrebă de ce Wyatt continua să evite subiectul care o ardea cel mai tare.

în cele din urmă nu mai rezistă şi împingând cafeaua mai încolo, îl privi în ochi şi-l întrebă:

- Ei?

- Ei... ce? se prefăcu el că nu înţelege.

Justine se înroşi. îşi bătea joc de ea?

- Ce părere aveţi?

- Ce părere crezi că am?

- De unde să ştiu!? strigă ea cu frustrare. Am crezut că...

Crezuse că Wyatt nu-şi făcuse nici o părere. Sau, oricum, nu una favorabilă. Dar ar fi trebuit să-i spună în faţă, nu s-o lase să se frământe aşa.

- Nu bănuieşti, nu? întrebă el.

- Nu, recunoscu ea.

- Presupun că tot ce vrei să afli e părerea mea despre felurile de mâncare...

- Strălucită deducţie! îşi pierdu ea controlul.

- Da, sunt bun la asta, fu el de acord. In schimb, tu ai avea nevoie de câteva lecţii.

- Lecţii?! sări ea în picioare.

- In ceea ce priveşte încrederea în tine, nu felul în care găteşti, o linişti el. Doamne, Justine, ai mâncat acelaşi lucru ca şi mine şi nici măcar n-ai simţit gustul!

- Vă ascult, spuse ea încrucişându-şi braţele la piept în semn de aşteptare.

- Bine, spuse el, îmi place cum găteşti. Sosurile au fost excelente. Păstrăvul şi desertul le-ai gătit

perfect. Nu ştiu însă ce a fost primul fel. Nu l-am recunoscut, dar mi-a plăcut cel mai mult.

Justine zâmbi fără să vrea.

- Te întreb dacă primul fel este unul tradiţinal, ca să pot să-l adaug în meniu.

- Da, e un fel de mâncare tradiţional englezesc. E o reţetă de familie, veche de peste o sută de ani. O ştiu de la mama. Nu ştiu cum se numeşte. Mama îi spunea „Ciuperci perpelite”.

- Hmmm, ce mai nume! Dar de fapt ce e?

- Păi, după cum îi spune şi numele, e o mâncare de ciuperci...

Justine se opri brusc, văzând figura îngrozită a lui Wyatt.

- Ce e? Ce aţi păţit? întrebă ea speriată.

- Urăsc... ciupercile... reuşi el să îngaime, roşu la faţă.

Justinei îi veni în minte imaginea lui Wyatt Burns curăţând
farfuria de mâncare şi nu mai reuşi să se abţină. Buzele începură să-i tremure şi izbucni într-un râs incontrolabil.

Râdea cu lacrimi şi cu cât furia creştea pe figura lui Wyatt Burns, cu atât ea nu se mai putea opri din

râs. Se părea că simţul umorului ei era mai puternic decât simţul de conservare.

Când ea se mai potoli şi se trânti pe fotoliu epuizată, Wyatt spuse, abia abţinându-se să nu ţipe:

- Nu mi s-a părut nimic amuzant în ce am zis.

- Ba da, oftă ea obosită de atâta râs. Aţi spus că nu v-au plăcut ciupercile, dar când n-aţi ştiut ce sunt, le-aţi terminat dintr-o suflare.

Apoi izbucni din nou în râs, punându-şi de data asta mâna la gură ca o şcolăriţă temătoare să n-o pedepsească profesorul. Doar că ea risca să-şi piardă slujba, nu să fie admonestată de un profesor.

- Domnişoară Ryan, spuse Wyatt printre dinţi, cred că-mi pui răbdarea la încercare.

- Pe naiba! se supără ea. Domnule Wyatt Burns, mi se pare că nu ştiţi ce vă place şi dacă aşa consideraţi că trebuie să conduceţi un restaurant, nu ştiu cum aţi rezistat până acum. Aţi gustat ciupercile mele şi v-au plăcut. Nu! Nu le-aţi gustat, ci le-aţi mâncat pe toate, până la una. Şi acum îmi spuneţi că nu vă plac ciupercile. Nu mai înţeleg nimic...

- Hai, continuă, spuse el. Acuză-mă şi de lipsă de simţ al umorului. Sau mai întâi mai faci o pauză de râs isteric?

Justine simţi vorbele lui ca un duş rece. Incepu să tremure de indignare. Dar în secunda următoare Wyatt Burns o cuprinse de încheieturile mâinilor şi o lipi de pieptul lui. Buzele lui le striviră pe ale ei.

Justine se abandonă involuntar în braţele lui, luată prin surprindere. Nu mai putea să respire, nu mai putea să se mişte, nu mai putea nici măcar să gândească. In schimb toate simţurile ei erau alertate de izbucnirea lui pasională neaşteptată.

Justine nu mai fusese nicodată asaltată în felul acela. Nu putea să lupte. Nu putea decât să se supună dominaţiei lui.

Apoi, la fel de brusc cum începuse, se termină. Justine aproape îşi pierdu echilibrul. Totul în jurul ei se învârtea cu viteză ameţitoare.

- Cum ţi se pare simţul meu al umorului, Justine? întrebă el cu voce joasă, fără s-o mai atingă, dar dominând-o cu privirile.

Justine se strădui să-şi recapete suflarea. Nu-i venea să creadă că se simţea atât de... abandonată. Apoi, când îl privi în ochi, văzu o sclipire batjocoritoare. Râsese de ea, nimic mai mult. Felul pasional în care o sărutase, graţie talentului lui actoricesc, fusese foarte veridic.

- Personal, prefer ciupercile, încercă ea să glumească.

- Personal, te prefer pe tine, spuse el calm. Şi în ceea ce priveşte ciupercile, poate o să-mi dezvolt gustul pentru ele.

- Ar fi bine. Deşi unele ciuperci pot fi otrăvitoare.

- Şi femeile sunt, spuse el şi-i întinse brusc mâna dreaptă. De mâine dimineaţă eşti bucătarul meu şef. Cred că o să ne înţelegem bine.

- Hmmm... adică... da... desigur... mulţumesc, se bâlbâi ea prinzând cu lipsă de convingere mâna lui întinsă.

- Perfect! O să chem pe cineva care să spele vasele. Tu să fii gata la ora şase pentru cină. Să nu te gândeşti să mai găteşti vreo specialitate personală, mai adăugă el, apoi se ridică în picioare şi plecă, lăsând-o fără replică.

Justine se trânti între pernele moi ale canapelei, ameţită de cele întâmplate. Parcă trăise un vis - se angajse, i se dăduse o cameră care odată fusese un bordel, şi fusese sărutată de noul ei şef.

Faptul că Wyatt nu mai era acolo o ajuta să evalueze mai raţional situaţia în care se afla. Dar cu cât se gândea mai mult, cu atât i se părea mai

incredibilă. I se părea ciudat ca un director de rastaurant să nu-şi dea seama ce mănâncă.

Atunci ce se întâmplase? îşi bătuse joc de ea? Dar în ce scop? Voia să vadă cum reacţionează în faţa unui client nemulţumit, sau ce?

Justine se întrebă dacă scena cu sărutul fusese bine pusă la punct încă dinainte. Nu prea credea. Wyatt Burns nu părea genul de om care să recurgă la şiretlicuri ca să sărute o femeie. Se vedea că în domeniul ăsta avea experienţă.

- O experienţă bogată, îşi spuse ea admirativ, în şoaptă, atingându-şi buzele nostalgic. Ce tupeu! se enervă ea brusc.

Dar de ce se enerva? Nu era vorba decât de un simplu sărut, şi acela dat în glumă, dar fusese mai încărcat de senzualitate decât orice avans care i se făcuse până atunci din partea unui bărbat - chiar şi de la Paris!

Dar trebuia să-şi dea seama că nu fusese decât o simplă joacă. Deşi izbucnirea lui nervoasă, atunci când aflase că mâncase ciuperci, i se păruse sinceră.

Era periculos să-i dea prea multă libertate unui bărbat ca Wyatt Burns. Trebuia să fie mai atentă cu el, să nu-i mai dea idei.

- Iartaţi-mă, doamnă, îi întrerupse gândurile o voce timidă.

Justine privi şi văzu în faţa ei o tânără înaltă şi slabă, cu părul negru.

- Da? zâmbi Justine.

- Domnul Wyatt m-a trimis să spăl vasele, spuse ea cu privirile în pământ.

- înţeleg. Dar nu ţi-a zis să-mi spui şi cum te cheamă?

- Păi... nu, ezită ea.

Fata nu părea să aibă mai mult de şaisprezece ani, dar era mai înaltă decât o fată de vârsta ei. Şi era atât de timidă!

- Ei, nu putem să lucrăm împreună dacă nu ştiu cum te cheamă, spuse Justine cu blândeţe. Pe mine mă cheamă Justine.

- Da, domnişoară Ryan. Domnul Wyatt mi-a spus.

- Şi lucrezi aici?

- Da, la bucătărie. Vreau să ajung bucătăreasă... ca dumneavoastră... într-o zi.

- înţeleg. Atunci hai să ducem vasele murdare la bucătărie şi să discutăm despre asta în timp ce le spălăm, bine?

- Oh, nu! Eu trebuie să spăl vasele.

Justine zâmbi cu înţelegere, amintindu-şi cât de timidă fusese şi ea pe la cincisprezece ani. Dar nu înţelegea de ce fata nu-i putea spune pe nume.

O ajută să strângă vasele, amintindu-şi că prima oară când ea o făcuse, fusese atât de emoţionată încât spărsese câteva farfurii.

- Te descurci? întrebă Justine.

Fata dădu afirmativ din cap şi porni în urma ei spre bucătărie. Justine se aşeză pe un scaun şi o privi cum spăla vasele. De două ori încercă s-o ajute, dar fata n-o lăsă.

- Se supără domnul Wyatt, spuse ea.

Justine se gândi s-o mai întrebe încă o dată cum o chema, dar îi era teamă să n-o sperie definitiv.

- Mă cheamă Parthenia, spuse fata pe neaşteptate. E un nume urât, nu-i aşa?

- Ba nu. Eşti grecoaică?

- Da.

- Şi ce înseamnă Parthenia în greceşte?

- „Frumoasa virgină”. Sau cel puţin aşa mi-a spus tata. El e grec şi-l cheamă Sebastian. Dar numele lui nu-i aşa de urât ca al meu.

O dată discuţia începută, Partheniei îi trecu timiditatea. Ii depănă Justinei povestea vieţii ei, visele

ei, ce-i plăcea şi ce nu-i plăcea la „Wyatt”, despre faptul că ceilalţi colegi de serviciu o porecliseră „Possum”. In final, Justine trase o concluzie. Possum avea convingerea că soarele răsărea şi apunea o dată cu Wyatt Burns.

In timp ce urca scările spre camera ei, Justine se gândi că era normal aşa. Poate că şi ea, la vârsta Partheniei, ar fi gândit la fel. Dar probabil n-ar fi fost chiar atât de naivă ca aceasta, să creadă că eroii sunt invincibili.

Justine îşi petrecu ziua aranjându-şi garderoba în dulap, făcând un duş şi distrându-se atunci când îşi vedea imaginea reflectată în zecile de oglinzi de pe pereţi.

- Dacă aş fi fost narcisistă, camera asta mi s-ar fi părut un vis, îşi spuse ea ieşind de sub duş şi îndreptându-se spre pat, cu un prosop în jurul ei. Avantajul e că pot să văd cum îmi stă slipul de baie.

Alese o rochie de seară neagră, care în oglinzile acelea părea şi mai provocatoare decât era în realitate. O clipă se sperie, amintindu-şi de scena în care Wyatt Burns o sărutase. Dacă el o vedea îmbrăcată aşa, poate credea că-i luase în serios sărutul. Se gândi să se schimbe. Dar nu avea cu ce.

Garderoba ei modestă nu conţinea decât o singură rochie de seară în care ar fi putut cina onorabil alături de un bărbat ca Wyatt Burns.

Abia apucă să-şi termine coafura, că auzi o bătaie uşoară în uşă. Luă în grabă de pe pat poşeta asortată cu pantofii, şi deschise uşa.

- Sunteţi punctual, constată ea privindu-şi ceasul de la mână şi închizând repede uşa în urma ei.

- Tot nu te-ai obişnuit cu oglinzile? zâmbi el observând gestul ei grăbit de a se feri de zecile de oglindiri provocatoare din apartament. N-ai imaginaţie. Iţi dai seama ce efect ar avea oglinzile astea asupra vieţii tale amoroase?

- Când va veni ziua în care o să am nevoie de o astfel de stimulare, o să mă las de... „meserie”. Dacă v-aţi fi interesat mai bine despre istoria unor asemenea stabilimente, aţi fi aflat că nu fetele aveau nevoie de stimulări, ci domnii în vârstă, care le plăteau.

- Cred că ai văzut prea multe filme, râse el. Dar, parţial, ai dreptate. Banii sunt un stimulent sexual incredibil pentru femei.

- Pentru anumite femei, poate, îl corectă ea. Şi dacă dumneavoastră n-aţi avut parte decât de

asemenea femei, vă deplâng, domnule Burns.

- Ăsta-i ultimul lucru de care am nevoie. De mila unei femei.

Pe Justine n-o deranja tonul arogant, ci atitudinea lui misogin'. Ce avea el împotriva femeilor? Le detesta? Se temea de ele? De ce? îl răniseră? Poate că acesta era călcâiul lui Ahile al lui Wyatt Burns.

Din fericire, el schimbă subiectul, şi Justinei îi ieşiră din minte întrebările la care dacă ar fi încercat să găsească un răspuns, şi-ar fi prins urechile. Coborâră scările discutând despre vreme şi ieşiră afară, unde-i aştepta o maşină luxoasă.

- Cum ţi se pare mâncarea grecească, Justine?

- îmi place orice fel de mâncare, atâta timp cât e bine gătită.

- Bine. Asta înseamnă că nu trebuie să schimb rezervarea. S-ar putea să-ţi placă restaurantul pe care l-am ales. O să ai o... surpriză.

- Abia aştept să văd despre ce e vorba.

în timpul călătoriei spre oraş, care dură în jur de o oră, Wyatt îi povesti despre felul în care considera el că tebuie condus un restaurant. Justine îl ascultă cu atenţie, dornică să afle ce se aştepta de la ea.

Din exterior, restaurantul era foarte frumos, dar

intrând înăuntru, Justine fu impresionată de faptul că decorul reproducea o tavernă grecească autentică.

Chelnerul şef, care semăna mult cu Anthony Quinn din „Zorba grecul”, îl întâmpină pe Wyatt cu familiaritate.

Ce nu înţelegea Justine era cum se făcea că un bărbat care detesta ciupercile, adora mâncarea grecească.

Când le aduseră lista cu meniurile deosebit de scumpe, Wyatt o rugă pe Justine să sugereze ea felurile de mâncare, evitând să menţioneze ceva despre ciuperci.

- Sper că ştiţi ce faceţi, îl avertiză ea. S-ar putea să mă las dusă de val.

- Perfect. Sunt înfometat.

Justine alese *tyropita, dolmades, sofrita* şi ca desert, *svingi.* Toate astea le gustase odată, când făcuse o călătorie în insula Corfu.

Delectându-se cu delicioasele mâncăruri, purtară o conversaţie uşoară, până când luminile se stinseră anunţând începutul spectacolului. Pe mese mai rămăseseră aprinse lumânări, care dădeau o atmosferă romantică.

Justine privi plină de curiozitate spre scenă, admirând dansatoarea care tocmai îşi făcuse apariţia pe o melodie tradiţională grecească, şi-i scăpă furculiţa din mână.

Capitolul 3

- Nu pot să cred, şopti ea privindu-l pe Wyatt.

Dar privirea lui zâmbitoare îi spunea că ceea ce vedea era adevărat. Dansând cu frenezie pe nişte ritmuri ameţitoare, pe scenă se producea Possum!

Justinei nu-i venea să-şi creadă ochilor. Parthenia-Possum, „frumoasa virgină”, dansa uluitor! Unde îi dispăruse timiditatea de mai devreme? Dacă în bucătărie i se păruse o adolescentă timidă, acum era o femeie în toată puterea cuvântului! Toţi bărbaţii se întorseseră s-o privească admirativ.

Chiar şi Wyatt. Şi, Doamne, gândi Justine, privind-o cu atenţie pe tânără, Parthenia dansa pentru Wyatt Burns. Mişcările ei provocatoare îi erau adresate. Iar el... Ochii lui străluceau încurajator, iar când Parthenia îşi termină evoluţia, înclinându-se adânc cu faţa la el, Wyatt aplaudă cu entuziasm şi aruncându-i zâmbete admirative.

- Ţi-a plăcut? întrebă Wyatt întorcându-se spre Justine.

De data asta strălucirea din ochii lui pălise.

- Da, dar... a fost cam...

- Prea provocator pentru gustul tău? Nu mă surprinde.

- Nu neapărat, dar mă mir că...

- Cred că înţeleg ce vrei să spui, zise el şi se întoarse spre un chelner şi-i şopti ceva la ureche.

Chelnerul plecă şi după câteva minute se întoarse însoţit de Parthenia.

- Wyatt! Vai, ce bine că ai venit! Cum ţi s-a părut spectacolul? exclamă tânăra aruncându-şi braţele în jurul gâtului lui.

- Minunat, Poss, spuse el fără să-i respingă îmbrăţişarea familiară. Ai evoluat la fel de bine ca în după-amiaza asta. Ia să văd, care postură te prinde mai bine?

Parthenia se transformă sub ochii îngroziţi ai Justinei într-o adolescentă timidă. Acum semăna cu fata care spălase vasele în bucătărie.

- Nebună mică! râse Wyatt. Nu-i de mirare că bietei Justine nu i-a venit să-şi creadă ochilor când te-a văzut în seara asta. Ar trebui să-i spun lui Sebastian să-ţi dea o mamă de bătaie!

- Nu, vă rog... se prefăcu Parthenia îngrozită. Vă rog, domnule Wyatt, nu-i spuneţi tatei...

Fata îşi juca atât de bine rolul, încât chiar şi Justine zâmbi uitând pentru o clipă că fusese păcălită.

- Sunt rea, nu-i aşa? chicoti ea întorcându-se spre Justine. Iartă-mă. Aş mai sta cu voi, dar acum trebuie să plec.

Apoi dispăru în mulţime.

- Poss, nebuna asta mică, e o diavoliţă împieliţată, spuse Wyatt privind în urma fetei. îmi pare rău că te-a păcălit, dar nu ştiam c-o să înceapă să se prefacă încă de la prima voastră întâlnire.

- N-ai de ce să te scuzi, spuse Justine. Vreau să ştiu doar de ce spală vasele. Fata asta e o actriţă talentată.

- încă nu l-ai cunoscut pe Sebastian. Toată familia e aşa.

- Dar nu mi-ai răspuns la întrebare.

- încă nu. Acum vei vedea o altă faţă a lui Possum.

Justine se întoarse spre scenă şi o văzu pe Parthenia, de data
asta cu o chitară în mână. Se aşeză pe un scaun înalt, aşteptă să se facă linişte, şi începu să cânte un cântec de dragoste.

Vocea ei era ca o vrajă. Deşi nu înţelegea cuvintele, Justine simţea încărcătura lor emoţională. închise ochii şi se lăsă vrăjită de dulceaţa acordurilor.

Cineva îi atinse mâna dreaptă pe care şi-o ţinea

pe masă. Deschise repede ochii şi-l văzu pe Wyatt ţinând-o de mână, stând cu ochii închişi, trăind melodia cu intensitate.

Primul ei impuls fu să-şi retragă mâna. Apoi îşi schimbă intenţiile şi închise şi ea ochii.

Nu-şi dădu seama când se termină cântecul. Melodia părea să continue la nesfârşit. In cele din urmă, simţind mâna lui Wyatt că se desprinde de a ei, deschise ochii şi-l văzu aplaudând cu ochii la ea.

- Inţelegi greceşte? întrebă el.

- Nu.

- Păcat.

- De ce? La urma-urmei, mesajul mi s-a părut destul de clar.

- Nu ştiu cum ai descifrat tu mesajul. Am remarcat că ai ţinut ochii închişi tot cântecul.

- Şi ce e rău în asta?

- Poate că ar fi mai bine să plecăm, schimbă el subiectul. Mâine o să ai o zi grea şi ai nevoie de somnul de frumuseţe.

Justine nu putu să protesteze şi după ce Wyatt achită nota de plată, ea fu gata de plecare.

Wyatt conduse cu viteză pe drumul de întoarcere. Nu vorbi prea mult, cel puţin până depăşiră

aglomeraţia din centru.

- Sper că nu eşti supărată pe Possum, spuse el în cele din urmă. A făcut o greşeală în după-amiaza asta, şi-mi cer scuze pentru comportamentul ei, dar, recunoaşte... e unică.

- Cu siguranţă, fu ea de acord.

- Dar tot nu înţeleg de ce munceşte în bucătărie, când are un asemenea talent. Ar putea să devină o actriţă de succes.

- N-o lasă Sebastian. Cu excepţia spectacolului din restaurant. Am încercat să-l conving chiar şi eu, dar n-am reuşit să-l fac să înţeleagă.

- Ar fi mare păcat ca fiica lui să-şi irosească talentul. Dar de ce n-o lasă?

- în cazul lui misoginismul e la un grad mai ridicat. Possum e greu de ţinut în frâu şi aşa. Lui Sebastian îi e teamă că dacă o lasă să devină actriţă, o s-o ia razna. Sincer să fiu, îl înţeleg, dar nu sunt total de acord cu el.

- Asta înseamnă că sunteţi mai puţin misogin decât el? N-aş fi crezut, râse ea.

- Te cred, zâmbi el cu subînţeles. Dar te sfătuiesc să nu mai judeci oamenii după aparenţe. Şi mai ales, nu mă provoca. Şi aşa, fără să te străduieşti, reuşeşti

s-o faci...

- Nu vă înţeleg, domnule Burns.

- Uite ce e. Hai să lăsăm politeţea la o parte. Deja am petrecut o seară împreună. Poţi să-mi spui pe nume, de acord?

- Bine... Wyatt. Dar tot nu... mi-ai răspuns la întrebare.

- Ce întrebare?

- Că nu înţeleg de ce spui că te provoc...

- Sigur că nu înţelegi. Dar hai s-o lăsăm baltă. Hai să revenim la misogini şi misoginism. E o sabie cu două tăişuri. De exemplu, tu, după ce o să te căsătoreşti, o să renunţi la carieră?

- Nu m-am gândit niciodată serios la căsătorie, minţi ea.

-Atunci gândeşte-te acum, ridică el din umeri. Mai avem timp până acasă.

- Dar nu mă interesează asta, încercă ea să se eschiveze.

- Ei, hai acum... Nu ştiu de ce eşti aşa încăpăţânată. S-ar putea să-l găseşti pe bărbatul visurilor tale şi mâine, dacă nu l-ai găsit până acum. Şi atunci? Ai accepta să rămâi acasă, „la cratiţă”, dacă pot spune aşa, renunţând la cariera pentru care

ai făcut atâtea sacrificii?

- Nu-i chiar aşa de simplu de răspuns la întrebarea asta. Dacă, de exemplu, el e un fermier?

- Câţi fermieri crezi că se ascund la mine în bucătărie? glumi el. Hai să fim mai realişti. Dacă ar fi proprietar de restaurant, ca mine?

Justine se cutremură vizibil. Spera doar ca el să nu-i fi observat reacţia. De ce avea bărbatul acesta un asemenea efect asupra ei? Abia îl cunoscuse.

- Nu ştiu cât de realişti suntem, râse ea. Nu pari genul de bărbat care să vrea să se însoare.

- Te-am avertizat să nu te mai grăbeşti să tragi concluzii, spuse el întorcându-se spre Justine şi privind-o drept în ochi. De unde ştii tu că nu sunt căsătorit?

- Atunci, cu atât mai ridicolă mi se pare întrebarea ta, spuse ea sperând ca Wyatt să renunţe la subiect.

După încă un sfert de oră de tăcere, Wyatt spuse:

- Tot n-ai de gând să mă întrebi?

- Ce să te întreb?

- Dacă sunt căsătorit, desigur. Ştiu că te gândeai la întrebarea asta. Ti-am citit-o în priviri.

- Nu-i adevărat, minţi ea. Mi-e destul de clar că eşti burlac. Şi chiar dacă ai avea o soţie, mi-ar fi tare

milă de ea.

- Milă? Asta mi se pare interesant. Dar tot nu mi-ai pus întrebarea.

- Nici nu mă interesează.

- Bine, spuse el calm. Presupunând că n-aş fi căsătorit şi te-aş cere pe tine de soţie, ai continua să munceşti?

- Bineînţeles că da! strigă ea la capătul răbdării. Ce te-ai aştepta să fac? Să stau toată ziua şi să mă admir în „sala oglinzilor”?

- Şi când ar veni pe lume copiii? I-ai ţine printre tigăi ca să-i supraveghezi şi să le dai o educaţie?

- Doar după ce ar fi suficient de mari încât să mă poată ajuta la spălat.

- Sper că găteşti mai bine decât glumeşti. Doamne! Cu tine şi cu Possum, bucătăria mea ar fi o casă de nebuni!

- Ei, dacă vrei să te răzgândeşti în ceea ce mă priveşte, e timpul s-o faci acum. Ne-am oferit unul celuilalt câte o masă, aşa că suntem chit.

- N-ar trebui să mai mănânci niciodată mâncare grecească, glumi el. îţi strică dispoziţia.

- Ce ştii tu despre dispoziţia mea?

- Nici n-o să aflu vreodată, dacă tu refuzi să-mi

răspunzi la cele mai elementare întrebări. Ce, ţi-e teamă că dacă ai afla mai multe despre mine, ai ajunge să mă placi? o provocă el.

- Dar te plac, spuse ea cu lejeritate exagerată. Mă enervează doar că-mi pui întrebări irelevante.

- Căsătoria nu-i un lucru irelevant, spuse el ridicând tonul.

- Când pui problema căsătoriei dintre noi, este! ţipă şi ea. Dacă te interesează atât de mult subiectul ăsta, de ce nu stai de vorbă cu... cu Possum!

- Aha! Abia acum îţi dai arama pe faţă, spuse el insinuant. Ia întoarce-te spre mine să-ţi văd culoarea ochilor, dragă Justine.

- Ba nu! Şi cum îndrăzneşti să pretinzi c-aş fi... geloasă? E cel mai stupid lucru pe care l-am auzit vreodată! strigă ea sufocându-se de frustrare.

- Protestezi cam mult... spuse el calm.

„Lua-l-ar naiba!" îşi spuse ea întorcându-se cu faţa spre geamul din dreapta ei. Nu mai voia să-l vadă sau să-l audă. Era atât de... nesuferit.

- De fapt, continuă el liniştit, fiind sigur că Justine îl asculta, nu m-ar deranja dacă ne-am căsători şi tu ai continua să munceşti. Dar asta numai până când s-ar naşte copiii. M-aş mulţumi cu doi. Bine, dacă ar fi

după mine, aş vrea patru. Sau sunt prea mulţi?

Justine se prefăcu că nu-l mai aude, dar Wyatt continuă:

- Nu, patru ar fi cam mulţi. Dacă ai naşte de două ori gemeni, ar fi altceva. Ai avut gemeni în familie, Justine? Da? Nu? Poate? Doamne, ce bine ar fi dacă ţi-ar moşteni dispoziţia în care eşti acum. Imi place când taci. Ii şi văd jucân- du-se pe genunchii tăi într-o noapte friguroasă de iarnă, la gura sobei...

- Taci! La naiba! Taci! strigă ea privindu-l cu ochi verzi de furie.

- Aşa e mai bine. Nu-mi plac femeile prea docile.

- Dacă n-ai fi acum ocupat cu condusul maşinii, ţi-aş arăta eu docilitate!

- Vreau fapte, nu vorbe! spuse el cotind brusc şi parcând maşina pe marginea drumului.

Justine se retrase cât mai departe de el, cu ochii măriţi de groază. Ce voia Wyatt de la ea? Dar el se sprijini cu spatele de portieră şi-şi încrucişă braţele la piept aşteptând.

Rămaseră nemişcaţi multă vreme, privindu-se ochi în ochi. Wyatt fu cel care rupse tăcerea.

- Hmmm, pufni el pornind motorul şi intrând pe autostradă.

Apoi nu mai discutară mare lucru. Wyatt îşi aprinse o ţigară şi o întrebă pe Justine dacă-i era frig, atunci când deschise geamul. Justine spuse că nu, doar că o deranja fumul de ţigară.

Se întrebă cum se aşteptase Wyatt să reacţioneze, atunci când oprise maşina. Să-i sară în braţe? Să-l strângă de gât? Să facă o criză de isterie? Să plângă? Nu ştia.

Acum se simţea mai liniştită. Era ca şi cum îl pusese la punct, nereacţionând în nici un fel.

Cu ajutorul unei telecomenzi Wyatt deschise uşile garajului restaurantului. Apoi o ajută să coboare din maşină.

Atingerea lui o făcu să tremure ca o adolescentă. Wyatt o conduse prin curtea interioară spre clădire, la o intrare de serviciu.

- Noapte bună, fură singurele cuvinte pe care i le mai adresă el când se despărţiră, ajungând în faţa apartamentului ei... exotic.

- La naiba! La naiba! şopti ea printre lacrimi, privindu-şi chipul reflectat în oglinzi, după ce rămase singură şi închise uşa cu cheia.

Era dezamăgită, era frustrată, era confuză. Ce făcuse? Cu ce greşise? De ce era atât de imposibil

Wyatt? Şi de ce-i plăcea atât de mult de el?

- Ce urât s-a terminat o seară atât de frumoasă, gemu ea. De ce? Oh, Wyatt Burns, te urăsc! Eşti arogant şi egoist! N-o să mai pregătesc niciodată mâncare pentru tine! Nu meriţi nici măcar ciuperci otrăvite!

Işi smulse supărată hainele de pe ea şi le aruncă într-un colţ al încăperii, apoi se duse la baie unde se demachie. Intâlnindu-şi în oglindă ochii verzi înfuriaţi, pufni dezgustată. Wyatt Burns nu merita atâta atenţie!

Apoi se întoarse în cameră şi se aruncă în patul imens. Credea că n-o să pună geană pe geană toată noaptea, dar după cinci minute, adormi epuizată.

Se trezi în zori, dezorientată. Se duse la baie şi făcu un duş. Când se întoarse în cameră cu un prosop deasupra sânilor, o bătaie uşoară în uşă o făcu să tresară. Nu cumva era Wyatt?

- Cine e? întrebă ea.

- Possum, veni răspunsul.

Justine oftă uşurată şi deschise uşa primind-o pe dansatoarea-cântăreaţă-ajutor de bucătar în cameră. Possum intră cu timiditate, ducând pe braţe o tavă plină cu mâncare.

- Deci asta e faimoasa cameră a oglinzilor, spuse ea făcând o piruetă şi privind admirativ pereţii. Doamne, trebuie să ai mare curaj să trăieşti într-un loc ce te reflectă în fiecare secundă. Eu n-aş suporta să locuiesc aici.

- Deocamdată, încerc să mă acomodez.

- Uite, Wyatt m-a rugat să vin să-ţi aduc micul dejun.

- Poftim?

- Micul dejun - pâine prăjită, cafea, chestii de genul ăsta. Chiar şi ceai. Nu ştia ce preferi.

- Perfect. Aş fi dat orice pentru o cană cu ceai. Hai, nu vrei să-mi ţii de urât? Asta în caz că n-ai altceva de făcut.

- Sigur. Acum n-am treabă. Şi parcă aş mai bea şi eu o cafea.

- Doamne, nu pot să mănânc toate astea, spuse Justine privind farfuriile pline cu şuncă, mezeluri, ouă prăjite, brioşe, *croissante* şi tot felul de alte bunătăţi.

- Mănâncă ce poţi. Ah, Justine, voiam să-mi mai cer încă o dată iertare pentru comportamentul de ieri. Pur şi simplu n-am putut să mă abţin. Când ai aflat ai rămas pur şi simplu...

- Cu gura căscată? Da... spuse ea mestecând, cu

gândul departe. Aşa e.

- E numai vina mea. Am un simţ al umorului teribil - toată lumea spune asta. Crede-mă, când ţi-am prins privirea atunci când m-ai văzut prima oară pe scenă, am crezut c-o să leşini. Şi Wyatt mi-a aruncat o privire... Dacă ochii ar putea ucide, n-aş mai fi aici cu tine, la o cafea.

Wyatt? Justinei i se păruse că privirile pe care le aruncase Wyatt lui Possum fuseseră tandre şi admirative, în nici un caz ucigaşe.

- Aşa e, continuă Possum. Câteodată, Wyatt n-are deloc simţul umorului. Sau are un simţ al umorului mult diferit de al meu. Uită-te şi tu la locul ăsta. De ce te-a adus tocmai aici? Ori ca să se distreze pe seama ta, ori ca să-ţi arate cât de mult te preţuieşte.

- Ciudat, murmură Justine. Mie mi-a spus că aici au locuit toţi bucătarii lui.

- Minte de îngheaţă apele! râse Possum. Aripa asta e numai a lui Wyatt. Bucătarii locuiau laolaltă cu ceilalţi angajaţi, în aripa destinată personalului. Acum trebuie să-mi iau zborul. Ne vedem la bucătărie. Armand - mâna ta dreaptă - a făcut deja aprovizionarea.

- Perfect. N-o să întârzii tocmai în prima mea zi de

lucru. Nu te superi dacă duci tu tava asta la bucătărie? Vin şi eu în... douăzeci de minute.

- Nu te agita. Tipul dinaintea ta nu sosea înainte de ora zece. Şi asta cel mai devreme. Şi nimeni nu se plângea.

- Poate, dar de ce n-a mai rămas aici?

- Asta n-are nici o legătură cu plecarea lui. E altă poveste. Lui Wyatt i se părea că-i dă prea mare atenţie Gloriei - Gloria Calder e şefa de sală, care de altfel îşi merită postul. Nimeni nu s-a mirat când s-a mutat în camera de alături, dacă înţelegi ce vreau să-ţi spun. Oricum, trebuie şi ea să apară înapoi, la muncă, pe săptămâna viitoare. A plecat în vacanţă, curând după ce Wyatt l-a concediat pe fostul bucătar. Abia aştept să-i văd figura când o să te vadă! zâmbi ea răutăcios, îndreptându-se spre uşă cu tava în mână.

Justine nu se mai strădui să răstălmăcească vorbele lui Possum. Se grăbi spre dulap şi se schimbă în hainele de lucru.

Ziua trecu repede, începând cu prezentările. Justine ştia că pentru a rezista acolo, trebuia să se adapteze, să se obişnuiască cu figurile nefamiliare care forfoteau în jurul ei, respectând rutina zilnică. N-

ar fi fost inteligent din partea ei dacă ar fi început prin a da ordine şi a face pe şefa, deşi asta era una din prerogativele ei.

Mâna ei dreaptă era un bucătar canadian de origine franceză, pe nume Armand Duplessis. Din clipa în care-l cunoscu, Justine ştiu că va avea probleme cu el. Atitudinea lui era ostilă şi Justinei îi era clar că el considera că postul ei i se cuvenea lui.

Nu era surprinzător. Problema era să-l facă să înţeleagă că ea nu-i era duşman.

Cu Possum şi cu celelalte chelneriţe, Justine n-avea nici o problemă.

Chelnerul şef fu acela care o surprinse pe Justine. Părea un englez veritabil, după atitudine. Dar când află că-l cheamă Sebastian şi e tatăl lui Possum, îl recunoscu imediat.

- Cum vi s-a părut cina de aseară? o întrebase el.

- Zorba! strigase Justine. Tu erai!

Deci el era bărbatul misogin despre care-i vorbise Wyatt.

- Da, doamnă, spusese el. Pot să-mi permit să vă întreb dacă soţia mea şi-a cerut iertare azi-dimineaţă de la dumneavoastră?

- Soţia?

Justine rămase surprinsă, cu gura căscată.

Brusc, Sebastian se întorsese cu faţa spre Possum şi începuse să discute, sau mai bine zis să monologheze cu ea în greceşte, strigând şi fluturându-şi mâinile deasupra capului. Jucau o scenetă? Se prefăceau, sau chiar se certau? Justine nu înţelese nimic până-n clipa în care Possum izbucnise în râs şi-l sărutase pe... tatăl ei pe gură.

- Nu e dulce? spuse Possum privindu-l afectuos pe Sebastian.

- Sunt, zâmbise el. Bine ai venit în casa de nebuni, Justine. Sper că nu te deranjează prea tare felul în care se manifestă soţia mea.

Apoi fiecare se întoarse la treaba lui. Deci Sebastian, Zorba, chelnerul şef de la restaurantul grecesc şi de la restaurantul „La Wyatt" era soţul, şi nu tatăl lui Possum, Parthenia, dansatoarea... Of! Complicat.

In spatele ei, Armand comentase printre dinţi, între- rupându-i gândurile şi buna-dispoziţie:

- Animalele! Sunt nişte animale lipsite de talent!

Şi apoi împinsese uşile batante nervos şi dispăruse. Imediat după el, intrase Wyatt privind ciudat în urma lui.

- Iar e prost dispus Armand? In fine, murmurase el. Apoi, cu ochi luminoşi, o privise pe Justine şi o întrebase: Ce faci? Cum ţi se pare prima zi de muncă? Te deranjează bucătarul secund?

- Nu, deloc... minţise ea.

- Cred că ar trebui să scap de el cât mai repede. Chiar de mâine o să încep să caut un alt bucătar care să-l înlocuiască.

- Oh, nu trebuie, îi luase Justine apărarea.

- Nu-mi spune tu mie ce să fac! strigase el enervat. Ştiu eu mai bine...

- Atunci lasă-mă te rog să pregătesc mâncarea pentru primii clienţi! replicase ea întorcându-se cu spatele la el.

Spre mulţumirea ei, Wyatt nu mai intră în bucătărie în următoarele zile - lucru important pentru Justine, care încerca să se familiarizeze cu noul loc de muncă.

Armand, desigur, era acela care-i făcea greutăţi. Curând se sătură de aroganţa lui, dar cui să se plângă? Şi, oricum, ea era genul de femeie care-şi rezolva singură problemele.

Intr-o zi, pe la ora trei, Justine pregătea un fel complicat de mâncare. Il rugase pe Armand s-o anunţe atunci când avea să sosească maşina frigorifică cu carne. Voia să facă o comandă specială şi trebuia să discute personal cu măcelarul.

Bineînţeles că Armand n-o anunţă, şi Justine îşi dădu seama abia când auzi motorul maşinii care tocmai plecase. Furioasă, se duse în bucătăria rece, dar nu-l găsi pe Armand. Ajutorii de bucătar roboteau şi păreau să nu fi observat nimic. Doar un tânăr îi

aruncă o privire sugestivă şi-i făcu semn spre uşă.

In dreptul frigiderului era Armand, aplecat asupra unei lăzi pline cu carne proaspătă.

Justine respiră adânc şi se îndreptă spre bucătarul secund.

- Cred că am fost destul de clară când ţi-am... ordonat... să mă anunţi imediat... cum soseşte măcelarul, spuse ea cu voce tăioasă, dar cu un ton scăzut.

Surprins de apariţia şi tonul ei, Armand îşi îndreptă spatele. Dar privirea lui era la fel de impertinentă ca de obicei.

- Am considerat că nu e cazul să vă deranjez, doamnă, răspunse el cu obrăznicie.

Justine se străduí să nu-şi exteriorizeze nervozitatea. In schimb îl privi aşa cum privea măcelarul o halcă de carne.

Armand deschise gura să spună ceva, dar Justine îi tăie vorba.

- Iţi place să lucrezi aici, Armand? întrebă ea pe un ton cât mai dulce.

- Desigur, spuse el căscând ochii cu uimire. Imi place foarte mult să lucrez pentru Wyatt.

- Mă bucur, spuse ea din vârful buzelor. E

constructiv să lucrezi alături de oameni cărora le place munca lor, pe care o fac cu dăruire şi pasiune. Asta păstrează standardele şi reputaţia localului. Chiar voiam să apreciez felul în care ai făcut sosul de la prânz. N-am mai întâlnit aşa ceva decât la Paris.

Armand se înroşi. Dar Justine nu ştia dacă din cauza complimentului, sau pentru că-şi dăduse seama că ea ar fi putut să înţeleagă înjurăturile în franceză pe care el le aruncase adesea la adresa patronului şi chiar la adresa ei.

Oricum, el nu se aşteptase la vreun compliment din partea ei, aşa că-l surprinsese cu garda jos, vulnerabil.

-Apreciez şi felul în care instruieşti ajutorii de bucătar, continuă ea. Nu toţi bucătarii şef apreciază lucrul ăsta. Mulţi se tem să nu fie înlocuiţi de cei care vin din urmă. Am cunoscut un bucătar şef la Paris, care nu îndrăznea să-şi ia nici măcar o zi liberă, de teamă să nu fie înlocuit de un debutant mai bun decât el. Se temea că instruirea ajutorilor de bucătar putea într-o zi să se întoarcă împotriva lui.

Tăcu câteva secunde, apoi schimbă brusc subiectul.

- Armand, te rog să aduci carnea tranşată şi

porţionată în bucătăria caldă.

Când Justine deschise prima cutie cu carne, crezu că înnebuneşte de supărare.

- Dumnezeule! Dacă asta e carne de viţel eu sunt... bou. De fapt, cred că asta şi e. Carne de bou! Hei, Armand, cu cine crede măcelarul ăsta că are de-a face? Cu nişte amatori? N-am de gând să-mi stric reputaţia servind carnea asta drept carne de viţel. Nu înţeleg cum ai acceptat tu până acum carnea asta. De unde se aproviziona fostul bucătar? Cred că ar fi cazul să-l punem la punct pe măcelarul ăsta. E o insultă la adresta restaurantului, la adresa noastră... Eu nu pregătesc aşa ceva.

- Sunt de acord cu dumneavoastră, doamnă, o aprobă Armand.

- Mă bucur că mă susţii, îl încurajă ea. Acum te rog să împachetezi carnea la loc. O vom trimite înapoi.

Apoi Justine se duse în micul ei birou şi dădu câteva telefoane. Mai întâi contactă un furnizor pe care-l cunoştea personal, în care avea încredere, şi care livra la preţuri mult mai mici. Apoi îi telefonă măcelarului care-i aprovizionase şi-i spuse să vină să-şi ia marfa, pentru că ea n-o accepta şi nici nu se

gândea să plătească vreun ban pe ea. Nici măcar pentru livrare.

Intr-o oră sosi marfa comandată. Abia spre sfârşitul programului apăru şi măcelarul care voise să-i păcălească.

Justine îl rugă pe Armand să încarce toate cutiile înapoi în camioneta frigorifică şi ieşi să discute personal cu măcelarul.

- Am înţeles că ai o problemă, domniţă, o întâmpină măcelarul cu o voce nazală.

- Mda. Carnea asta nu corespunde standardelor restaurantului „La Wyatt" şi nici măcar nu-şi justifică preţul. Dacă ai fi vândut-o la jumătate de preţ, şi i-ai fi spus „carne de bou", ar fi fost altceva. Dar nu accept să fiu prostită în faţă.

Măcelarul îşi schimbă imediat atitudinea şi începu să se plângă de proprii lui furnizori.

- Nu-i nici o problemă, spuse rece Justine. De acum încolo nu vom mai avea nevoie de serviciile tale, con- cluzionă ea.

- Stai aşa, domnişorică! Am semnat un contract cu patronul dumitale. Ori iei carnea şi-mi dai banii, ori ne vedem la tribunal. E clar?

- Mă întreb dacă măcelăria ta are un aviz sanitar

în bună regulă. Cu siguranţă, camioneta n-are. Şi, oricum, contractul cu tine se semnează de către patron săptămânal.

- Pe naiba!

- Ba e aşa cum spun eu. Şi dacă ţii neapărat să ne vedem la tribunal, treaba ta...

- Ascultă, vacă ce eşti! răcni el alb la faţă şi cu pumnii strânşi, gata să dea în ea.

Armand se apropie sugestiv de măcelarul cel bădăran, ridicându-şi mânecile, gata să sară pentru şefa lui, pe care începuse s-o respecte.

- Nu e nevoie, Armand, îl opri Justine punându-i o mână pe braţ. N-are rost să-ţi murdăreşti uniforma.

Măcelarul se retrase doi paşi înapoi, urcă furios în camionetă şi înainte să plece strigă pe geam:

- O să vorbesc eu cu doamna Calder. Şi o să vezi tu atunci! Târfă proastă ce eşti!

Capitolul 4

După ce camioneta măcelarului dispăru după colţ, Justine începu să plângă. Se întoarse, se împiedică, şi ar fi căzut dacă Armand n-ar fi prins-o la timp în braţe.

Sprijinul lui n-avea nici o conotaţie sexuală. O ajută să ajungă în bucătărie, o aşeză pe un scaun, şi-i dădu un pahar cu apă rece.

In timp ce ea-şi ştergea ochii, îl simţi pe Armand îndepărtându-se brusc de lângă ea. Justine deschise ochii şi înţelese de ce.

- Interesant, spuse Wyatt Burns pe un ton îngheţat, sarcastic. Cred că ăsta e un nou fel de mâncare franţuzesc, şi oarecum provincial. Să vă reamintesc faptul că-n restaurantul meu se gătesc specialităţi englezeşti? Şi clienţii aşteaptă?

- Da... dar... nu înţelegi... nu e ceea ce crezi... se bâl- bâi ea.

Armand urmă instrucţiunile lui Wyatt şi-şi vârî nasul în oale, prefăcându-se că nu mai aude nimic.

- Asta pentru că sunt bătrân şi nu mai văd bine? întrebă Wyatt ironic.

- Da! strigă Justine. Măcar dacă m-ai lăsa să-ţi explic!

- O să te las. Dar trebuie să fii convingătoare. Şi, mai întâi - la treabă! Sau îţi cer prea mult, domnişoară Ryan?

- Nu...

- Bine, spuse el şi ieşi vijelios pe uşile batante.

Justine se puse pe treabă, dar făcu totul condusă de
instinct. Mintea îi stătea la Wyatt. Nu-i înţelesese atacul violent. Abia aştepta să-i povestească incidentul cu măcelarul.

De asemenea, se mai gândea şi la o schemă care-i implica activ pe ajutorii de bucătar. Voia să-i pună în vedere lui Wyatt şi acest lucru.

Când termină de preparat mâncarea din seara aceea, îl lăsă pe Armand să încheie el socotelile din ziua aceea, îşi scoase şorţul şi alergă pe scări, spre camera ei. Se simţea murdară şi epuizată, dar hotărâtă să-şi reîmprospăteze forţele pentru confruntarea cu Wyatt.

Făcu un duş, se schimbă într-o pereche de blugi şi un tricou, şi, tremurând de emoţie, bătu la uşa biroului lui Wyatt.

Când intră dădu nas în nas cu o brunetă înaltă, subţire şi foarte elegantă, care o privea de sus, ca pe

o insectă.

Mormăi un „bună seara” şi se apropie de Wyatt. Dar femeia îi tăie vorba.

- Ne vedem mai târziu, dragă, spuse ea pe un ton senzual, în timp ce trupul ei transmitea spre Wyatt mesaje erotice.

Wyatt nu-i răspunse, dar privirea lui era elocventă.

După ce bruneta plecă, Wyatt îi spuse direct:

- Stai jos, Justine. Vrei ceva de băut?

- Mă servesc eu, mulţumesc, spuse ea îndreptându-se spre bar.

Dar Wyatt o opri prinzându-i degetele în mâinile lui, ca-ntr-o menghină.

- Stai la locul tău, Justine. Brandy şi limonadă? Sau preferi ceva mai... franţuzesc?

- Sincer, prefer ceva mai puţin sarcastic, replică ea cu ochii strălucindu-i de furie.

Cine naiba se credea Wyatt? Dumnezeule? Ce tupeu avea!

- Ei, oricum, brandy-ul e franţuzesc, mustăci el, ignorân- du-i remarca.

Justinei îi venea să arunce cu ceva în el. Dar singurul lucru la-ndemână era o pernă inofensivă.

Când Wyatt îi întinse băutura, Justine se gândi să-i toarne în cap tot conţinutul paharului. Dar era păcat de băutură.

Wyatt se aşeză pe canapea alături de ea, cu o atitudine degajată.

- Noroc! spuse el ridicând paharul.

Justine îşi ridică şi ea paharul, dar în tăcere. Era prea preocupată să găsească ceva potrivit să-i arunce-n faţă arogantului acela. Luă o înghiţitură de băutură. Apoi încă una. Şi tot aşa, până ajunse la fundul paharului.

Wyatt nu părea dispus să deschidă vreun subiect. Aştepta ca ea să ia iniţiativa.

In cele din urmă, i se făcu milă de figura ei chinuită şi spuse:

- De ce naiba l-ai concediat pe măcelar? Cine ţi-a dat voie?

- Tu, spuse ea simplu, punându-şi gândurile în ordine.

- Serios? făcu el curios.

- Oh, da... Am înţeles că în bucătărie sunt şefă cu drepturi depline.

- Aşa e! Şi ce crimă a comis măcelarul?

- Carnea pe care mi-a adus-o era inacceptabilă.

Am găsit un furnizor mai bun, aşa că l-am concediat pe impertinentul acela. Asta-i tot.

- Nu crezi că era bine să mă consulţi pe mine mai întâi?

- Nu cred că era necersar. Şi, în plus, n-aveam timp.

- Dar pentru alte... acţivităţi ai avut timp, spuse el înfuriat.

- Wyatt! Măcelarul ăla m-a insultat! Eram supărată, m-am împiedicat şi Armand m-a sprijinit, m-a ajutat să ajung la bucătărie, mi-a dat un pahar cu apă...

- Poate că măcelarul era îndreptăţit să te insulte...

- Cum? E un bădăran înnăscut. Şi ce e mai rău e că te înşală.

- Ei, era... începu Wyatt, dar nu-şi mai termină ideea.

- Ce era?

Wyatt oftă.

- Era de mare ajutor fostului bucătar. îmi pare rău că l-ai concediat.

- De ce???

- Să spunem pentru că... avea aliaţi.

- N-am ştiut, murmură ea gânditor.

Pe cine avea măcelarul ca aliat? Pe Armand? Nu, era imposibil. Dar Justinei i-ar fi părut rău dacă ar fi fost adevărat.

- Totuşi, spuse ea, responsabilitatea mea e să mă asigur că toate produsele sunt de cea mai bună calitate.

- Nimeni nu-ţi contestă dreptul ăsta, spuse el brutal. Auzi? Tu n-ai alte preocupări?

- Sincer, da, profită ea de ocazie. Mai voiam să încerc ceva nou. E vorba de zilele de luni seara.

- Luni seara aveam închis.

- Tocmai de aceea. Asta înseamnă că personalul e obligat să-şi pregătească singur mâncarea, sau să cineze în oraş. M-am gândit să-i lăsăm pe ajutorii de bucătar să pregătească mâncarea pentru restul angajaţilor. Aşa le vom da ocazia să arate de ce sunt în stare.

- Şi ce o să faci? întrebă el ironic. O să-i laşi să ne otrăvească aşa cum era să faci tu cu mine, ieri?

Wyatt glumea? Oricum, avea un simţ al umorului bizar. Pe faţa lui nu se clintea nici un muşchi.

- Nu, spuse ea. O să le dăm ocazia să aleagă fiecare un meniu.

- Hmmm. Şi crezi că vor toţi să facă asta?

- Da.

- Şi n-o să se certe care o să gătească primul?

- Nu. Sunt cinci, dacă o punem la socoteală şi pe Possum. Am discutat şi cu ea despre asta şi a fost de acord. Vor trage la sorţi ordinea.

- Possum? râse el cu poftă, ca de o glumă bună. Doamne, vrei să ne servească apă fiartă?

- De ce o jigneşti? îi luă ea apărarea.

- Dar n-o jignesc. Aşa e!

- Ba nu! Nu te înţeleg. Sau poate îţi dai seama mai bine decât mine de capacităţile echipei mele?

- Echipei *mele,* ţin să precizez un prim aspect. Şi, Justine, îmi cunosc mai bine decât tine sora.

- Sora!?!

Asta era mai ceva decât atunci când aflase că Sebastian nu era tatăl lui Possum, ci soţul ei.

Wyatt zâmbi răutăcios.

- Nu mă crezi, nu?

- Nu mai ştiu ce să cred, oftă ea. Atunci de ce Parthenia?

- Aşa îi spune soţul ei, „frumoasa virgină". Numele ei e Pomona, care în latină înseamnă „fertilă" şi e singurul lucru de care n-a dat dovadă Possum până acum. Şi când o va face, nu m-ar mira să nască

tripleţi. Dar, până atunci, Sebastian o să preia conducerea tavernei şi o să poată să-i crească pe toţi.

Justine era sincer uluită. Acum chiar că nu mai ştia pe cine să creadă. De un singur lucru era sigură - Possum era cea mai imprevizibilă fiinţă pe care o întâlnise în viaţa ei. Mai aflase de la ea că avea douăzeci şi nouă de ani, şi că era căsătorită cu Sebastian de şapte ani. Dar despre faptul că fratele ei era Wyatt, nu suflase o vorbă!

- Cheam-o pe Possum, te rog, spuse Wyatt citindu-i parcă gândurile.

Când Possum se întoarse cu Justine, făcu o plecăciune adâncă, exagerată, în faţa lui Wyatt, şi spuse:

- M-ai chemat, stăpâne?

Wyatt nici măcar nu zâmbi şi o mustră:

- De ce nu i-ai spus Justinei că eşti sora mea?

- Pentru că nu te mai recunosc de frate, răspunse ea prefăcându-se supărată.

- Dar cu ce ţi-am greşit, în afară de faptul că v-am dat ţie şi soţului tău un loc de muncă?

- N-ai simţul umorului.

- Vai, cum poţi să mă acuzi de aşa ceva? în fine...

Acum dispari cât mai repede, până nu-mi pierd răbdarea.

- La ordinele dumneavoastră, stăpâne, spuse ea repetând plecăciunea şi plecând.

- N-am simţul umorului, mormăi Wyatt scuturând din cap. Cum poate cineva să aibă simţul umorului cu o asemenea soră şi cu un cumnat ca Sebastian? I-aş da afară cât ai clipi din ochi dacă nu mi-ar fi rude şi n-ar fi atât de talentaţi.

Justine tăcu. Nu îndrăznea să deschidă gura, de teamă să nu izbucnească în râs şi să-l înfurie şi mai tare pe Wyatt.

Luă o înghiţitură din băutură şi aproape că se înecă. Şi nici Wyatt nu-i uşură situaţia. Justine ar fi vrut să plece, ca să râdă în voie, dar Wyatt nu părea dornic să se lipsească de prezenţa ei.

- Ai voie, ştii? spuse el cu blândeţe. Hai, râzi cât vrei, ce naiba! Şi eu aş râde în locul tău.

Justine izbucni în râs şi nu se mai opri decât după cinci minute, cu lacrimi în ochi, văzându-l pe Wyatt urmărind-o cu priviri curioase.

- Prefer să te văd râzând decât nervoasă, spuse el. Râsul tău e sincer şi deschis. N-are nimic răzbunător în el.

- Dar eu nu sunt răzbunătoare, spuse ea uimită.

Wyatt îşi termină băutura, puse paharul deoparte şi
schimbă subiectul pe neaşteptate.

- Te-ai obişnuit cu oglinzile?

- Păi... da. Intr-un fel.

Aşa era. Acoperise oglinzile care o deranjau cel mai mult cu prosoape şi cearşafuri. Numai pe cea de deasupra patului nu reuşise s-o mascheze.

- Pun pariu că le-ai acoperit, spuse el.

- Ori eşti ghicitor, ori m-ai spionat. Dar, ca să te liniştesc, îţi spun că n-am spart nici una.

- Sper. Ar fi păcat, mormăi el. Şi meniul? schimbă el iar subiectul. Iţi place, sau ai de gând să faci şi aici modificări majore, în stilul tău caracteristic?

- Am câteva idei, e drept. Dar pentru moment nu le voi pune în practică. Vreau să mă familiarizez cu meniul ăsta, înainte de a face modificări.

- Aha. Când o vei face, sper că mă vei consulta şi pe mine.

- Desigur! M-ai angajat pe postul de bucătar şef, nu ca să-ţi reorganizez restaurantul.

- Da, ştiu. Voiam să văd dacă mai ştii şi tu asta. Pe lângă faptul că n-am simţul umorului, nici nu-mi

plac surprizele. Mă rog, mă refer la surprizele de genul ăsta.

- Bine, zise Justine gândindu-se că nu mai aveau ce să-şi spună. Acum trebuie să plec. S-a făcut târziu. Mâine o să am o zi grea, aşa că nu te superi dacă-ţi spun noapte bună. Şi, în plus, nu se abţinu ea să nu-l tachineze, cred că şi tu ai planuri pentru seara asta.

- Hmmm. Mda, am, nu-i aşa? spuse el speculativ. Noapte bună, Justine. Şi vise plăcute.

Justine se duse în camera ei uşor dezamăgită. Deşi era obosită, nu-i plăcuse faptul că Wyatt o expediase atât de repede.

- Dar ce te aşteptai să facă, proasto? se întrebă ea cu voce tare închizând uşa cu cheia. Să te sărute de noapte bună? Să nu uităm că Wyatt e şeful tău, da?

Justine se dezbrăcă, făcu un duş, se îmbrăcă în cămaşa de noapte şi se trânti în patul imens cu faţa în jos. N-avea chef să-şi vadă chipul reflectat în oglinda imensă de deasupra patului.

Chiar şi aşa, cu nasul în pernă şi moartă de oboseală, îi venea în minte imaginea lui Wyatt. Când auzi uşa de la apartamentul de vizavi, pe care nu-l văzuse până atunci, trântindu-se, tresări violent.

Cine putea să fie? Bruneta elegantă, desigur.

Gloria Calder. Când apăruse în biroul lui Wyatt, aceasta o privise ca şi cum ar fi fost un nimeni. Şi poate chiar aşa şi era. La urma urmei, cine se credea? Nu era decât o simplă bucătăreasă. E drept, şefă, dar ce importanţă avea? Lucra pentru iubitul, poate chiar logodnicul, Gloriei Calder. Justine văzuse la Paris multe femei elegante ca ea, şi întotdeauna se gândise că niciodată n-avea să ajungă ca ele.

Dar cine spunea că bruneta era Gloria Calder? Wyatt nu făcuse prezentările.

Dar era Gloria Calder! Pun pariu pe slujba mea, îşi spuse ea înainte să adoarmă.

Bănuielile i se adeveriră în zilele următoare, când Gloria Calder nu-şi făcu apariţia la bucătărie, deşi Justine avea treabă până peste cap, şi ar fi avut nevoie de ajutorul ei. Toate locurile erau rezervate, ba chiar apăruseră şi nişte clienţi importanţi pentru care se aduseseră special mese şi scaune din depozit.

Singura consolare a Justinei era faptul că Armand începuse s-o respecte. Era mâna ei dreaptă perfectă, aşa cum o visase dintotdeauna. Şi era deosebit de talentat. Se completau foarte bine unul pe celălalt, fără ranchiună şi aroganţă.

Duminică, în ziua ei liberă, Justine se relaxă pe marginea piscinei, alături de ceilalţi membri ai echipei. Era minunat, mai ales că a doua zi, luni, aveau închis.

Dar marţi se petrecu un mic incident. Justine pregătea meniul de săptămâna aceea făcând mai multe variante pentru ca Wyatt să aibă de unde alege. Stătea la biroul ei, când simţi în spate o mişcare.

Se întoarse şi... o văzu pe Gloria Calder! Justine se ridică de pe scaun cu un zâmbet prietenos, prezentându-se.

- Şi tu eşti... Gloria Calder, nu? presupuse ea încrucişându-şi braţele la piept, văzând că femeia nu face nici un gest să-i întindă mâna dreaptă. Cu ce te pot...

- Exact! o întrerupse aceasta nepoliticos. Dă-mi calculele cu cheltuielile pe săptămâna trecută.

Minunat! Fermecător! Ce prietenoasă era Gloria Calder! Sau poate se trezise cu faţa la cearşaf? Dar în patul cui?

- Eşti cumva surdă? spuse femeia veninos.

- Nu, spuse Justine calm. Dar mă întreb, de ce vrei calculele mele?

- Pentru că eu ţin contabilitatea, pricepi? Ştii ceva, n-am timp de explicaţii, dă-mi odată calculele şi taci!

Justine îşi înghiţi furia care creştea în ea de la secundă la secundă. Tăcu câteva clipe şi apoi spuse suav, din vârful buzelor:

- Nu. Nu pot să ţi le dau, dragă. Nu ştiu ce ai făcut înainte să vin eu aici, dar bucătăria e responsabilitatea mea, la fel şi contabilitatea.

- Domnişoară...

- Ryan.

- In fine. Ţin să precizez că eu ţin contabilitatea firmei şi n-am nevoie de asistenţa unei... bucătărese. Sistemul ăsta a funcţionat perfect până să vii tu, şi o să funcţioneze la fel şi după plecare ta - adică peste trei săptămâni, aşa că nu înţeleg de ce vrei să-mi faci probleme. Sper că n-ai de gând să iniţiez un nou sistem doar pentru scurta ta şedere aici.

- Nu trebuie să iniţiezi nimic! izbucni Justine la capătul răbdării. Contabilitatea produselor, inventarul obiectelor din bucătărie şi tot ce aparţine sectorului ăsta, e responsabilitatea mea! Sau poate vrei să-l chemi aici pe domnul Burns ca să-ţi explice el cum stau lucrurile?

- Nu e nevoie. O să vorbesc cu Wyatt personal. Şi

o să-i spun şi despre comportamentul tău!

Justine zâmbi larg. Din spatele Gloriei apăruse Wyatt.

- La ţanc! şopti ea, apoi spuse cu voce tare, adoptând o atitudine profesională în faţa Gloriei: Domnule Burns, vă rog să veniţi un minut.

- Cum să nu... domnişoară Ryan. Care-i problema?

- Nu-i nici o problemă, spuse Gloria. Ii explicam domnişoarei Ryan că eu sunt aceea care ţine contabilitatea.

- Ce, Justine, vrei s-o ţii tu? întrebă Wyatt.

- Desigur. Doar aşa pot să controlez preţurile şi să evit pierderile inutile.

- Având în vedere conflictul cu măcelarul, cred că ai dreptate.

- Şi despre asta voiam să-ţi vorbesc, zise Gloria întoarsă cu faţa spre Wyatt. Măcelarul nostru ne-a sunat azi de dimineaţă. Cred că a avut loc o neînţelegere în lipsa mea. Era foarte supărat de comportamentul domnişoarei Ryan. Abia am reuşit să-l conving să ne mai dea o şansă. Doar ne serveşte de ani de zile.

- Poate, spuse Wyatt. Dar nu e cazul să discutăm acum despre asta. Vino la mine în birou.

Justine rămase cu gura căscată. Toată satisfacţia ei se dusese pe apa sâmbetei. Wyatt îi ţinuse partea şi acum pleca însoţit, la braţ cu Gloria Calder?! Cum putea să-i facă una ca asta?

Aşteptă toată dimineaţa să afle rezultatul discuţiilor. Dar abia la amiază, când apăru măcelarul pe care-l alesese ea, îşi dădu seama care fusese decizia şi cine câştigase.

Pe la ora patru bătu la uşa biroului lui Wyatt. Acesta o primi încruntat ca de obicei şi o invită să ia loc, în timp ce el mai semna nişte hârtii.

- Bine, spuse el când termină. Măcelarul...

- Credeam că te-ai convins şi singur, îl întrerupse ea. Măcelarul pe care l-am angajat e mult mai bun ca precedentul. Şi mai ieftin.

- Şi mai de încredere, presupun. Dar nu asta-i ideea.

- Dar care?

- Celălalt măcelar ne-a servit încă de la început, aşa cum ţi-a spus şi Gloria. Vreau să-i mai faci câteva comenzi.

- Inţeleg, spuse ea gânditor, fără să înţeleagă.

- Ba nu înţelegi. Şi asta nu înseamnă că trebuie să renunţi la măcelarul tău... Acordă-i puţină

încredere. Inţelegi?

- Nu prea, recunoscu ea. Dar voi face cum mi-ai spus.

- Bravo, spuse el şi ea se simţi ca un câine care executase bine comanda.

O durea. Se ridică repede în picioare şi se îndreptă spre uşă fără să mai aduge nimic.

- Justine! o strigă înainte ca ea să iasă. Nu lua cererea mea ca pe un atac personal. Ai încredere în mine.

- Dacă spui tu...

- Şi încearcă să nu-l sfâşii pe nemernic atunci când o să apară. N-o să fii nevoită să-l suporţi prea mult. Doar vreo două, trei săptămâni. Bine?

Nu, nu era bine. Pentru Justine vorbele lui sunaseră ca o sentinţă. în trei săptămâni expira luna de probă şi desigur că n-avea să mai fie nevoită să-l suporte pe măcelar, pentru că ea avea să fie dată afară.

Justine era deprimată. Nu mai avea chef de nimic şi făcea totul automat. Starea ei dură câteva zile bune, deşi Wyatt mai veni pe la bucătărie s-o încurajeze.

Acum îi mai rămăsese o săptămână de probă.

Gândul acesta o lovi pe neaşteptate, în timp ce stătea pe marginea piscinei, într-o zi însorită de luni.

încă o săptămână, şi apoi? Avea să mai rămână „La Wyatt” sau trebuia să înceapă să-şi caute o altă slujbă? De fapt alta era problema. Pe lângă faptul că-i plăcea să lucreze acolo, constatase că se mai şi îndrăgostise de propriul ei patron.

Şi asta era cam grav. Pentru că Wyatt nu s-ar fi uitat la o „bucătăreasă” şi, în plus, avea o relaţie cu frumoasa Gloria Calder.

E drept, nu înţelegea două lucruri. în primul rând, de ce n-o suferea Gloria Calder. După comportamentul ei, s-ar fi zis că era geloasă. Iar asta i se părea de-a dreptul caraghios Justinei. Wyatt manifestase doar o atitudine profesională faţă de ea. Cel puţin în prezenţa Gloriei. Şi în al doilea rând, de ce Wyatt îi dăduse ei camera cu oglinzi şi nu Gloriei? Bine, asta putea să aibă o explicaţie. Aşa cum spusese Possum, Wyatt avea un simţ al umorului mai ciudat.

- Sau poate că nu se suportă pe sine, râse Justine. Asta ar fi de înţeles. Chiar şi eu aş fi de acord.

- Mereu vorbeşti de una singură? spuse Wyatt din spatele ei.

Justine îngheţă.

- Doar când îmi place ce gândesc, spuse ea punându-şi ochelarii de soare la ochi şi aşezându-se mai bine în şezlong.

Wyatt era îmbrăcat doar într-un costum de baie şi Justine prefera să nu-l vadă, ca să nu se holbeze la el.

- înţeleg. Şi cu ce eşti de acord?

Justine înghiţi în sec, încercând să-şi formuleze în cap un răspuns inofensiv.

- Cu ceva ce a făcut Possum, sau ceva în legătură cu admiratorul tău francofon?

- Nu e francofon, e canadian de origine franceză. Oricum, n-ai ghicit.

- Cel puţin nu negi faptul că Armand e admiratorul tău. îmi place sinceritatea. De fapt nici n-ai putea să pretinzi că nu-i aşa, având în vedere felul în care se gudură pe lângă tine. L-ai invitat în camera ta cu oglinzi?

Justine preferă să tacă. îi venea să-i dea cu ceva în cap lui Wyatt Burns. Cine naiba se credea de o lua la întrebări?

- Ei? insistă el.

- Ce zi frumoasă, răspunse ea cu un zâmbet larg pe chip. Dar cred că am cam abuzat de soare. Mai

bine intru la umbră.

- Mai bine te ungi cu cremă de soare. Intinde-te. Te ajut
eu.

- Mai bine nu, spuse ea punându-şi un prosop în jurul şoldurilor.

- Te rog. Vreau să discut ceva cu tine şi n-am chef să stau la umbră într-o zi ca asta.

Justine nu mai apucă să protesteze şi simţi pe spate contactul rece cu crema de soare. Două mâini magice începură s-o maseze pe omoplaţi, dându-i fiori în stomac.

Incercă să se ridice de pe şezlong, sperând să scape de senzaţia erotică pe care i-o provocau degetele lui, dar Wyatt o opri ferm.

- Relaxează-te. N-o să te mănânc.

- Aşa spui tu. Prefer să mă laşi în pace.

- Serios? o tachină el mângâind-o din ce în ce mai senzual. Vrei să spui că nu-ţi place? Nu te cred. Mincinoasă mică...

Şi în momentul în care Justinei i se păru că o să explodeze de dorinţă, Wyatt se opri. Dar ea nu îndrăzni să se ridice de pe şezlong, de teamă să nu se prăbuşească.

Apoi simţi iar degetele lui, de data asta pe picioare. Fiecare atingere a lui o resimţea ca pe un şoc electric. Mâinile lui urcară de la glezne spre gambe, genunchi, interiorul coapselor şi...

Doamne, dacă ar fi atins-o acolo... Un demon sexual care se ascundea în ea o făcu să se întoarcă cu faţa. Era deschisă atingerilor lui, precum o floare.

Dacă Wyatt ar fi vrut, ar fi avut-o în acel moment. Nu mai conta că se aflau pe marginea piscinei, acolo unde i-ar fi putut vedea oricine, chiar şi Gloria.

Simţi atingera buzelor lui lângă ureche, îşi auzi numele şoptit cald, tandru... Iar degetele lui fierbinţi îi frământară carnea coapselor înnebunind-o de dorinţă.

O fiinţă minusculă, dar raţională, ţipă în ea: „Nebuno! Ce naiba faci?” în clipa următoare auzi o altă voce, venită parcă de departe.

Capitolul 5

- La naiba! Nu te mişca, Justine! spuse Wyatt în timp ce degetele lui trăgeau de marginea elastică a bikinilor ei.

Revenind la realitate, Justine auzi voci străine apropiindu-se. Prima ei reacţie fu să se ridice şi să dispară. Dar trupul ei nu răspundea comenzilor.

Noroc cu Wyatt care se dezmeticise la timp. Justine nu mai simţi decât stropii de apă care o înfiorară când el plonjă în piscină. O mână masculină îi mângâie prietenos umărul.

- Imi pare rău că... spuse Sebastian. Nu intri şi tu în apă?

- V-am deranjat? întrebă Possum.

- Sigur că da, spuse Wyatt spre surprinderea Justinei, ieşind din piscină. Dacă n-aţi fi apărut voi, aş fi sedus-o pe Justine chiar aici, lângă piscină.

Justine se cutremură de groază, neştiind ce era mai bine să facă

- să-l ia pe Wyatt la bătaie, să-l contrazică, să fugă sau să-l ignore.

- A, credeam că e vorba de ceva mai important, spuse Possum ridicând din umeri.

- Hei! strigă Wyatt împroşcându-şi sora cu apă,

credeam că ce facem noi e important.

- Poate pentru tine. Dar cred că Justine are gusturi prea bune ca să se încurce cu tine, replică Possum. Deci, ce puneai la cale?

- Nu-ţi scapă nimic?

- Aproape nimic. Ai de gând să-mi spui şi mie, sau o să rămână secret?

- Aş prefera să-i spun Justinei mai întâi, zise Wyatt misterios. Dar cred că n-are prea mare importanţă. Cel puţin aşa sper. Voiam să te rog, începu el întorcându-se cu faţa spre Justine, să conduci tu localul în locul meu. Trebuie să plec în America pentru trei săptămâni, în interes de afaceri.

- Poftim??? Să conduc eu „La Wyatt”?

Possum şi Sebastian erau la fel de surprinşi ca şi ea.

- Da. Ce, n-auzi bine? Ţi-a intrat apă în urechi?

- Nu-mi vine să cred. Nici n-am terminat luna de probă.

- Ah, am uitat să-ţi spun că perioada de probă a trecut de mult.

Uitase! Uitase să-i spună un lucru atât de important pentru ea! în fine, asta nu era nimic pe lângă ce-i ceruse. Cum să conducă ea localul? Şi

Gloria?

- Când trebuie să... preiau conducerea?

- Din seara asta.

- Nuuu, se smiorcăi Possum. In seara asta trebuia să vină rândul meu să gătesc.

- La ţanc! oftă uşurat Wyatt. Prefer să mănânc porcăriile care se servesc în avion decât ce găteşti tu. Cred că după ce mă întorc o să-mi găsesc echipa la spital, răpusă de toxiin- fecţie alimentară.

- Wyatt! îi luă apărarea Justine gândindu-se la sentimentele surorii lui.

- Treaba ta, spuse Possum. In seara asta voi găti raţă cu portocale şi cartofi pai, aşa să ştii!

- Şi ciuperci, pun pariu! râse Wyatt. Poţi să-i dai porţia mea Justinei. Ar avea nevoie să mai pună pe ea vreo două, trei kilograme, spuse el ciupind-o tandru.

- Hai, nu vrei să pleci mâine? Ce mai contează încă o zi? Niciodată nu mă laşi să mă distrez.

- Pe seama mea? Mulţumesc, nu. Te-am lăsat să-ţi faci de cap de prea multe ori. Şi Sebastian la fel. Ne-ai învârtit pe degete cât ai vrut.

- Prostii! spuse ea scoţând limba.

- Possum! o admonestă Wyatt. De ce nu poţi să fii

şi tu ca Justine, tandră, fermecătoare, supusă...

- Ca un căţel? Sigur. Eşti atât de misogin încât crezi că femeia trebuie să fie supusă orbeşte bărbatului...

- N-am spus aşa ceva niciodată.

- Normal. Nici n-ai îndrăzni să recunoşti în faţa Justinei. Ce spuneai? Pleci trei săptămâni? Ei, o să am timp să-i povestesc Justinei cum eşti în realitate.

- Cred că încep să-mi dau seama şi singură, interveni Justine râzând. Dar nu te îngrijora, Possum, un bărbat căruia nu-i plac ciupercile...

- încetaţi! o întrerupse Wyatt. Când o să plec puteţi să mă faceţi cu ou şi cu oţet. Dar cel puţin, atâta timp cât sunt de faţă, aveţi decenţa să-mi arătaţi puţin respect. Sunt şeful vostru, ce naiba! Oricum, spuse el punându-şi un prosop în jurul şoldurilor, trebuie să plec. Şi tu, Justine, să treci pe la mine când te saturi de soare şi piscină. Vreau să te familiarizez cu nişte lucruri.

Wyatt plecă lăsând-o pe Justine cu urma albă a degetelor lui întipărită pe braţul ei drept, de care o ţinuse în tot timpul acelei conversaţii incredibile. Oare Possum şi Sebastian erau chiar atât de orbi încât să nu-şi fi dat seama ce se petrecuse între ei

doi, chiar sub nasul lor? Justinei i se părea imposibil, mai ales că-şi aducea foarte bine aminte atingerile lui.

Mai înotă câteva minute alături de ei, făcând pe indiferenta, apoi se scuză şi se duse la ea în cameră.

Parcă trăia un vis. încă mai era ameţită de propunerea lui Wyatt, de a prelua conducerea atâta timp cât el avea să fie plecat, şi mai ales de sărutările lui.

Ajunsă în apartamentul ei se dezbrăcă de costumul de baie ud şi făcu un duş. Numai gândul că avea să se întâlnească din nou cu Wyatt o speria.

Dar Wyatt îi dăduse de înţeles că nu trebuia să se grăbească. Asta însemna că putea să se ducă la el şi după masa de prânz. Măcar aşa ar fi avut timp să-şi pună sentimentele în ordine.

După ce ieşi de sub duş se aşeză la măsuţa de toaletă şi începu să-şi pieptene părul. Incă din copilărie descoperise că mişcările acelea lungi şi ritmice o ajutau să se relaxeze. Din păcate, de data asta pieptănatul nu mai avea acelaşi efect calmant asupra nervilor ei.

O bătaie în uşă o făcu să tresară. Imbrăcă la repezeală halatul de baie şi deschise.

- Ah, mă întrebam de ce întârzii, spuse Wyatt din prag.

Inainte ca Justine să spună ceva, el intră în cameră şi
închise uşa în urma lui.

- Hai, vino şi aşază-te lângă mine, spuse el trântindu-se pe pat. Lasă-mă să te pieptăn.

Ca hipnotizată, Justine îi întinse peria pe care încă o mai ţinea în mână.

- E bine, nu-i aşa? întrebă el pieptănând-o cu mişcări lungi, atent să n-o tragă de vreun fir de păr încurcat. Ar trebui să fac asta mai des. E singurul mod în care te pot convinge să stai tăcută şi nemişcată.

Apoi începu să-i povestească despre ce avea ea de făcut în timpul absenţei lui. Justine îl ascultă cu ochii închişi, bucurându-se de relaxarea pe care i-o provoca felul în care Wyatt o pieptăna.

Când el termină cu explicaţiile, Justine deschise ochii. Se văzu reflectată în oglinzile de pe pereţi şi se sperie de expresia ei, care era mult prea extaziată.

Se ridică brusc în picioare şi spuse fără să mai îndrăznească să-l privească:

- Cred că ar fi bine să pleci.

- De ce? Te temi de mine? întrebă el amuzat ridicându-se în picioare şi mângâind-o pe spate.

Atingerea lui o cutremură vizibil. Ştia că aşa avea să se întâmple. Era numai vina lui. Justine nici nu se mai miră când îi simţi răsuflarea caldă apropiindu-se de buzele ei.

- Chiar ţi-e teamă de mine? îi şopti el în ureche. Sau ţi-e teamă de tine?

Mâinile lui îi lăsau dâre de foc de-a lungul spatelui, umerilor, pieptului, ameţind-o, prinzând-o într-un vârtej erotic.

- Nu... te rog, şopti ea.

Dar rugămintea ei era neconvingătoare. Wyatt o cuprinse în braţe şi o sărută pasionat. Justine se abandonă în braţele lui, lăsându-se purtată de valul dorinţei.

Marginile halatului ei de baie se desfăcură şi pieptul lui pe jumătate dezgolit se lipi de al ei.

- Doamne, cât de mult te vreau, şopti el răguşit.

Apoi totul se petrecu ca prin vis. Wyatt o întinse pe pat şi începu s-o sărute peste tot. Dar fără să-şi dea seama cum, Justine deschise ochii. Poate din cauză că-i mai rămăsese o urmă de luciditate.

Şi asta puse capac. Justine îşi văzu imaginea

reflectată în oglinda imensă de deasupra patului, goliciunea, neruşinarea, reacţiile la atingerile lui, şi ceva se răscula în interiorul ei.

- Gata! ţipă ea zbătându-se sub greutatea trupului lui.

Wyatt se opri o clipă, o privi cu ochi înceţoşaţi, apoi se
ridică în picioare şi spuse:

- Bine, Justine. Calmează-te...

Să se calmeze? Dar cum? Tot trupul îi era cutremurat de spasme. I se părea că în cameră temperatura scăzuse brusc sub zero grade. Işi strânse halatul în jurul pieptului şi se retrase în colţul opus al camerei, cât mai departe de inamic.

- Dumnezeule! gemu ea trecându-şi degetele prin părul răvăşit.

- Ce naiba ai? întrebă Wyatt surprins, apropiindu-se de ea.

Ce avea? El nu înţelegea? Cum să-i explice sentimentul pe
care-l avusese atunci când îşi văzuse imaginea reflectată într-o oglindă de bordel? Era un amănunt care murdărise toată scena. Nu putea să nege faptul că se simţea atrasă de el. Dar în camera aceea se

simţea paralizată.

Nu-l privi. Nu se putea uita în ochii lui. Dar îi făcu semn spre oglindă.

- Aha... făcu el dumirit. Deci asta era. înţeleg, Justine. Ar fi trebuit să-mi dau seama de la început.

Apoi se întoarse cu spatele şi ieşi din încăpere, lăsând-o pe Justine singură, neîmpăcată cu gândul că... se îndrăgostise de el. Acum se simţea pierdută.

încercă să-şi umple ziua izolându-se în micul ei birou, cufundată în cifre care acum i se păreau fără sens. Apoi se gândi să tragă un pui de somn, dar nu reuşi.

Wyatt plecă fără să-şi mai ia la revedere de la ea. Justine se simţea dezamăgită. Dar era mai bine aşa. Ce puteau să-şi mai spună? Cum să se poarte unul cu celălalt? Probabil că Wyatt îşi dăduse seama că făcuse o mare greşeală.

Un singur lucru era bun în toată povestea. Gloria o scuti de prezenţa ei, conducându-l pe Wyatt la aeroport.

în seara aceea Possum pregăti cina pentru personal. Meniul ei avu un succes răsunător. Raţa fu suculentă, prezentarea deosebit de artistică, iar sosul îi stârni admiraţie până şi lui Armand.

Justine era singura care părea să-i simtă lipsa lui Wyatt. Nici măcar Possum nu făcu vreo referire la fratele ei, deşi poate că în secret şi-ar fi dorit să fie şi el acolo ca să-i recunoască meritele.

Justine plecă de la petrecerea organizată ad-hoc în cinstea lui Possum, pretinzând că o doare capul. De fapt, noile responsabilităţi o făceau să nu se simtă în largul ei.

Când puse capul pe pernă se gândi să stabilească un program ceva mai strict. Dacă personalul avea de gând s-o ţină tot într-o petrecere până la întoarcerea lui Wyatt, avea să se ducă totul de râpă.

Dimineaţa fu plină. Comenzile veniră parcă mai devreme ca de obicei, câţiva angajaţi întârziară din cauza mahmurelii, iar Gloria Calder se comportă mai urât ca niciodată.

- Wyatt mi-a lăsat dispoziţii speciale înainte să plece, spuse ea intrând în biroul Justinei fără să bată la uşă. Mi-a spus să ţin eu toată contabilitatea. S-a gândit că tu vei fi prea ocupată ca să te mai ocupi şi de asta.

Următoarea întrebare pe care şi-o punea Justine era dacă Armand va găti în locul ei.

- Gloria, îmi pare rău, dar mie Wyatt nu mi-a spus

aşa ceva, protestă ea, dar fu întreruptă de altă criză, aşa că până la urmă cedă. Bine, atunci. Poţi să iei dosarele cu bilanţurile contabile.

- N-ai de ce să te temi, Justine, o asigură Gloria cu înfumurare. Ştiu bine ce fac.

- Mă iertaţi, spuse un tânăr intrând în biroul ei, dumneavoastră sunteţi domnişoara Ryan?

- Da, chiar eu, oftă Justine, privindu-şi ceasul. Era abia nouă şi un sfert.

- Am nevoie de cheie, spuse tânărul.

- Poftim? Ce cheie?

- De la etajul trei.

- Pentru?

- M-a trimis domnul Wyatt Burns. Am venit cu draperiile. Justine se ridică de la birou, luă dintr-un sertar cheile de
la etajul trei şi spuse:

- Urmează-mă. Vreau să văd despre ce e vorba.

Ce voia tânărul acela? De ce-l trimisese Wyatt cu draperii? Pentru ce? Dacă era o minciună şi băiatul era vreun hoţ? Responsabilităţile începuseră s-o copleşească.

- Conform planului meu, spuse tânărul oprindu-se în faţa apartamentului Justinei, aici trebuia să ajung.

Justine rămase cu gura căscată. Văzând-o aşa, tânărul spuse cu indulgenţă:

- îmi deschideţi uşa, vă rog?

- Eşti sigur că despre apartamentul ăsta e vorba?

- Da. V-am mai spus. Am vorbit personal cu domnul Burns, ieri după-amiază. Priviţi, planul acesta mi l-a făcut chiar el, cu mâna lui. Mi-a spus să acopăr toate oglinzile cu draperii. Acesta este apartamentul cu oglinzi, nu?

Justine deschise uşa şi tânărul rămase în prag, cu gura căscată.

- Doamne, dar cine locuieşte aici? Haremul domnului Burns?

- Ceva de genul ăsta. Mi s-a spus că e un apartament cu... încărcătură istorică.

- Istorică? Erotică, poate. Priviţi patul acesta! Ar putea scula şi morţii!

Dar Justine nu era moartă. Şi se întreba de ce Wyatt ceruse ca oglinzile să fie acoperite.

- Uite ce e, spuse ea, sunt ocupată până peste cap. Te las să te descurci singur. Presupun că ştii ce ai de făcut. După ce termini, închide cu cheia şi treci pe la mine. O să mă găseşti în birou.

- Bine. N-o să dureze mai mult de o oră.

- Să mă anunţi!

Justine plecă, fericită la gândul că Wyatt se gândise să acopere oglinzile cu draperii pentru ca ea să se simtă bine. Sau poate că se gândise la o reeditare a momentului intim dintre ei. Dacă era vorba de asta, Justine îşi jură că va avea grijă să nu mai rămână singură în camera aceea cu Wyatt. Efectul psihologic ar fi fost acelaşi.

Peste o oră, aşa cum îi spusese, tânărul decorator acoperise toate oglinzile, într-un mod foarte artistic, fără să producă pagube. Chiar şi oglinda de deasupra patului fusese mascată.

- Excelent, spuse ea. Sunt sigură că domnul Burns va fi mulţumit.

Acum îi venea să se ducă direct la Gloria ca s-o invite şi pe ea să vadă noua înfăţişare a apartamentului. Bineînţeles că nu putea să facă aşa ceva. Asta ar fi însemnat să se coboare la nivelul ei. Dar se mulţumi cu gândul la reacţia Gloriei.

în zilele care urmară Justine începu să se obişnuiască cu multitudinea de aspecte de care trebuia să ţină seama în conducerea unui restaurant.

Possum îi era de mare ajutor. Deşi când o cunoscuse i se păruse că era o tânără cu capul în

nori, pe care nu se putea baza, acum se dovedise a fi extrem de practică şi eficientă.

Doar că într-o seară apăru directorul de ziar, care făcuse comentarii la adresa ei împreună cu fostul ei patron. Norocul ei fu că Gloria părea acum mai interesantă pentru el, aşa că pe ea nici n-o băgă în seamă.

La sfârşitul primei săptămâni, Justine intră în rutină. Se obişnuise cu toate responsabilităţile, care acum nu i se mai păreau o povară. Şi asta poate pentru că până şi Gloria nu mai avea nimic să-i reproşeze.

într-o seară, luând cina împreună cu Possum, aceasta îi spuse:

- De ce trebuie să ne limităm la specialităţile tradiţionale englezeşti? Ştiu că se potriveşte cu decorul, dar Sebastian mi-a spus că foarte mulţi clienţi solicită feluri de mâncare pe care noi nu le avem în meniu. La naiba! Wyatt nu ştie să ridice standardele unui restaurant. S-a plafonat.

In ziua următoare, Justine îşi dădu seama ce voise Possum să spună, când pierdu o masă festivă, organizată pentru douăzeci de invitaţi, din cauza meniului restrictiv.

Aşa că se puse pe treabă şi în câteva zile organiză modern un colţ al restaurantului, destinat servirii unor specialităţi internaţionale.

- Cred că fratele tău nu va fi de acord cu ce facem noi decât dacă-i aducem justificări economice, îi spuse Justine lui Possum.

In alte câteva zile, se văzură nevoiţi să extindă colţul internaţional. Din ce în ce mai mulţi clienţi preferau să facă rezervări acolo.

Experimentul avu un succes răsunător. Numărul clienţilor se triplă în trei zile, la fel şi profitul. Dar Justine încă se temea de reacţia negativă a lui Wyatt.

In a patra zi telefonul îi întrerupse brutal gândurile, într-unul din rarele momente de relaxare. In receptor răsună o voce cunoscută.

- Hei, nu eşti tu cea mai tare? Şi când te gândeşti că nu ţi-a păsat de o veche prietenă...

- Adrienne Charles! Ce mai faci?

- Mă enervez, ce să fac! spuse aceasta pe neaşteptate. Păi cum, Justine, să-i dai întâietate libidinosului acela de ziarist în relatarea celui mai fierbinte subiect al vieţii mondene?

- Şi care ar fi acela?

- Deschiderea noii aripi internaţionale în

restaurantul „La Wyatt”, desigur!

- Dar cu ce te mai ocupi tu acum?

Adrienne îi povesti cum ajunsese reporter la o revistă de specialităţi culinare şi insistă să-i ia Justinei un interviu în exclusivitate.

- Nu ştiu... ezită ea. Mai bine l-ai aştepta pe domnul Burns să se întoarcă din călătorie. Mai e o săptămână şi ceva până atunci.

- Prostii! Eu am de respectat termene limită, care nu-l aşteaptă pe domnul Burns! Gândeşte-te! O să stai de vorbă cu cel mai renumit reporter în viaţă! O să vin la tine mâine, după prânz, cu fotograful şi toate cele necesare. Te-aş ruga să faci un meniu special. Bine, tu întotdeauna reuşeşti să faci dintr-un meniu ceva special. Toată lumea e înnebunită după specialităţile pe care le serveşti în aripa internaţională.

- Da, dar ce va spune Wyatt? Adică... domnul Burns.

Dar era prea târziu. Prietena ei deja închisese. Şi dacă
rămăsese neschimbată, aşa cum o ştia Justine din liceu, bănuia ce pusese la cale.

Presimţirile Justinei se adeveriră. A doua zi

Adrienne apăru însoţită de un fotoreporter zdrenţăros. Era clar că încă nu lucra pentru revista pe care o menţionase. Prin reportajul acela voia să-şi asigure intrarea.

- Trebuie să mă ajuţi, Justine, se rugă ea fără ocol. Am nevoie de postul ăsta.

Bineînţeles că Justine cedă. Ii invită pe cei doi la masă şi răspunse la întrebările puse de Adrienne.

- Perfect, spuse aceasta la sfârşitul interviului, punându-şi carnetul de notiţe în geantă. Acum spune-mi cum e domnul Burns în realitate.

- Nu prea am ce să-ţi spun despre el. E foarte organizat, un bun profesionist...

- Foarte frumos, afemeiat şi cu o reputaţie pe măsură, completă Adrienne. Haide, nu-i aşa că eşti puţin îndrăgostită de el?

- Nu! minţi Justine cu convingere. Mai degrabă pot spune despre el - dar asta să rămână între noi - că e necioplit, autoritar şi excesiv de misogin. Cred că dacă ar fi după el, ar înlănţui toate femeile în bucătărie.

- Sau mai bine zis la el în dormitor, nu?

- Poate. Nu ştiu. Ştiu doar că e arogant şi misogin. Parizienii par nişte diletanţi pe lângă el. Nu

glumesc, Adrienne. Nu ştiu ce caut eu de fapt aici. Ştii că iniţial nu voia să mă angajeze pe postul de bucătar şef? Credea că nu sunt în stare...

- Şi totuşi te-a angajat, spuse Adrienne ridicând dintr-o sprânceană. Şi, mai mult, te-a lăsat să conduci restaurantul în lipsa lui. Cum ai reuşit să-l convingi?

- N-am reuşit. S-a convins singur. Când o să afle de ideea mea cu restauratul internaţional, în ciuda succesului, o să-mi taie capul şi o să-l pregătească pentru cină.

- Dar bucătăria? Te lasă să faci ce vrei, sau vine des să te bată la cap?

- Oh, asta nu. Vine foarte rar în bucătărie. Şi când o face îi prepar ciuperci şi dispare. Nu suportă ciupercile.

- Hmmm. Interesant. Bine, draga mea, eu trebuie să plec. Cred că am aflat tot ce voiam să ştiu.

- Te rog, Adrienne, nu exagera cu reportajul. N-am chef să mă trezesc concediată.

- Sigur că nu! Oricum, nici nu ştiu dacă voi reuşi să-l vând. Iar dacă îmi iese, cine ştie când va fi publicat! Ştii cum sunt marile reviste!

Justine nu ştia, şi pe deasupra o apucaseră şi

remuşcările.

- Oricum, nu uita să mă menajezi. Ştiu că vrei să faci o impresie bună, dar...

- Nu te îngrijora, dragă, spuse ea repede.

Justine nu se îngrijoră până-n ziua în care se întoarse Wyatt. Şi atunci fu prea târziu.

Capitolul 6

Stătea la biroul ei şi n-avea nici cea mai mică idee că Wyatt se întorsese, când îi auzi vocea în interfon.

- Justine! strigă el furios. Mişcă-ţi fundul la mine în birou! Acum!

Nu mai avea timp de întrebări şi răspunsuri. Se grăbi să execute ordinul. Era clar că ceva din ce făcuse ea îl înfuriase pe Wyatt.

Privind-o din spatele biroului, figura lui exprima mânia şi ochii aruncau fulgere. îi făcu semn să ia loc şi-i aruncă în braţe o revistă.

- Ce naiba e asta? Poţi să-mi explici?

Justine citi pasaje din interviul lui Adrienne şi rămase cu gura căscată.

- Doamne! Nu pot să cred ce mi-a făcut! exclamă ea la fel de înfuriată ca şi Wyatt.

- Cine e blonda aia proastă cu gură mare, care zâmbeşe lângă titlu? O bucătăreasă al cărei patron e nepoliticos, autoritar şi extrem de misogin? Ce femeie am înlănţuit eu în dormitor? Cea căreia îi voi găti capul la cină, trădătoare ce eşti!

- Dar eu n-am... Adrienne nu-mi mai lua interviu... Vorbeam şi noi, aşa...

Adrienne nu scăpase nimic. Nici măcar referirea la

gusturile culinare ale lui Wyatt. Justine tăcu. Ce mai putea să spună? Şi chiar dacă mai avea ceva de zis, simţea un nod mare în gât.

Articolul reflecta exact ce spusese Wyatt. Confesiunile unei trădătoare. N-o supăra lipsa de sensibilitate a fostei sale colege de liceu, ci faptul că-i ruinase imaginea lui Wyatt. Nu era de mirare că se înfuriase în aşa hal.

Ii venea să plângă de supărare.

- Presupun că nici pe fotograf nu l-ai lăsat să ia instantaneele astea, continuă Wyatt. Şi nici nu mi-ai ignorat sfatul de a mă consulta înainte de a crea un nou meniu. Spune-mi, Justine, ce naiba ai făcut? Chiar aşa de mult am greşit faţă de tine?

- Nu... şopti ea cu voce tremurând'.

- Acum nici nu vrei să mai vorbeşti cu mine? Cu siguranţă ai avut motivele tale ca să-mi discreditezi imaginea.

- Nu, nu! Clienţii mi-au cerut un meniu diversificat şi când am început experimentul, clienţii s-au triplat. Eu şi Possum...

- Possum? Ce naiba, nu m-ai ascultat când ţi-am spus că sora mea nu e sănătoasă la cap?

- Tu nu mă asculţi! Intr-o săpătmână am scos un

profit triplu.

- Fără permisiunea mea!

- Permisiunea ta! Dar ce sunt eu? Sclavă? Nu m-ai lăsat să conduc restaurantul în locul tău? Orice patron normal ar aprecia creşterea profitului afacerii.

- Fără să ia în considerare plângerile?

- Ce plângeri? Cine s-a plâns? ţipă ca o pisică sălbatică Justine ridicându-se în picioare.

Wyatt îi aruncă o foaie de hârtie pe care erau trecuţi nişte clienţi care contestau originalitatea specialităţilor internaţionale, printre care Justine îl recunoscu pe reporterul libidinos.

- Doamne! Şi din cauza lor o să renunţi la proiectul meu? Foarte bine, fă-o! Eu îmi dau demisia! Dacă aşa ştii tu să te porţi cu bucătarul şef, poţi să începi să-ţi cauţi pe cineva care să-ţi suporte toanele. Eu nu mai am de gând s-o fac!

- Nu m-a deranjat ideea specialităţilor internaţionale, ci interviul.

- Ah! Interviul? Dacă te interesează, află că şi pe mine m-a deranjat. Imaginează-ţi că reportera mi-era prietenă. Las' că pun eu mâna pe ea!

- Vrei să spui că ceea ce stă scris acolo negru pe alb e o pură invenţie? Sincer, mă recunosc în

descriere. Nu mă deranjează adevărul ci trădarea.

- Dar nu te-am trădat. Nu pricepi că interviul luase sfârşit? Ceea ce a scris ea acolo am discutat cu ea ca între fete, pe jumătate în glumă, pe jumătate în serios.

-Fereşte-mă Doamne de prieteni, că de duşmani mă feresc şi singur!

- Cam aşa ceva. Ce am vorbit cu ea după interviu se presupunea că e confidenţial.

- Mă mir că nu i-ai spus că m-am dat la tine... N-a încercat să te tragă de limbă şi-n direcţia asta?

- Ba da...

- Dar n-a insistat prea mult, evident. Sau îţi protejează reputaţia? Şi de ce n-ai condus-o până la tine în apartament, să-i arăţi... bordelul? Ar fi fost interesant. „Patronul îşi ţine bucătăreasa şefă într-un cuibuşor de nebunii.”

Justine tresări. Violenţa verbală a lui Wyatt era dureroasă.

- Cred că ar fi bine să te întorci în bucătărie şi să ai grijă de contabilitate. Se pare că ai fost mult prea ocupată cu specialităţile internaţionale şi interviurile ca să mai ai grijă de înregistrări.

- Dar contabilitatea e la zi. Cel puţin ieri, era.

- Dacă aşa crezi tu că se ţine o contabilitate, slavă Domnului că eşti bucătăreasă! Hai, pleacă şi fă-ţi treaba pentru care eşti plătită.

Justine plecă, uimită de răceala lui impenetrabilă. Când ajunse în bucătărie îl găsi pe Armand pregătind specialităţile internaţionale din ziua aceea. Nu ştia dacă să-l oprească sau să-l lase să continue. Oricum, se părea că Wyatt avea de gând să pună repede capăt experimentului, deşi tocmai se anulaseră şase rezervări din seara aceea, făcute cu o săptămână în urmă la restaurantul cu specific englezesc, pentru a se înlocui cu şase rezervări făcute la cel internaţional.

Ce avea să le explice Wyatt clienţilor când restaurantul internaţional n-avea să mai funcţioneze, n-o mai interesa.

De supărare îşi ocupă timpul cu inventarul cărnii din camera frigorifică. De obicei, când făcea lucrul ăsta, se îmbrăca foarte gros. După trei minute începu să dârdâie zdravăn, aşa că vru să se întoarcă şi să se îmbrace în ceva mai gros. Dar constată că uşa se închisese în urma ei. Şi nu anunţase pe nimeni că era în cameră frigorifică!

Intrând în panică, începu să împingă în uşa îngheţată şi să bată cu putere în ea. Mai avea puţin şi

izbucnea în plâns, când uşa se deschise dintr-o dată.

- Nu ştiam că eşti aici, spuse Armand cu braţele pline cu pachete de carne. Te-a căutat măcelarul. A venit de vreo două ori pe aici, dar nu te-a găsit.

- Lasă asta. Trebuie să vedem ce are clanţa uşii ăsteia. Era să rămân blocată aici.

- Dar acum o jumătate de oră n-avea nimic, spuse Armand uimit intrând în locul ei înăuntru.

Inchise uşa în urma lui şi o deschise. Repetă figura de vreo trei ori şi uşa nu se blocă.

- Mi se pare că n-are nimic, spuse Armand ridicând din umeri. Oricum, până luni nu putem chema pe nimeni s-o verifice. Ne-ar costa prea mult. Dar, oricum, cred că n-are nimic.

Justine îşi privi ceasul de la mână. Era unu şi jumătate, sâmbătă, şi până la ora aceea nu făcuse mai nimic.

- Trebuie să fim mai atenţi, spuse ea. Să-i anunţi pe toţi că uşa camerei frigorifice face figuri, ca să nu se blocheze, Doamne fereşte, cineva înăuntru.

- Bine, spuse Armand.

Justine se întoarse cu spatele şi dădu nas în nas cu Gloria Calder.

- Până la urmă tot ai făcut-o, spuse femeia cu un

zâmbet maliţios. Am venit să-ţi mulţumesc şi să te întreb dacă ţi-ai găsit o altă slujbă.

Justine îngheţă. Tremura mai tare ca atunci când se blocase în camera frigorifică. Dar nu voia să sufere această umilinţă de a fi concediată chiar de către Gloria Calder. Dacă Wyatt avea de gând s-o dea afară, trebuia s-o facă personal.

- Vai, Gloria, spuse ea pe un ton afectat, îţi mulţumesc, dar cred că te cam grăbeşti. Incă n-am plecat de aici. Sau ai de gând să mă dai tu afară?

Justine îi întoarse spatele calm, deşi în sinea ei clocotea, şi se duse la treburile ei.

Dacă Wyatt n-o concedia, oricum trebuia să-şi dea demisia. Cu gândurile acestea negre începu să pregătească meniul din ziua aceea. Era atât de supărată încât greşi sosul. Norocul ei fu că Armand şi Possum o ajutară cu delicateţe să treacă peste moment.

Wyatt nu-şi făcu apariţia în bucătărie decât spre seară. Era îmbrăcat într-un costum impecabil. Dar nu ţinuta lui o frapă pe Justine, ci atitudinea binevoitoare.

- Ei, cum te descurci? întrebă el prietenos.

- Bine...

- Ai timp să vii ca să bei împreună cu mine un pahar cu vin în colţul internaţional?

- Sigur... spuse ea suspicios. Dar cred că nu pot să apar aşa în restaurant. Uită-te la mine. Sunt plină de sos din cap până-n picioare.

- Cât îţi ia ca să te schimbi? Cinci minute?

- Da...

- Bine, du-te şi schimbă-te. Ne vedem acolo, spuse el şi plecă să vadă ce făcea restul echipei.

N-am nevoie de aşa ceva, îşi spuse Justine în timp ce se schimba într-o rochie nu foarte elegantă, dar curată.

Când intră în restaurant îl găsi pe Wyatt aşteptând-o într-un separeu.

Alături de el stăteau alţi trei bărbaţi - unul în vârstă şi ceilalţi doi având în jur de treizeci de ani. Cei patru se ridicară în picioare politicos, când ea se apropie de masă.

- Domnilor, spuse Wyatt cu solemnitate, ea e geniul din spatele succesului colţului internaţional al restaurantului „La Wyatt", domnişoara Justine Ryan, *chef extraordinare.* Nu încercaţi să mi-o furaţi. E angajata mea printr-un contract pe termen lung.

Wyatt îi făcu cunoştinţă cu cei trei bărbaţi, dar

Justine nu le reţinu numele. Era prea ameţită de întorsătura neaşteptată a evenimentelor. Din renegată ajunsese eroină. înţelese doar că cei trei bărbaţi erau patronii unui lanţ de restaurante importante din Melbourne şi voiau să se extindă şi la Sydney.

- Ai timp să bei un pahar cu vin împreună cu noi? întrebă Wyatt politicos.

- Sigur că da.

Possum le aduse băuturile şi-i făcu încurajator cu ochiul lui Justine. Asta era bine.

- Trebuie să te felicit, domnişoară Ryan, spuse bărbatul în vârstă. Colţul internaţional a avut un succes extraordinar. Mă mir doar că ai demarat acţiunea în timp ce Wyatt se afla în America.

- Am discutat problema înainte să plece, minţi ea cu acordul tacit al lui Wyatt.

- Serios? Aşa credeam şi eu, spuse unul dintre cei doi tineri.

- Dar pun pariu că n-ai discutat şi despre interviul pe care
i l-ai acordat Adriennei Charles, chicoti celălalt tânăr. Oricum, a fost o lovitură genială.

Genială? Justine rămase literalmente cu gura

căscată. Ce fusese aşa genial în interviul acela? Nu făcuse o imensă gafă? Sau îşi băteau joc de ea?

- A făcut minuni pentru imaginea lui Wyatt, continuă el, deşi bag mâna-n foc că el n-ar recunoaşte asta. Imaginează-ţi
- un proprietar de restaurant căruia nu-i plac ciupercile! Asta l-a umanizat foarte mult. Pun pariu că după ce a apărut interviul numărul clienţilor a crescut simţitor. Cât despre misoginism, ce să spun? Care bărbat ar recunoaşte deschis că nu e puţin misogin în sinea lui?

- Ai dreptate, spuse Wyatt, deşi nu sunt cel mai rău dintre misoginii de pe faţa pământului. Justine o să plătească pentru interviul pe care l-a dat.

- Să plătească? Ar trebui să-i dai un bonus, spuse bărbatul în vârstă. Şi pentru interviu şi pentru colţul internaţional. Şi dacă n-o va face, draga mea, spuse el întorcându-se spre Justine şi întinzându-i o carte de vizită, poţi să rupi contractul cu el şi să vii la mine. Vorbesc serios.

- E nedrept! strigă Wyatt râzând. Abia m-am întors în ţară şi tu încerci să-mi furi angajaţii?

- Aşa merg afacerile, prietene, spuse bărbatul în vârstă zâmbind. Dacă nu ştii să-ţi apreciezi echipa,

pierzi. Cui nu profită de avantajele pe care le are, i-o ia altul înainte.

- Dacă cineva o să profite de Justine, acela voi fi eu. O apreciez foarte mult şi ea ştie bine lucrul ăsta.

- Ai fi prost dacă n-ai aprecia-o, spuse unul dintre tineri.

- Vă mulţumesc pentru laude, surâse Justine ruşinată, dar acum trebuie să mă întorc la treburile mele.

- Cinci minute în plus nu mai contează, o opri Wyatt. Mai bea un pahar cu vin şi după aceea poţi să faci ce vrei.

- E un ordin? întrebă ea dându-şi părul pe spate cu un gest cochet.

- Da. Peter vrea să te mai admire puţin şi eu n-am de gând să-mi las clienţii să plece din restaurantul meu nesatisfăcuţi.

- Atunci trebuie să-ţi găseşti un bucătar de rezervă.

Bărbaţii râseră privind-o cu sinceră admiraţie. Cel care
răspundea la numele de Peter, spuse:

- Despre Justine se aud multe, dar acum, după ce am cunoscut-o, mi-am dat seama că reputaţia ei nu

reflectă realitatea.

Reputaţia ei? Ce era cu ea? Justine îl privi pe Wyatt dar acesta se angajase într-o discuţie cu bărbatul în vârstă, aşa că se văzu nevoită să converseze cu Peter, care se vedea de departe că era un afemeiat fermecător. Deşi nu era genul ei,

auzind că a doua zi era liberă, reuşi să-i smulgă promisiunea de a dejuna împreună cu el, undeva în oraş.

- Te las să alegi locul, spuse el. Dar te rog să nu alegi unul din restaurantele la care sunt acţionar. Când iau masa cu o femeie atât de frumoasă, nu vreau să mă gândesc la un lucru vulgar, cum sunt banii.

- Cred că mă flatezi prea mult. Dar voi ţine cont de rugămintea ta.

- Sunt convins.

Ar mai fi stat de vorbă cu el dacă n-ar fi observat-o pe Possum făcându-i semne disperate să vină la bucătărie.

- Iertaţi-mă, dar acum chiar trebuie să plec, se scuză ea ridicându-se în picioare.

Problema era una minoră şi o rezolvă repede, dar nu se mai întoarse în sala de mese. Şi nimeni nu veni s-o mai cheme înapoi.

Aşa că după ce termină de încheiat socotelile din ziua aceea se duse la ea în apartament, întrebându-se de ce acceptase invitaţia lui Peter. Ca să-l provoace pe Wyatt?

Sigur că da, prostuţo, îşi spuse ea râzând. Şi acum

te-ai pricopsit cu o întâlnire pe care nu ţi-o doreai şi de care n-aveai nevoie. Deşi, dacă ai fi sinceră, ai recunoaşte că Peter Grice e un bărbat fermecător. Dar, din păcate... nu e Wyatt!

Se gândi să inventeze o scuză şi să nu se mai întâlnească cu Peter a doua zi, dar Wyatt nu mai apăru toată ziua, aşa că nu găsi nici un motiv să refuze.

Peter veni la ora unu şi, înainte de masă, vizitară Parcul Naţional Regal şi admirară priveliştea splendidă a oceanului.

Peter se dovedi o companie agreabilă. Ii povesti întâmplări amuzante despre oameni implicaţi în afaceri cu restaurante. Era un bărbat umblat, care văzuse multe şi, cel mai important, avea simţul umorului.

Spre surprinderea Justinei între ei nu se născu nici o tensiune sexuală. Peter o plăcea foarte mult, lucru evident, dar nu încerca s-o seducă cu orice preţ.

Ii înţelese comportamentul când, aşezându-se la o masă într-un restaurant cu specific franţuzesc, ales pe gustul Justinei, Peter scoase din portofel o fotografie cu o blondă delicată.

- O să-i cer mâna imediat cum mă întorc la

Melbourne, mărturisi el visător. Aş fi făcut-o mai de mult, dar Sue adoră Sydney-ul şi voiam să mă asigur că pot să-mi clădesc un viitor împreună cu ea aici.

- Atunci ce a însemnat comportamentul tău de aseară? Mi se pare evident că eşti îndrăgostit de o persoană deosebită.

- Iartă-mă. Să nu mă înţelegi greşit, dar voiam să-l fierb puţin pe Wyatt.

- Cred că ne judeci greşit, spuse Justine simţind cum îi tresare inima. N-ai cum să-l fierbi pe Wyatt. Cel puţin nu în felul ăsta. Intre noi doi nu e nimic serios... din păcate. Recunosc, mi-aş dori să fie, dar...

- Atunci ar trebui să deschizi ochii mai bine, domnişoară, spuse el râzând. îl cunosc pe Wyatt de mult şi-l citesc prea bine. Intre voi doi e ceva, deşi poate că nici el nu vrea să recunoască asta. Dar se vede de la o poştă ce sentimente îţi poartă. Şi tu protestezi prea mult ca să nu fie adevărat...

- Serios? râse Justine încercând să afle mai multe de la Peter.

Dar el renunţă la subiect în momentul în care sosi primul
fel de mâncare. Incepură să discute despre lanţul lui de restaurante şi despre idei de noi localuri.

- Cred că Sebastian şi Possum au făcut o treabă bună, spuse ea. Muncesc foarte mult pentru localul lor şi se pare că reuşesc să aibă succes. Când va începe să meargă de la sine, vor avea mari satisfacţii.

- Da, dar banii? Sau nu-i interesează aspectul ăsta?

- Oh, ei sunt de părere că au destui. Satisfacţiile sunt mai mult de ordin moral. Oricum, Possum vrea să devină o bucătăreasă bună.

- Atunci Sebastian va reuşi, râse el. Ce-ar fi să trecem pe la ei diseară? Aş vrea să văd cu arată în rolul lui Zorba. Aseară mi s-a părut că e un chelner englez perfect.

- Bine. Chiar voiam să-i vizitez zilele astea.

- Atunci ce zici? Accepţi invitaţia?

- Doar cu o condiţie. Diseară o să vin singură la locul întâlnirii, dacă nu te superi. N-are rost să faci atâta drum doar ca să mă iei pe mine.

- Mi-ar face plăcere să vin să te iau, dar dacă aşa vrei tu...

- Şi mai am o rugăminte. S-o întrebi pe logodnica ta dacă e de acord să ne întâlnim, bine?

- Mulţumesc, Justine. Eşti o persoană deosebită.

Dar vrei să faci tu rezervările?

- Perfect!

Când ajunseră înapoi la „La Wyatt”, era ora trei, aşa că se puseră de acord să cineze mai târziu.

- Ne întâlnim la opt şi jumătate, spuse Justine. Să nu întârzii. Ştiu că femeile obişnuiesc să se lase aşteptate şi eu o fac deseori, dar în cazul ăsta...

Justine îşi petrecu restul zilei pe marginea piscinei, apoi pierdu o oră întreagă cu duşul, machiajul şi alegerea hainelor.

La şapte şi jumătate coborî scările şi se duse în garaj, unde era parcată maşina ei. Când vru să închidă uşile, se lovi de un bărbat înalt.

- Le închid eu. Nu te deranja, spuse Wyatt privind-o din cap până-n picioare. Impresionant! Şi unde te duci, Justine, îmbrăcată aşa, fără escortă?

- Să mă întâlnesc cu iubitul meu secret, răspunse ea enervată de atitudinea lui. Doar nu te aşteptai să mă ia de la muncă!

Ochii lui Wyatt se îngustară periculos.

- Iubitul tău secret? Sau unul căruia nu-i pasă suficient cât să te ia de acasă?

- Ce vrei de la mine? Eşti tata? De ce-ţi pasă ţie cu ce fel de bărbat mă întâlnesc?

- Faptul că te furişezi să te întâlneşti cu un bărbat, mă pune pe gânduri.

- Ia mai lasă-mă în pace!

- Sunt convins că iubiul tău secret îţi apreciază devotamentul. Când ai de gând să te întorci?

- Când o să vreau. Oricum, dacă ai nevoie de un bucătar, o să fie Armand aici ca să te ajute.

- Eu vreau să fii şi tu!

- O să fiu dacă o să pot! ţipă ea trântind portiera.

Ce bărbat imposibil! Cum îndrăznea să se bage în viaţa ei particulară? Justine se gândi să închirieze o cameră la un hotel în noaptea aceea, numai ca să-i facă în ciudă lui Wyatt.

Când ajunse la restaurantul lui Sebastian, Justine se mai calmă. Peter veni după cinci minute.

- Arăţi formidabil, spuse el sincer. Poate că n-o să mă mai întorc niciodată la Melbourne.

- Ce-ar spune Sue? râse Justine.

Se simţea mult mai bine, deşi încă se mai gândea la Wyatt.

Se aşezară la masă şi fură serviţi cu *ouzo* de către Sebastian în persoană. Admirară evoluţia lui Possum pe scenă, aşteptând primul fel de mâncare.

- Nu ştiu dacă o să reuşim să mâncăm tot ce am

comandat, spuse Justine. Bucătăria grecească e foarte săţioasă. Eu abia mai respir de pe acum.

- Atunci trebuie să dansăm ca să facem loc mâncării în stomac, râse el.

Peter era un dansator talentat. Muzica era plăcută şi Justine uită de toate problemele. Doar când se întoarseră la masă, obosiţi şi în stare să mănânce din nou, observară că cineva mai adusese încă două scaune.

Pe ele stăteau Gloria Calder şi Wyatt Burns.

- Nu vă supăraţi că ne-am aşezat la masă cu voi, spuse Wyatt zâmbind diabolic.

Peter era bucuros să-l vadă pe prietenul lui, dar Justine începu să fiarbă. De ce venise Wyatt cu Gloria? Ca să-i facă în ciudă? Nu putea s-o ducă în altă parte? Asta era prea de tot!

Capitolul 1

- Ce joc murdar ai de gând să faci? îi şopti Wyatt la ureche în timp ce dansau, strângând-o în braţe cam tare.

O invitase la dans special ca să aibă ocazia să vorbească cu ea. Gloria părea că n-avea de gând să-i scape din priviri.

- Nu ştiu ce vrei să insinuezi, replică ea. Şi aş prefera să nu-mi rupi coastele.

- Ştii bine ce vreau să spun. Sau Peter nu s-a deranjat să-ţi spună că e logodit?

- Ce are a face? în primul rând nu e treaba ta.

- Tu n-auzi ce-ţi spun? Peter o să se căsătorească cu o fată din Melbourne.

- Am auzit! Dar asta nu mă priveşte pe mine.

- Nu credeam că eşti genul de femeie care să se încurce cu bărbaţi ocupaţi.

- Şi eu nu credeam că eşti genul de bărbat care să se bage în treburi care nu-l privesc.

Ar fi trebuit să-i spună lui Wyatt că aflase chiar de la Peter lucrul ăsta. Dar prefera să-l lase să fiarbă în suc propriu.

- Angajaţii mei mă privesc personal. Mai ales când se încurcă cu prietenii mei.

- Nu mă încurc deloc.

- Atunci ce naiba faci? Văd că te întâlneşti pe furiş cu bărbaţi logodiţi pe care abia i-ai cunoscut.

- Pe furiş? Cred că nu eşti în toate minţile. M-am întâlnit cu Peter într-un loc public. Ţi se pare cumva că mă ascund?

- Atunci de ce nu te-a luat de acasă?

- Cred că glumeşti...

- Am văzut cu ochii mei că între voi doi e ceva. Mi se pare evident.

- Da, evident, oftă ea, obosită să se mai certe cu Wyatt.

Ce bine ar fi fost dacă Wyatt ar fi încetat s-o mai acuze de lucruri nedrepte şi ar fi dansat cu ea bucurându-se de apropierea dintre ei. Dar tăcerea lui nu dură prea mult.

- Presupun că ai de gând să-ţi petreci noaptea cu el.

- Oh! Taci! ţipă ea, de data asta la capătul răbdării.

- Ăsta nu-i un răspuns, comentă el ignorând privirile suspicioase ale cuplurilor care dansau în jurul lor.

- Alt răspuns n-o să primeşti. Cum îndrăzneşti să-

mi pui asemenea întrebări?

- Fac ce vreau. Nu ţi-ai dat seama până acum?

- Dacă aştepţi alt răspuns, du-te şi întreabă-l pe Peter.

- Poate că o s-o fac şi pe asta.

- Chiar te rog.

- Nu mă crezi în stare, nu?

- Sincer, nu-mi pasă.

- Ar trebui să-ţi pese.

- De ce?

- Cred că nu ţi-ar cădea prea bine dacă l-aş întreba pe Peter.

- Ha! Vom vedea noi cui nu-i va cădea bine.

- Vom vedea.

- Hai să mergem chiar acum ca să te convingi. M-am săturat să fiu sufocată pe ringul de dans.

- Dar nu te sufoc. Aşa-mi place mie să dansez.

- De ce nu încerci figura asta cu Gloria? Sunt sigură că-ţi va aprecia efortul.

- Tu nu-l apreciezi?

- Nu, minţi ea. Te rog, condu-mă la masă.

- Şi dacă nu vreau? Ce o să faci?

- O să te lovesc unde te doare mai tare, ameninţă ea.

- Incearcă numai şi o să-ţi trag o mamă de bătaie la fund chiar aici, în mijlocul restaurantului.

Melodia se terminase, dar Wyatt nu făcu nici un gest să se întoarcă la masă. Peter o invitase pe Gloria la dans, dar lui părea să nu-i pese. Avea ochi numai pentru Justine. Dar ochi care aruncau fulgere.

Când începu următoarea melodie, care era un vals senzual, Wyatt o strânse în braţe şi spuse:

- După dansul ăsta...

De data asta Wyatt n-o mai bătu la cap, ci dansă cu ea provocându-i senzaţii uimitoare. Justine se lăsă purtată de braţele lui în ritmul melodiei. Ştia că Wyatt se joacă cu nervii ei, dar şi-ar fi dorit să nu se mai oprească niciodată.

în viaţa ei nu mai dansase cu cineva al cărui trup se potrivea atât de bine cu al ei. Parcă pluteau într-un vis feeric.

Dar curând, prea curând, melodia se termină şi Wyatt o conduse spre masă, acolo unde Gloria îi aştepta cu priviri veninoase. Doar Peter le zâmbi şi-i felicită.

Sebastian veni cu două platouri pline cu specialităţi, urându-le poftă bună. Mâncară discutând calitatea excelentă a preparatelor.

Justine era încordată. Aştepta ca din clipă în clipă Wyatt să deschidă subiectul. Dar el n-o făcu până la sfârşitul mesei şi Justine îşi dădu seama că mai mult o tachinase.

- Eu trebuie să mă întorc la hotel, spuse Peter după ce Wyatt şi Gloria se duseră pe ring să danseze.

- Ai venit cu maşina? întrebă Justine.

- Nu, cu taxiul.

- Atunci lasă-mă să te conduc eu.

- De ce nu vrei să mai rămâi şi să te distrezi?

Justine se abţinu să nu izbucnească în râs. Să se distreze? N-ar fi reuşit niciodată să se simtă bine sub ploaia de reproşuri a lui Wyatt şi privirile veninoase ale Gloriei.

Aşteptară până când Wyatt se uită la ei şi-i făcură semn că vor să plece. Wyatt le dădu de înţeles să nu-şi facă probeme cu nota de plată, pentru că în seara aceea fuseseră invitaţii lui.

Văzându-i plecând împreună, Wyatt o privi pe Justine semnificativ. „Deci am avut dreptate”, părea el să spună.

Justine îl lăsă pe Peter în faţa hotelului.

- Nu vrei să bei o cafea la mine? întrebă el mai mult din politeţe.

- Nu, mulţumesc, spuse ea.

De fapt, Peter nici nu se aşteptase la un alt răspuns din partea ei.

- Aş vrea să vin mâine seară să gust preparatele ucenicilor. Crezi că se poate?

- Sigur că da.

- Wyatt mi-a spus că trebuie să-ţi cer ţie voie. Eşti un fel de zbir? Aşa mi-a dat de înţeles.

- Nu se poate!

- Pe cuvânt... Nu ştiu ce se petrece între voi doi, dar să ştii că după ce te-ai retras aseară la bucătărie, a avut numai cuvinte de laudă la adresa ta. Şi nu glumea. In schimb, în seara asta a fost altfel... Nu înţeleg de ce. Poate că s-a enervat când a văzut că suntem împreună.

- Crede că avem o relaţie, râse ea. M-a avertizat că eşti logodit şi m-a luat la rost - ce caut eu cu un bărbat aproape însurat. Nu-l înţeleg.

- Eu îl înţeleg. Şi asta îmi adevereşte teoria. E ceva între voi, chiar dacă tu nu vrei să recunoşti. Te avertizez de pe acum. Nu te juca cu sentimentele lui Wyatt. Când îşi pune ceva în cap, nu se lasă până nu câştigă. Şi dacă i te împotriveşti, vei avea mai mult de suferit.

- Te rog să nu faci pe arbitrul.

- Nici nu mă gândesc. Ei, dar să lăsăm timpul să decidă. Iţi mulţumesc că m-ai condus. Fii atentă la drum. Cred că eşti obosită. Ne vedem mâine, bine?

In drum spre casă Justine se gândi la vorbele lui Peter. Pe el putea să-l mintă că n-o interesează Wyatt. Putea să-l mintă la fel de bine chiar şi pe Wyatt. Dar nu se putea minţi pe ea însăşi.

Se îndrăgostise. Şi nu era vorba de un sentiment trecător. Iar Peter avea dreptate. Wyatt o putea răni. Ce putea să facă? Să renunţe la slujba la care visase o viaţă şi pe care o câştigase printr-un joc al destinului?

Deodată maşina începu să se zgâlţâie, să „tuşească", şi după câteva secunde se opri. „Murise" motorul. împinse maşina spre marginea drumului şi încercă s-o pornească din nou. Zadarnic. Ce naiba avea?

Coborî din maşină, se uită sub capotă, dar nu găsi nimic suspect. Oricum, nu se pricepea să umble la motor.

- La naiba! ţipă ea dându-i un picior în roată.

Ieşise deja din oraş. Se afla pe drumul principal, dar în mijlocul pustietăţii, într-o rochie de seară. Peter

bănuia că ajunsese acasă, iar Wyatt nici nu se gândea că în seara aceea avea să se mai întoarcă, mai ales după ce o văzuse plecând însoţită de Peter. Privirile lui fuseseră clare.

Intră în maşină, îşi aprinse o ţigară şi începu să se gândească la o soluţie. Era membra unui club automobilistic, dar unde să găsească o staţie de benzină de la care să dea un telefon?

Să meargă pe jos? Cine ştie cât de departe se afla de casă! Dacă o acosta cineva pe drum, mai ales fiind îmbrăcată aşa?

- Ce să fac? se întrebă ea simţind cum o cuprinde disperarea.

Trecură pe lângă ea câteva maşini în viteză, dar nu îndrăzni să iasă şi să le oprească. Dacă dădea peste vreun criminal? Ce să facă? Să aştepte până la ziuă?

La un moment dat văzu apropiindu-se din spate farurile altei maşini. îi luă două secunde să se decidă, coborî din maşină şi începu să facă semne diperate.

Era o maşină de poliţie. Crezându-se salvată, îi explică poliţistului situaţia, iar acesta telefonă la cel mai apropiat service. în cinci minute sosi un mecanic, care, după ce privi motorul clătinând din cap, îi spuse

cu regret că problema era gravă şi nu putea fi remediată decât în cadrul unui atelier şi asta până a doua zi, pe la prânz.

Tractară maşina până acolo, apoi Justine chemă un taxi. Auzind unde voia să ajungă, privindu-i admirativ rochia de seară, taximetristul îi spuse că drumul era cam lung şi avea s-o coste mult. Justine se enervă şi-i spuse că ea nu voia să-i cumpere maşina. Taximetristul ridică din umeri şi-i răspunse că astea erau preţurile de noapte. Aşa că Justine se hotărî să înnopteze la cel mai apropiat motel.

îşi aminti că plecase de acasă cu gândul ăsta şi izbucni în râs. Acum Wyatt chiar că avea confirmarea bănuielilor lui.

- Foarte bine! îşi spuse ea imaginându-şi-l aşteptând-o ca un tată de adolescentă precoce.

De ce se băga în viaţa ei? Era clar că nu-l interesa persoana ei aşa cum pretindea Peter. Poate îl interesa doar din punct de vedere fizic.

Dar asta nu era de ajuns. Nu voia să fie obiectul sexual al patronului ei. Toată viaţa se ferise de aşa ceva.

- Poate că ar fi bine să-i dau un telefon, spuse ea privin- du-şi ceasul de la mână şi văzând că se făcuse

deja ora unu noaptea.

Trebuia să-l anunţe că în seara acea nu putea să ajungă acasă. Nu pentru că Wyatt şi-ar fi făcut griji din cauza ei. Oricum, bănuia că e cu Peter. Dar ce drept avea ea să-l pună într-o situaţie jenantă pe bărbatul acela drăguţ?

Ridică receptorul. Telefonul sună o dată... de două ori... de trei ori... Poate că Wyatt se culcase. Sau nu ajunsese încă acasă. Tocmai când se pregătea să închidă, îi răspunse cineva. Dar nu Wyatt, ci Gloria.

- Aş vrea să vorbesc cu Wyatt, te rog, spuse ea gândindu-se că mai bine ar fi închis.

- Imi pare rău, dragă. Nu se poate. E puţin ocupat momentan. Inţelegi?

- Inţeleg... Spune-i, te rog, că am avut probleme cu maşina şi o să mă întorc abia mâine, pe la prânz.

Cât de ridicolă era situaţia! Dar ce putea să facă?

Gloria mormăi ceva şi închise.

Justine rămase nemişcată pe fotoliu. Mda. Wyatt nu pierdea vremea. Avea grijă de nevoile lui şi nu cu oricine, ci cu... Gloria. Nu era de mirare. Ostilitatea Gloriei avea o bază reală.

Acum era şi mai nervoasă. Cine se găsise să-i ţină lecţii de morală! în cazul ei nu era vorba de ceva

serios. Dar el! Un afemeiat!

Ar fi fost mai bine dacă nu i-ar fi dat telefon. Dar se gândise la Peter... Pe naiba! Se gândise la Wyatt. Nu voia ca el să creadă că-şi petrece noaptea cu Peter. Pentru că-l iubea.

Dar cum putea să iubească pe cineva căruia îi păsa atât de puţin de ea? Era ridicol.

Nu dormi toată noaptea frământându-se din cauza problemelor. Iubea un bărbat care... n-o iubea! Ce era de făcut?

Adormi abia spre dimineaţă şi se trezi la prânz cu o durere îngrozitoare de cap. Se îmbrăcă în rochia de seară, pentru că altceva nu avea la ea şi se duse la atelier.

îi mai aşteptă pe mecanici încă două ore ca să termine reparaţiile. Se simţea îngrozitor de ridicol în rochia aceea de seară, stând pe băncuţa tare de lemn din garaj, printre maşini dezmembrate şi bărbaţi îmbrăcaţi în salopete unsuroase.

După ce mecanicii terminară treaba, Justine plăti costul reparaţiei, care spre surprinderea ei nu era excesiv de piperat, şi porni spre restaurant.

Wyatt o aştepta la intrare, cu braţele încrucişate la piept.

- Ei, asta-mi mai trebuia, murmură ea prefăcându-se că nu-l vede şi parcând maşina în garaj.

Ii venea să se ducă direct spre intrarea de serviciu şi să nu se mai oprească decât în camera ei. Dar nu putea să fie atât de laşă. Acum ori niciodată.

- Bună... dimineaţa, spuse Wyatt liniştit.

Nu părea supărat, dar nici prietenos.

- Bună ziua, răspunse ea corectându-l intenţionat, aştep- tându-se să fie luată la întrebări.

Dar Wyatt tăcu. Era clar că nu-i păsa. De ce să-i pese? Petrecuse noaptea cu Gloria Calder. Era liniştit.

Ii deschise uşa invitând-o înăuntru. Justinei îi venea să-i strige: „Ştiu la ce te gândeşti, dar greşeşti! Aşa! Dar să ştii că nu-mi pasă! La fel cum nici ţie nu-ţi pasă!”.

Se întoarse cu faţa spre el, dar Wyatt îi trânti uşa în nas, el rămânând afară. Justine porni spre scări împovărată de greutatea din suflet. Ce să-i mai explice? Ce să-i mai spună? Oricum, Wyatt nu dădea doi bani pe sentimentele ei.

Rămase o clipă în capul scărilor şi privi înapoi spre uşa cu geamuri. Văzu un taxi oprindu-se în dreptul intrării. Din el coborî Peter.

- Dacă aş fi ştiut că vii atât de devreme, te-aş fi

condus eu, şopti ea ostenită, apoi începu să urce scările.

Nu apucă să închidă bine uşa apartamentului ei că aceasta se trânti de perete, şi-n cameră intră Wyatt, roşu la faţă, cu pumnii strânşi şi ochii măriţi de furie.

Din trei paşi ajunse lângă Justine, o apucă de umeri şi începu s-o scuture bine.

- Târfă lipsită de inimă ce eşti! strigă el sufocându-se.

Justine rămase fără grai, uimită de reacţia lui violentă.

- Cred că nu mai ai nimic de spus în apărarea ta. Târfă cu sânge rece... Asta eşti!

Cu sânge rece? Da. îi îngheţase sângele în vene când îl văzuse pe Wyatt comportându-se astfel.

- Cred că ai făcut-o special ca să mă enervezi pe mine, şuieră el. Sau îţi place să te dai la bărbaţii altora?

- Poftim? bâigui ea luptându-se să-şi descleşteze maxilarele blocate de stupefacţie.

- Poftim? La naiba, femeie! Mă iei drept un prost? De ce n-ai venit împreună cu Peter aici? De ce aţi jucat farsa asta în faţa mea? Mă mir că Peter a mai

fost în stare să-şi plătească taxiul după ce te-a plătit pe tine pentru prestaţia de astă- noapte.

- Ieşi afară! ţipă ea ca un animal rănit, regăsindu-şi glasul.

Nici dacă ar fi lovit-o n-ar fi durut-o atât de tare.

Dar Wyatt rămase nemişcat privind-o ca o fiară sălbatică, tremurând de nervi. In viaţa ei Justine nu văzuse pe cineva atât de furios.

- Ei, bine măcar că nu încerci să negi.

- De ce să mă deranjez s-o fac? Oricum nu m-ai crede.

- Ai dreptate. Ceea ce nu pot să înţeleg e de ce. De ce? Ştiai că Peter e logodit. Ti-am spus-o chiar eu. Nu înţeleg de ce...

- De ce am fost drăguţă cu un domn adevărat şi decent? îl întrerupse ea. Lucrul ăsta tu n-o să-l înţelegi niciodată.

Justine era acum mai furioasă decât el. Şi n-avea de gând să-i uşureze chinul. Wyatt putea să creadă ce voia!

- Ce tupeu ai! ţipă ea. Nu eşti decât un misogin făţarnic. Nu contează că-ţi petreci noaptea cu o femeie proastă, dar te aprinzi când eu fac ce-mi place - lucru care n-ar trebui să fie treaba ta!

Wyatt ar fi vrut să spună ceva, dar Justine nu-i dădu ocazia şi continuă:

- De ce te plângi? Eşti gelos că altcineva a reuşit să obţină un lucru pe care tu nu-l vei avea niciodată?

Wyatt se întuneca la faţă şi Justine crezu că o va lovi. Degetele lui se încleştară pe umerii ei.

- Nu mă mulţumesc cu resturile altora, replică el.

- Oricum, n-ai face faţă, spuse ea conştientă că risca mult.

Se aştepta să dea în ea. Dar el n-o lovi. închise ochii încercând să se controleze şi spuse:

- Eşti o târfă nebună, ştiu asta, dar acum ai mers mult prea departe.

înainte ca Justine să-l poată opri, Wyatt se aplecă asupra ei cu sălbăticie şi o sărută violent.

Fusese rapid, puternic şi lipsit de milă. Braţele lui o strângeau atât de tare încât abia mai putea să respire.

Când ea încercă să-l oprească, Wyatt se strecură între picioarele ei şi o ţintui pe pat. Gura Justinei se înmuie în faţa asaltului, deschizându-se ca o floare sub respiraţia lui.

O dureau buzele, dar nu putea să-l oprească.

Şi el ştia. Instinctiv îşi dădu seama de momentul

în care putea să-i elibereze mâinile fără nici un risc, pentru a-i explora în voie trupul, plimbându-şi palmele pe pieptul ei.

Sânii ei se întăriră involuntar sub degetele lui. Gura lui se plimbă pe gâtul ei în timp ce mâinile îi coborâră spre abdomen, până între picioare. Justine gemu de dorinţă.

în câteva secunde se trezi goală, sub greutatea trupului lui. Gura lui fierbinte săruta fiecare părticică goală a pielii ei. Justine îşi plimbă mâinile pe umerii lui, pe piept, desfăcându-i nasturii cămăşii.

Wyatt o trase mai aproape de el şi Justine simţi între picioare căldura insuportabilă a masculinităţii lui. Il dorea!

Mintea îi era înceţoşată, iar gura prinsă în sărutările lui sălbatice. Ar fi vrut ca momentul acela să nu se mai sfârşească, dar îşi dorea mai mult.

Simţea nevoia să se unească cu el, în ciuda barierei dintre inimile lor. Il dorea fără întrebări, condiţii, promisiuni sau angajamente. Voia să-l iubească.

Insă Wyatt n-o putea iubi. O dorea doar fizic. Voia să se răzbune pe ea. Totuşi Justinei nu-i mai păsa. Ajunseseră prea departe ca decizia să mai depindă

de ea.

Şi se avură în cel mai frumos fel. Justine ţipă de plăcere, apoi se prăbuşi împreună cu el. Inainte să-şi recapete respiraţia, Wyatt se ridică de pe ea, se îmbrăcă şi se îndreptă spre uşă.

Fără nici un cuvânt, fără avertismente, fără păreri de rău, închise uşa în urma lui imediat, înainte ca prima lacrimă să se prelingă pe obrazul Justinei.

Capitolul 8

Dură o eternitate până ce Justine se opri din plâns şi reuşi să se ridice din pat.

Se duse la baie, dădu drumul la duş şi începu se se frece încrâncenat cu buretele pe tot trupul, încercând să şteargă orice urmă a atingerii lui Wyatt. Dar încercarea ei era zadarnică. Wyatt îşi lăsase amprenta adânc întipărită în sufletul ei, acolo de unde nimeni n-o putea înlătura.

Da... îl ura. îl ura din tot sufletul. îl ura cu patimă. Voia să-l omoare, să-l distrugă, să-l taie în bucăţele minuscule pe care să le arunce în cele patru zări. Voia să-l vadă suferind aşa cum suferise şi ea. Ba nu! Mai tare! Voia să se răzbune pe el, aşa cum se răzbunase el pe ea.

Dar simţea că nu poate să-l mai privească în ochi. Şi atunci cum să se răzbune? Mai târziu, uscându-şi părul, îşi dădu seama că nu avea alternativă.

Trebuia să dea ochii cu Wyatt. Cel puţin în ziua aceea. Oricum întârziase. Trebuia să ajungă la bucătărie de mult. Oricât şi-ar fi dorit, nu putea să plece pur şi simplu de la „Wyatt”. Avea responsabilitatea ucenicilor şi o datorie morală faţă de clienţii ei fideli.

Cu Wyatt o terminase, dar cu restaurantul „La Wyatt” nu-şi încheiase încă socotelile. Cum să le împace pe amândouă? Era dificil, dar nu putea să se dea bătută.

Alergă pe scări, se duse la bucătărie şi, spre bucuria ei, nu se întâlni cu Wyatt. Membrii echipei o întâmpinară cu urale, dar, văzându-i figura tristă şi ochii plânşi, se întoarseră discret fiecare spre treaba lui, aruncându-şi priviri semnificative. Oare toată lumea ştia?

Nici măcar Possum nu îndrăzni să se apropie de ea. Doar Peter îşi permise s-o întrebe ce avea. Văzând că nu-i dă nici un răspuns, nu mai insistă şi schimbă subiectul.

- Bine că nu mi-ai acceptat invitaţia aseară, spuse el vesel, încercând să-i transmită ceva din buna lui dispoziţie. Ştii cine mă aştepta în cameră?

- Nu, spuse ea zâmbind forţat, cu gândul aiurea.

- Sue! zise el luminându-se la faţă.

- Ei, nu mai spune! exclamă ea sincer entuziasmată.

- Da, dragă. Inchipuieşte-ţi! Venise cu cinci minute înainte să apar eu. Voiam s-o aduc şi pe ea aici, azi, cu mine.

Abia aşteaptă să te cunoască. Dar nu mi-am permis să abuzez de amabilitatea ta. Şi, în plus, Sue trebuia să-şi viziteze nişte rude. Dar lasă că o să ieşim într-o seară toţi patru, să vă cunoaşteţi. Sâmbătă seara e bine? Sau poate duminică?

Doamne, nu! Toţi patru? Adică ea, Peter, Sue şi mai cine? Wyatt? în nici un caz!

- Peter... nu pot să-ţi promit nimic. Dar veniţi voi aici când vreţi. Mi-ar plăcea s-o cunosc pe Sue. Mai ales ca să-i spun cât de norocoasă e că te are.

- Exagerezi. Cred că eu sunt norocosul. Acum trebuie să te las puţin. Am de discutat nişte afaceri cu Wyatt. Ne vedem când o să fie gata masa.

- Bine... Peter! Stai puţin. Aş vrea să te rog ceva. Nu ştiu dacă e bine, dar...

- Spune, dragă, ce e?

- Postul acela de bucătar despre care-mi vorbeai...

- Vrei să ştii dacă mai e liber postul de bucătar?

- Da...

- Dar ştii că e vorba de Melbourne?

- Da. Oricum, e mai bine aşa.

- Eşti sigură?

- Da. M-am gândit că Sydney-ul... nu e pe gustul meu, minţi ea.

- Cum crezi, dar... Oricum, eu mă bucur.

- Şi te-aş mai ruga ceva. Ai spus că te duci să vorbeşti cu Wyatt...

- Vrei să discut eu cu Wyatt despre asta? Cred că o să mă omoare, dar îmi asum riscul, glumi el.

- Nu... Voiam doar să aduci vorba, ca să vezi ce părere are.

- Nu mi-e greu s-o fac. Dar dacă va fi vorba de ceva serios...

- Atunci voi discuta personal cu el. Oricum, sunt destul de hotărâtă să plec de aici.

- Bine. Tu hotărăşti. Dar eu pot să-l avertizez că-i voi fura un angajat. Nu te îngrijora. Nu-i voi spune că am discutat despre asta cu tine înainte de a-l consulta şi pe el.

Din păcate Justine nu avu ocazia să stea de vorbă cu Wyatt. El nu apăru în seara aceea la cină. Şi nici Gloria. Desigur, lipsa ei fu remarcată din întâmplare. Dacă vreunul dintre ei ar fi fost prezent, Justine ar fi mâncat cu noduri, deci era mai bine aşa.

Il mai văzu pe Wyatt o dată marţi, de două ori miercuri şi încă o dată joi, dar tot nu apucă să discute cu el nimic. Privirile lui erau impenetrabile şi comportamentul rece. Era închis oricărei tentative de

apropiere.

Vineri Peter o sună şi-i spuse că în seara aceea voia să vină împreună cu Sue să cineze la „Wyatt”. Justine îşi dădu tot interesul să gătească nişte specialităţi deosebite. Era pentru prima oară în săptămâna aceea când gătea cu pasiune.

Partea proastă era că atunci când sosiră, Wyatt se aşeză cu ei la masă. Era prea târziu să inventeze o scuză şi ar fi fost nepoliticos din partea ei să nu apară.

Se schimbă repede şi respirând adânc, se îndreptă spre masa lor. La naiba cu Wyatt! Avea să-l ignore.

- Justine! exclamă Peter ridicându-se în picioare. Arăţi minunat în seara asta. Uite. Ţi-o prezint pe viitoarea mea soţie, Sue. Sue, ea e Justine.

Wyatt se înecă şi începu să tuşească. O privi semnificativ pe Justine ridicând o sprânceană, dar ea se prefăcu că nu-l vede. N-avea rost să se enerveze.

- îmi pare bine, Sue, zise ea. Am auzit atâtea lucruri frumoase despre tine.

- Iar eu sunt teribil de geloasă pe tine, râse Sue. Da, da. Peter mi-a vorbit atât de mult despre tine, încât nu mai ştiam ce să cred. Oricum, îţi mulţumesc

că l-ai adus la hotel la timp, ca să se întâlnească cu mine. Acum, când te văd, mă mir că s-a mai întors în seara aceea acasă.

Peter izbucni în râs şi-şi sărută pe obraz logodnica. Sue era într-adevăr o tânără fermecătoare şi nu era de mirare că Peter o iubea atât de mult.

- Voiam să spun că... se fâstâci Sue dându-şi seama că făcuse o gafă.

- Nu-i nimic, ştiu ce voiai să spui, o ajută Justine. Oricum, petrecuserăm aproape o zi întregă împreună şi ne săturaserăm unul de celălalt. Am vorbit câte-n lună şi-n stele, şi în special despre tine. Apropo, vreau să vă urez casă de piatră.

- Mulţumim, spuse Sue înroşindu-se. Dar hai mai bine să vorbim despre tine. Am auzit că ai avut probleme cu maşina. E adevărat?

- Da, zise ea fără să se uite la Wyatt, dar simţindu-i privirile curioase aţintite asupra ei. Inchipuieşte-ţi că m-a lăsat în drum, în mijlocul pustietăţii.

- Vai, îmi pare rău. Dacă nu-l conduceai pe Peter poate că...

- Asta n-are nici o legătură, spuse ea dând din mână cu lehamite. E o rablă veche. Putea să mă lase

oricând.

- Cred că te-ai speriat îngrozitor. Dacă eram în locul tău, nu ştiu cum m-aş fi descurcat.

- De ce nu mi-ai dat un telefon, Justine? întrebă Peter. Nu trebuia să mai dai banii pe camera de hotel. Aveam loc toţi trei la mine. Sau puteai să-l suni pe Wyatt. Te-ar fi scos el cumva la liman.

Justine zâmbi în sinea ei cu satisfacţie. Wyatt aflase adevărul, şi nu din gura ei! Acum îşi dădea seama că acuzaţiile lui fuseseră false şi răzbunarea lui nejustificată.

- Wyatt era prea ocupat în noaptea aceea ca să se mai gândească la mine, spuse ea fără să-l privească. Oricum, m-am descurcat şi singură, după cum vedeţi.

Naiba să-l ia pe Wyatt! Dacă încerca să-şi ceară iertare avea să-i arate ea lui!

- Când am venit luni la „Wyatt” am fost surprins să aflu că tu tocmai sosiseşi, spuse Peter. Puteai să-mi dai un telefon să mă iei şi pe mine, răutăcioasă mică ce eşti. Economiseam banii de taxi şi-ţi făceam cinste cu o masă, glumi el.

- Ei, totul e bine, când se termină cu bine, concluzionă ea punând capăt subiectului.

Possum le aduse băuturile şi Justine îşi îndreptă

atenţia asupra lui Sue, care zise:

- Trebuie să-ţi mai spun că mi-a plăcut interviul pe care
i l-ai acordat... îmi scapă numele femeii aceleia... Oricum, nu contează, pentru că mi s-a părut cam... indiscretă.

- Indiscretă? Nu, protestă Justine jubilând. Aşa sunt ziariştii. îşi făcea şi ea meseria cum putea. Cred că eu am fost aceea care a spus prea multe. M-am bazat pe faptul că mi-a fost colegă de liceu şi prietenă.

- Glumeşti? făcu Sue cu ochii mari.

- Deloc.

- Dar mi-a povestit şi Peter despre Wyatt. Nu e chiar aşa de misogin precum l-a descris ziarista aceea.

- Se preface bine, râse ea.

- Justine vrea să spună că sunt cam intolerant, interveni pentru prima oară Wyatt. Işi aminteşte foarte bine că am spus că nu angajez bucătărese. Dar uită că am angajat-o pe ea trecând peste acest principiu al meu. E drept, uneori regret sincer că am făcut-o. Dar, asta e! Pot spune că m-am pricopsit! Păcat că nu iartă la fel de uşor cum uită. Altfel, e o

fată de milioane!

Ochii lor se întâlniră într-o înfruntare mută. Hmmm. O fată de milioane? Işi bătea joc de ea? Care pe care!

Sau Wyatt încerca să-i comunice ceva? Păcat. In orice caz, ea nici nu voia să audă sau să înţeleagă ce simţea el nevoia să-i spună. Las' să aibă conştiinţa încărcată!

- Oricum, interveni Justine, Wyatt nu e chiar aşa de rău cum sunt alţi patroni, spuse ea pe un ton mieros. Am o prietenă pe care şeful ei a avut tupeul s-o acuze că s-a culcat cu un prieten de-al lui. Poţi să crezi aşa ceva? Patronul o văzuse în oraş cu tipul acela şi ea nu mai apăruse la serviciu decât a doua zi. O reţinuse o problemă neaşteptată, aşa cum mi s-a întâmplat mie cu maşina. Norocul meu e că am un patron inteligent, care nu se lasă înşelat de aparenţe. Dar el n-a avut răbdare să-i asculte explicaţiile. A acuzat-o pe nedrept că s-a culcat cu prietenul lui. Ce măgar!

- Cred că pietena ta a fost foarte furioasă pe patronul ei, spuse Sue privind-o cu ochi inocenţi de căprioară.

Peter se lăsă pe spătarul scaunului privind-o pe

Justine şi abţinându-se să nu izbucnească în hohote de râs. Era clar. Ştia. Şi Wyatt îşi dăduse seama. Dacă privirile puteau să ucidă, ea ar fi murit subit chiar în clipa aceea.

- Ei, n-a fost chiar aşa de rău. Ea s-a comportat în continuare cu indiferenţă faţă de patronul ei, încercând să-i dovedească contrariul. Apoi... ghiceşte! I-a servit la cină ciuperci. Ciuperci otrăvite!

- Ei, nu mai spune! făcu îngrozită Sue. Şi a murit?

Peter se înecă şi se înroşi la faţă.

- Iertaţi-mă, spuse el tuşind, ascunzându-şi zâmbetul după un şervet. M-am înecat cu vinul ăsta, care de altfel e excelent.

- Nu, Sue, continuă Justine, n-a murit, dar a suferit chinuri groaznice.

- Ce bine că ţie nu-ţi plac ciupercile, spuse Sue cu un zâmbet naiv, întorcându-se spre Wyatt.

- De fapt, am început să mă obişnuiesc cu ele. Dar cred că Justine nu-mi va mai găti prea curând ciuperci. Şi chiar dacă mi-ar găti, ce motiv ar avea să mă otrăvească?

- Eu trebuie să mă întorc la bucătărie, se scuză Justine ignorându-l pe Wyatt cu desăvârşire.

- Nu fi proastă, spuse Wyatt prinzând-o de mână

hotărât. Ai terminat de pregătit toate felurile. Nu mai e nevoie de prezenţa ta la bucătărie.

- Te-am avertizat, îi şopti Peter Justinei, ridicând dintr-o sprânceană.

- Şi eu nu te-am ascultat, răspunse ea.

- Hai, Justine, mai rămâi cu noi, o rugă Sue.

- Ei, dacă trebuie să rămân, ar fi bine să mă schimb. Uitaţi-vă la mine cum arăt pe lângă voi. Mă simt prost.

- Vrei să te conduc până sus? o întrebă Wyatt.

- Nu, mulţumesc. Mă descurc singură.

- Vreau să fiu sigur că nu păţeşti ceva...

- Dacă nu mă conduci, n-am ce să păţesc, şopti ea săgetându-l cu priviri verzi.

Justine alergă până în apartamentul ei şi se îmbrăcă cu aceeaşi rochie pe care o purtase în acea duminică fatidică.

Când coborî, toţi bărbaţii îşi întoarseră capetele după ea. Până şi Wyatt o privi admirativ. Cam prea admirativ. Şi atât de evident, încât Justinei îi venea să-i spună s-o lase în pace.

Wyatt se ridică în picioare întâmpinând-o cu o plecăciune şi o ajută să se aşeze pe scaun.

în rest, seara trecu uşor. Peter şi Sue fură cei care

înviorară atmosfera. Wyatt preferă să stea sprijinit pe spătarul scaunului, să asculte şi mai ales să privească. Adică s-o privească pe Justine.

Mai târziu, când restaurantul începu să se golească, Wyatt o invită la dans pe Justine.

- îmi pare rău. Dansează singur, dacă vrei, spuse ea. Eu trebuie să mă trezesc devreme mâine dimineaţă. Cred că seara a luat sfârşit pentru mine.

- Şi noi trebuie să plecăm, îi veni Peter în ajutor. Dar ne vedem duminică seara, nu? Am descoperit un local super. Sunteţi de acord?

- Nu pot să-ţi promit nimic, prietene. Ştiu că Justine nu are nici un program şi va veni, dar eu... S-ar putea să vin, mai târziu, dar nu promit.

- Atunci s-o lăsăm pe luni?

- în nici un caz. A venit rândul lui Possum să gătească şi dacă o las baltă a doua oară consecutiv, mă omoară. Nu. Mai bine duminică. O să mă străduiesc să termin treburile cât mai repede şi să vin.

- Justine, sper că nu-mi serveşti şi tu o scuză... spuse Peter amuzat.

- Nu. Eu o să vin cu siguranţă. Dar sper să mă duci într-un local în care se serveşte mâncare bună.

- Nu atât de bună cum o faci tu. Nu există un asemenea loc decât la „Wyatt”.

După ce Peter şi Sue plecară, Justine şi Wyatt se retraseră în apartamentele lor.

Justine se dezbrăcă, pe jumătate atentă la uşă. Oare Wyatt avea tupeul să vină să vorbească cu ea? Parcă ar fi vrut să apară. Nu de alta, dar ca să aibă satifacţia de a-l da afară în şuturi.

Nu mai era sigură că va veni, mai ales după ce-l înţepase toată seara. Răzbunarea ei începuse să dea roade. Nu putea să renunţe tocmai acum. Trebuia să coacă ceva şi pentru duminică seara.

A doua zi, resimţindu-se după petrecerea din seara trecută, se hotărî să tragă un pui de somn la prânz. Se retrase în apartamentul ei şi n-apucă să se dezbrace, că simţi în nări un miros ciudat. Privi suspicios prin încăpere şi observă pe măsuţa de toaletă, într-o vază, un imens buchet de trandafiri roşii. Putea să pună pariu că erau de la Peter, în semn de mulţumire pentru cina de aseară. Peter rămânea un cavaler fermecător.

Dar de ce-i trimisese trandafiri roşii? Putea să-i trimită crini albi. In fine. Gusturile nu se discută. Citi cartea de vizită de lângă vază şi încremeni. „Iartă-

mă”.

Era scrisul lui Wyatt.

Naiba să-l ia! Se văzuseră de trei ori în ziua aceea şi el abia îi adresase două cuvinte. Dacă voia să-şi ceară iertare de ce n-o făcuse personal?

în minte îi încolţi o idee. Se duse până la el în birou, dar nu-l găsi acolo. Cu atât mai bine. Se întoarse în camera ei şi apucă cu ambele mâini buchetul de flori şi felicitarea. Apoi se furişă pe culoare, ca un hoţ, până-n biroul lui Wyatt, şi aruncă florile la coşul de gunoi.

- Şi să mă pupi în...! strigă ea satisfăcută frecându-şi mâinile.

Apoi se întoarse în camera ei cu paşi mari şi apăsaţi. Aşteptă zadarnic un semn din partea lui Wyatt. Acesta nu veni.

în schimb, din nefericire, ea începu să se simtă vinovată. Nu din cauza lui Wyatt. îi părea rău de flori. Buchetul acela superb merita o altă soartă.

Să se ducă să le ia înapoi? Nu, era prea târziu. Probabil că Wyatt deja le văzuse aruncate la coş şi înţelesese mesajul.

în ziua aceea nu-l mai întâlni. Parcă-l înghiţise pământul. Sau se simţise prea rănit de gestul ei. Da.

Fusese cam nepoliticos din partea ei.

Duminică dormi până târziu. Când se trezi se hotărî să facă o plimbare cu maşina prin oraş, ca să-şi cumpere o rochie special pentru seara aceea. Se îmbrăcă într-o pereche de blugi şi un tricou şi coborî în garaj.

Când se uită mai bine la roţile maşinii, văzu că are o pană. Asta-i mai lipsea! Dacă voia să se întâlnească cu Sue şi Peter în seara aceea trebuia să înlocuiască roata cu cea de rezervă.

Intr-o oră, plină de unsoare şi praf pe mâini şi pe faţă, Justine oftă victorioasă.

Acum ce să facă? Dacă voia să se ducă cu maşina la întâlnire, trebuia să repare roata dezumflată. Nu putea să rişte să pornească la drum fără roata de rezervă. Iar asta însemna să se ducă până-n oraş. Şi când avea să se întoarcă acasă trebuia să se schimbe repede ca să pornească din nou spre oraş şi să ajungă la timp la întâlnire. Cam complicat.

Sau mai bine lua un taxi? Dar dacă lua un taxi, pe lângă faptul că o costa foarte mult, era nevoită să se întoarcă împreună cu Wyatt. Asta nu era bine.

In timp ce judeca şi cântărea posibilităţile limitate, uşa garajului se deschise şi în prag apăru chiar lupul.

Adică Wyatt. Dar nu cu o privire de lup, ci de vulpe. Ce punea la cale?

- Iar ai probleme cu maşina? întrebă el.

- Mă descurc, încercă ea să-l expedieze.

- Poţi să vii până la mine în birou? Vreau să rezolv ceva şi am nevoie de tine, ca să pot ajunge şi eu în seara asta la întâlnirea cu Peter şi Sue.

- Bine, dacă ai nevoie de mine... Dar mai întâi mă duc să mă spăl. Vin în zece minute.

Când Justine intră în biroul lui, jumătate de oră mai târziu, Wyatt o aştepta calm.

- în primul rând, începu el, am chemat un taxi pentru tine. în jur de ora şapte te va aştepta în faţa scărilor. E bine? M-am gândit că până atunci poţi să fii gata.

- Nu înţeleg.

- Ce nu înţelegi, Justine? întrebă el la capătul răbdării. Cuvântul taxi? Ora şapte? Ce înseamnă să fi gata? Ce nu pricepi? Spune-mi ca să-ţi desenez.

- Nu e nevoie să fii ironic, îi tăie ea macaroana. Cum mă întorc eu acasă, deşteptule? Pe jos? Nu, mulţumesc. O să plec cu maşina.

- Cu rabla aia n-o să ajungi prea departe. Nu vreau să mai rămâi pe drumuri ca săptămâna

trecută.

- Vai, sunt impresionată câtă grijă îmi porţi! Ei, află că „rabla aia” e o maşină bună. Cam veche, e drept, dar bună. Şi nu e treaba ta cu ce merg.

- Ba da. O să te întorci împreună cu mine, e bine?

- Nu e bine!

- Doamne, dar ştiu că eşti încăpăţânată, femeie nebună! Dar, în fond... ce mă interesează pe mine? Faci cum te taie capul.

Oh, nu! Asta era mult prea uşor. Justine se simţea sincer dezamăgită. Doar atât putea Wyatt?

- Asta-i tot? întrebă ea.

- Nu. Acum urmează partea interesantă.

Wyatt îi împinse în faţă un teanc de hârtii.

- Ce-s astea?

- Tu să-mi explici, spuse Wyatt aşteptând.

Justine citi câteva rânduri şi-i pieri toată buna dispoziţie. Mai exact, se îngrozi. Erau comenzi de carne în cantităţi industriale, nejustificate, de la fostul măcelar, şi toate purtau semnătura ei. Sau cel puţin aşa părea. Pentru că era evident că erau falsuri. Dar nu cantităţile o uimiră pe Justine, ci preţurile. Ea n-ar fi aprobat asemenea comenzi nici într-o mie de ani.

Privind data la care fuseseră facturate, Justine se

edifică. Gloria i-o făcuse! Comenzile purtau data perioadei în care Wyatt fusese plecat în America.

- Aştept, spuse Wyatt aparent răbdător.

- Nu ştiu ce să spun... ezită Justine.

Putea să pună pariu că dacă-i spunea că Gloria le făcuse, el n-ar fi crezut-o. Şi nici Gloria n-ar fi recunoscut. Era clar că Wyatt nu-i spusese să ţină ea contabilitatea. Asta era responsabilitatea Justinei. Cedase în faţa presiunii Gloriei, fără să se gândească la consecinţe.

- îţi dai seama că cifrele alea sunt aberante?

- Sigur că da... Dar nu-ţi pot da nici o explicaţie.

- Poartă semnătura ta.

- Ştiu şi nu înţeleg. Trebuie să fac nişte verificări.

- Nu. Du-te şi pregăteşte-te pentru întâlnire. O să văd eu cum rezolv problema asta.

- Dar...

- Pleacă acum, până nu mă enervez şi mai tare. Nu-ţi doresc să mă vezi nervos. Nu ştii cât de rău pot să fiu...

Dacă lunea trecută nu fusese nervos, atunci cum putea să se manifeste Wyatt când se enerva cu adevărat? Justine chiar că nu voia să afle, aşa că plecă fără să mai scoată un cuvânt.

Acum ce mai putea să facă? Documentele acelea o incriminau. Cu cine putea să vorbească? Trebuia s-o găsească pe Gloria. Dar unde? Unde?

Pentru moment era nevoită să abandoneze căutările ca să-şi protejeze independenţa. Mai întâi trebuia să repare roata de rezervă. Se duse în oraş şi când se întoarse era deja ora cinci.

îl găsi pe Armand stând la soare pe marginea piscinei şi-l întrebă dacă o văzuse pe Gloria.

- A plecat acum două ore în oraş şi s-a întors acum o jumătate de oră. Trebuie să fie pe aici pe undeva.

Justine o căută peste tot, dar n-o găsi nicăieri. Maşina ei sport era parcată în faţa intrării în garaj, deci era acasă. Intr-un singur loc nu se uitase. In biroul ei. Bineînţeles că era acolo, cu spatele la ea, căutând în grabă printre documente.

- Ce faci aici, Gloria? întrebă Justine înfuriată.

- Justine, vai cât mă bucur că te-am găsit! exclamă Gloria vesel închizând brusc dosarele.

De parcă ea fusese aceea care o căutase.

- Aveai vreo treabă cu mine?

- Da...

- Şi ce cauţi printre dosarele mele?

- Ce caut? O să-ţi explic, dar nu asta voiam să-ţi spun. Tocmai am vorbit cu Wyatt şi am aflat despre neînţelegerea cu comenzile acelea.

- Mă gândeam eu că e o neînţelegere.

- Dar după ce i-am explicat totul, n-a mai fost nici o problemă. Acum voiam să mă asigur că totul e în ordine.

Justine observă că Gloria era mai în vervă ca de obicei. Părea ciudat de prietenoasă. Justine deveni bănuitoare.

- Acum, după ce i-ai explicat lui Wyatt care-i povestea cu comenzile, poate-mi explici şi mie...

- Desigur, spuse Gloria vesel. Dar mai bine îţi arăt. Ai cinci minute la dispoziţie?

- Da. Dar nu mai mult, spuse ea uitându-se la ceas.

- Hai să mergem în camera frigorifică.

Justine o urmă întrebându-se ce legătură avea camera frigorifică cu comenzile acelea aberant de mari de carne. Tocmai voia s-o întrebe, dar Gloria îi tăie vorba şi spuse, aprinzând lumina şi deschizând uşa mare şi grea a camerei frigorifice:

- Uită-te în colţul acela, zise ea făcându-i un semn vag spre interior.

Justine intră în camera frigorifică şi se îndreptă spre colţul arătat de Gloria. Desigur că nu găsi nimic. înfrigurată, îşi frecă braţele şi se întoarse spre Gloria s-o întrebe ce glumă mai era şi asta.

Dar nu-i mai văzu decât privirile veninoase înainte de a trânti uşa mare a camerei frigorifice în urma ei.

- Gloria! Ce naiba faci? Gloria, ai înnebunit? Dă-mi drumul!

Singurul răspuns pe care-l primi fu o beznă totală.

Capitolul 9

Justine nu intră în panică. Ce punea Gloria la cale? Doar nu voia s-o omoare? Se juca cu ea? Dar ce fel de glumă era asta, să închizi pe cineva într-o cameră frigorifică?

Bine, nu se compara cu congelatorul unde erau sub minus douăzeci de grade Celsius. Aici erau doar minus patru grade. Dar se afla într-o beznă totală, i se părea că e surdă, din exterior nu auzea nici un zgomot, şi i se făcuse frig.

Era o glumă proastă.

- Gloria! ţipă ea şi se sperie.

Sunetul vocii ei se lovea de pereţii îngheţaţi făcând un ecou sinistru.

- Gloria! ţipă ea şi mai tare, iar ecoul reverberă cu forţă, înfricoşător. N-avea de ce să intre în panică. Trebuia doar să găsească
uşa. Inaintă uşor şi tresări înfiorată neplăcut când atinse cu
umărul gol o bucată rece de carne. Bănuia că era un miel. Pe lumină, camera frigorifică îi era familiară, dar acum părea ostilă, scoasă dintr-un film de groază.

- Nu mi-e frică de întuneric, îşi repetă ea înaintând şi pipăind pereţii reci. Nu mi-e frică, nu mi-e

frică...

Găsi uşa şi răsuflă uşurată. Dar bucuria ei era prematură. Nu găsea clanţa. Pipăi căutând cu disperare bucata de metal şi o găsi. Trase de ea, dar degeaba. Uşa se blocase. Se opinti, trase iar, împinse în uşă. Nimic!

Acum intră în panică. Işi aminti că se mai blocase o dată în camera frigorifică. Dar atunci nu se speriase atât de tare. începu să tremure incontrolabil. De frică sau de frig? Nu mai ştia.

- Gloria! Gloria, deschide-mi uşa! La naiba, nu te mai prosti! Gata cu gluma! Hai, Gloria, am înţeles ideea...

Ii venea să plângă. Dacă Gloria nu mai era acolo? Dacă plecase şi o lăsase blocată în camera frigorifică? Cine ştia că ea e acolo? Abia a doua zi de dimineaţă cineva avea să mai deschidă uşa. Sau poate mai spre prânz, când Possum se va apuca să pregătească mâncarea. Şi putea să fie prea târziu.

-Prea târziu? O să mor de frig aici! ţipă ea. Dumnezeule, nu! Ajutor!

Izbi cu toată puterea în uşă până când ameţi. Trupul ei era
din ce în ce mai îngheţat. Abia îşi mai simţea mâinile

şi picioarele. Continuă să izbească în uşă cu disperare, până când căzu...

în jurul ei se făcu lumină. Deschise ochii, dar nu văzu nimic, decât o strălucire orbitoare.

- Stai liniştită! strigă de departe o voce.

Era Wyatt, slavă Domnului! Justine încercă să se mişte, dar nu reuşi. Capul o durea îngrozitor.

- Am spus să stai liniştită.

Acum figura lui i se contură în faţa ochilor.

- Lasă-mă, gemu ea simţind în picioare mii de ace.

Wyatt o freca cu ceva. Cu o pătură.

- îţi simţi picioarele?

- Da! Dar te rog, încetează...

- Perfect, spuse el continuând s-o maseze. La naiba! Possum, ce face doctorul ăla?

- Vine acum...

Ce doctor? Brusc, Justine îşi aminti întunericul şi frigul din camera frigorifică. Visa? Visase? începu să ţipe cu disperare.

-Justine, şopti Wyatt strângând-o în braţe. Eşti în siguranţă acum, draga mea, iubita mea... eşti cu mine acum...

Iubita mea? Visa? Se lovise la cap şi avea halucinaţii? Justine adormi înainte să-şi poate

răspunde la întrebare.

Se trezi puţin mai târziu. Sau mult mai târziu. Oare chiar adormise? Deschise ochii şi-l văzu pe Wyatt. O veghea la capul patului.

- Uşurel, draga mea, îi şopti el. Te-ai lovit la cap, dar acum eşti bine. Poţi să-ţi simţi picioarele?

- Da. Cred că... da... Cum am ajuns aici?

- Te-am adus eu...

- M-ai înţepat cu ace în picioare. M-ai frecat cu scaieţi...

Wyatt începu să râdă.

- Ti-am frecat picioarele cu o pătură. Trebuia să-ţi pun sângele în mişcare.

- Dar acum mi-e cald...

- Şi cum te simţi?

- Mă simt... ameţită... slăbită. De ce mă simt aşa?

- Pentru că era să îngheţi de frig. Şi doctorul ţi-a dat un sedativ să te ajute să dormi.

- Dar ce am păţit la cap?

-Te-ai lovit. Cred că ai dat cu capul de uşă. Draga mea... Te doare?

- Puţin... De ce-mi spui aşa?

- Cum?

- Nu-ţi bate joc de mine, Wyatt...

- Te deranjează să-ţi spun aşa... draga mea? Sper că nu, pentru că mie îmi place.

Ce se întâmplase de când fusese blocată în camera frigorifică? Sentimentele lui Wyatt se schimbaseră la o sută optzeci de grade?

- Credeam că mă urăşti, spuse ea. N-ai vrut să mă angajezi încă de la început...

- Mi-era teamă de tine, râse el.

Justine zâmbi uşor. Chiar că era amuzant. Cum să-i fie lui Wyatt frică de ea?

- Serios, nu râde. Am ştiut din clipa în care te-am văzut că o să mă îndrăgostesc de tine. De fapt m-am îndrăgostit de tine din prima clipă. Nu ştiu nici eu prea bine.

Justine întoarse capul. Nu suporta să mai audă aşa ceva. Era clar că Wyatt o minţea ca s-o facă să se simtă bine.

- Ştiu că nu mă crezi, spuse el. Şi nu te învinuiesc. M-am purtat îngrozitor cu tine. Din cauza mea ai ajuns unde ai ajuns. Dacă n-aş fi fost atât de prost n-ai fi păţit nimic.

- Dar nu e vina ta. E vina Gloriei. Tu nu erai acolo. Ea m-a închis în camera frigorifică. Mă urăşte...

- Ba e vina mea.

Wyatt tăcu. Justine îl privi uimită.

- Ce vrei să spui?

- Nu ştiu dacă e bine să-ţi povestesc chiar acum totul. Ar trebui să te odihneşti.

- O să mă odihnesc mai bine după ce o să aflu. Şi tu la fel, Wyatt. Arăţi îngrozitor. Parcă n-ai fi dormit zile întregi.

- Doar o noapte. E luni dimineaţă.

- Luni! Am dormit...

- Mai bine de douăsprezece ore. Şi asta din cauza frigului din camera frigorifică. Doamne! In viaţa mea n-am trăit o asemenea sperietură ca atunci când te-am găsit zăcând acolo.

- Dar cum m-ai găsit?

- Ai răbdare. Trebuie să-ţi povestesc totul de la început, ca să înţelegi.

- Bine. Te ascult.

- Ti-am spus că fostul bucătar a făcut nişte evaziuni contabile. Ştiam că e acoperit de cineva şi am suspectat-o pe Gloria, dar nu puteam să dovedesc că ea e vinovată. Mi-am folosit farmecele masculine ca să scot ceva de la ea. Apoi ai apărut tu şi mi-ai stricat planurile. Cum puteam să fiu cu amândouă, sub acelaşi acoperiş? în fine. Apoi am fost

gelos ca un prost pe Armand. Pe Peter era să-l strâng de gât! Nici măcar călătoria în America nu m-a ajutat. Voiam să te sun doar ca să-ţi aud glasul. Dar călătoria mea avea un scop clar. Voiam s-o fac pe Gloria să-şi dea arama pe faţă. Şi ai văzut ce a făcut.

- Asta a fost ieri...

- Da, ieri.

- Parcă a trecut un an de atunci.

- Aşa e. Când m-am luat de tine, ştiam că nu eşti vinovată. Dar eram furios că nu mi-ai dat ocazia să-mi cer iertare. Doamne, cred că n-o să mi-o ierţi niciodată. Oricum, după ce am pus-o pe Gloria în faţa faptului împlinit a recunoscut şi i-am dat o oră la dispoziţie să dispară de aici şi să nu se mai întoarcă niciodată. Era furioasă, dar n-am crezut niciodată că e în stare de aşa ceva. Ceea ce urmează să-ţi spun cred că te va şoca. Eşti sigură că vrei să auzi totul?

- Da, te rog.

- Dacă aş fi rămas acasă încă un sfert de oră, toate astea nu s-ar mai fi întâmplat. Dar am plecat să mă întâlnesc cu Peter şi Sue. Apropo, vor veni azi pe aici, ca să te vadă. Deja le-am spus că te simţi mai bine. Dar seara trecută, când am văzut că nu apari cu taxiul pe care l-am trimis după tine, m-am întors cu

sufletul la gură, să văd ce ţi s-a întâmplat. Am avut o presimţire... E numai vina mea, că am plecat de acasă!

- Dar de ce ai făcut asta? întrebă Justine. Adică ne puseserăm de acord că voi veni cu maşina mea. Cred că ai uitat că...

- La naiba cu independenţa asta a ta! se înfurie el. Ştiam că până la urmă vei veni cu taxiul. N-aveai încotro. Aveai două cauciucuri sparte...

- Vrei să spui că...?

- Sunt vinovat! zâmbi el. M-am gândit că vei remarca asta mult prea târziu ca să mai poţi face ceva, şi vei lua taxiul pe care-l chemasem special, obligându-te astfel să te întorci cu mine. Voiam să ne întoarcem împreună.

- Dar ai fost... ai fost...

Justine nu mai avea cuvinte să exprime ceea ce simţea. Nu-l crezuse în stare pe Wyatt Burns de aşa ceva.

- Murdar, josnic, diabolic... şi disperat! Ei, ce puteam să fac? Nu voiai să stai de vorbă cu mine. Rupseseşi toate punţile pe care încercasem să le întind între noi. Doamne, Justine, am crezut că am distrus totul cu nestăpânirea mea. Te-am avut chiar

aici, în patul ăsta, fără voia ta... Eram gelos... apoi mi-am dat seama cât de prost am fost. îmi pierdusem minţile!

- Să lăsăm asta deocamdată. Spune-mi, ce s-a întâmplat noaptea trecută?

- Când am văzut că nu mai apari, am sunat taximetristul pe care-l pusesem să te aducă, şi el mi-a spus că încă n-ai coborât. M-am îngrijorat, l-am sunat pe Armand şi l-am rugat să te caute peste tot până vin eu. Numai în camera frigorifică nu-mi imaginasem că puteai să fii. Când am ajuns acasă Armand mi-a spus mai în glumă, mai în serios, că-n camera frigorifică nu te-a căutat, dar îşi amintea că acum câteva săptămâni te blocaseşi pe dinăuntru. Când ne-am dus în bucătărie am văzut că erai de fapt blocată pe din afară! Doamne! Ce-o să-i fac Gloriei!

- N-o să-i faci nimic, spuse Justine calm. Nu vezi? Răzbunarea e arma prostului. Nu rezolvă nimic. Dimpotrivă. Din cauza răzbunării am ajuns aici.

Dintr-o dată Justine se simţi obosită şi închise ochii. Adormi. Se trezi a doua zi. Bănuia că era a doua zi, pentru că Wyatt avusese grijă să tragă draperiile ca să n-o deranjeze lumina.

Incercă să se mişte, dar se simţi imobilizată. Privi

în dreapta ei şi-l văzu pe Wyatt dormind lângă ea, ţinând-o de mână. Dragul de el! Poate că nu visase. Poate că el chiar o iubea.

Privi ceasul. Era ora unsprezece. Işi scoase picioarele de sub pătură şi le puse pe podea. Senzaţia nu era chiar atât de neplăcută. Trebuia să se ducă la baie.

Se ridică cu grijă în picioare. Era pe jumătate dezbrăcată. Se îndreptă spre baie şi se privi în oglindă. Doamne, cum arăta! Trebuia neapărat să facă un duş. Cu orice risc.

Dădu drumul la apă şi se băgă în cadă. Senzaţia nu numai că nu era neplăcută, dar era dumnezeiască!

O bătaie intempestivă în uşă o făcu să tresară.

- Justine? Ce faci acolo? întrebă Wyatt îngrijorat.

- Bine, spuse ea liniştit. Fac un duş.

- Eşti sigură că te simţi bine? întrebă el întredeschizând uşa. Doamne, femeie! Cum poţi să faci duş? Abia te-ai ridicat din pat! Dacă leşini?

- Mă simt bine. Ce vrei?

- Ti-am adus nişte supă caldă.

- Supă? Cât de bolnavă crezi că sunt?

- Vrei?

- Mi-e foame!

- Şi ce vrei să mănânci?

- Nu ştiu. O să mă gândesc. Dar mai întâi vreau să mă spăl pe cap.

După ce se şamponă bine şi se clăti, strigă:

- Wyatt!

- Da.

- Mă auzi?

- Sigur că te aud. Ce crezi că fac? Te păzesc să nu păţeşti ceva, Doamne fereşte.

- Mai aşteaptă încă două minute. Sunt aproape gata.

- Nu vrei să te spăl pe spate?

- Mai întrebi? şopti ea, dar el o auzi.

- Mai bine grăbeşte-te. Dacă mai stai mult, vin şi te scot de acolo cu forţa.

- îmi strici tot cheful.

- Nu vreau să-ţi stric cheful, dar Peter şi Sue te aşteaptă afară. Vor să vadă cum te simţi.

- Eh... asta e! spuse ea înfăşurându-se într-un prosop şi ieşind din baie.

- Doamne, nebună mai eşti! o muştrului Wyatt luând-o în braţe. Nu ţi-ai revenit complet.

- Ba da, protestă ea.

- Ba nu. Stai cuminte în pat şi bea-ţi supa. E caldă.

Justine îl ascultă şi luă câteva linguri de supă. Acum se simţea mai relaxată.

- îmi pare rău, spuse ea. Cred că m-am cam prostit.

- Te-ai prostit bine, nu aşa! spuse el mângâind-o drăgăstos pe păr. De ce n-ai vrut să-mi spui că săptămâna trecută te-a lăsat maşina în drum?

- Nu m-ai întrebat. Dar de la cine ai aflat?

- De la Gloria. Şi acum vrei să afli ce căuta Gloria la mine în apartament?

- Nu mă interesează, minţi ea.

- Asta e bine. Pentru că nici pe mine nu mă interesează. Eu eram în hol. Te aşteptam.

- Nu se poate, se hlizi ea.

- Ba da. încep să cred că te-am aşteptat o viaţă întreagă.

- Având în vedere halul în care arăt acum, mi se pare un compliment.

- Nu-i adevărat, Justine...

- Eu am fost fetiţă cuminte şi mi-am terminat supa. Pot să-mi usuc părul şi să mă îmbrac?

- Nici să nu te gândeşti! Doctorul mi-a spus să nu

te las să te dai jos din pat până nu vine el să vadă cum te simţi.

- Doar n-o să mă laşi să mă vadă în halul ăsta!

- Bine. Dar cu o condiţie. O să-ţi usuc eu părul. Fără proteste. Wyatt începu s-o pieptene cu mişcări lungi şi delicate.

Justine se simţea în al nouălea cer.

- Cred că ţi-ai greşit cariera, spuse ea. Trebuia să te faci coafor.

- Poate că o să mă reprofilez. Depinde de onorariu, spuse el mângâindu-i obrajii.

Justine tremură. Dar nu de frig. Buzele lui urmară traseul degetelor.

- Nu vrei să afli preţul? întrebă el insinuant.

- Nu sunt sigură că-mi permit.

- Ba o să-ţi permiţi pentru că o să te căsătoreşti cu un bărbat bogat, nu-i aşa?

- Serios? întrebă ea tresărind încântată de atingerile lui.

- Cât de curând. Am aşteptat prea mult momentul ăsta, dragostea mea.

- Şi eu, şopti ea cu buzele lipite de ale lui. Şi eu, Wyatt, iubitul meu!

Sfârşit